

မောင်ဂျပျို၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

အလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

- အိမ်ပြန်ချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၂၆၀၇၀၉
- အိမ်ပြန်ချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၂၇၀၈၀၉
- ဘဝသည့်ကာလ - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- ပုံနှိပ်ခြင်း - (ပထမအကြိမ်)
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- အုပ်စု - ၁၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - လူမျိုးအောင်
- အုပ်စု - သက်ထားအိ

ထုတ်ဝေသူ

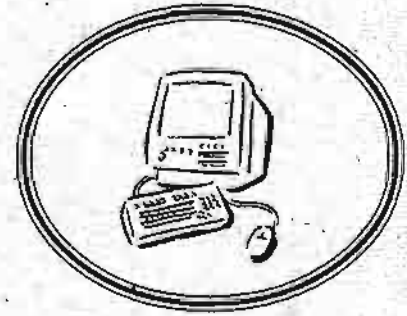
ဒေါ်တင်တင်အုန်း (၀၃၇၄၄) စိန်သရဖူစာပေ
 အမှတ် (၆၆)၊ (၆) လမ်း၊ လမ်းမတော်၊
 အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ
 ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (ကလျာပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်(၄၂)၊ ၄၂-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကင်းမြို့။

၀၉၅ .၀၃

မူပိုင်ခွင့် (ချင်းအောင်ခြံ)
 အုပ်စုနှိပ်ခြင်းနှင့်အုပ်စုလိက်သည် / မောင်လှမျိုး(ချင်းအောင်ခြံ)
 - ရန်ကင်း။
 နံပါတ် ၂၀၀၉ ။
 ၂၉၂ - စာ ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီ။
 (၁) အုပ်စုနှိပ်ခြင်းနှင့်အုပ်စုလိက်သည်

မောင်လှမျိုး ၊ ချင်းအောင်ခြံ ၊

စာလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

၁။

(ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ မပြောပြဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားကို၊ ဘယ်မှာပြောရ မှန်းမသိလို့ ၊ ပြောမိပြောရာ နေရာတစ်ခုခုမှာ၊ ပြောနေမိပြီဆိုပါ တော့ . . . ၊ ပယင်း ရယ်။

ပြောခွင့်ရတဲ့သူတွေက၊ ပြောချင်ရာတွေကို၊ တဝေါဝေါ၊ တသွင်သွင်၊ ပြောနေကြရပေမဲ့၊ ပြောခွင့်မရတဲ့၊ ကိုယ့်လိုလူတွေမှာ၊ ပြောပြရင်ဖွင့်စရာ၊ နေရာတစ်ခုခုတော့၊ ရှိသင့်တာပေါ့ ပယင်းရယ်။

ဒါပေမဲ့လေ . . . တကယ်တမ်းကျတော့၊ ပြောခွင့်ရတယ် ဆိုရင်တောင်၊ မပြောသင့်တော့တဲ့အခြေအနေမျိုးဆိုတာ၊ ရှိတတ်ကြ တာပဲ။ အခု၊ ကိုယ့်အခြေအနေက၊ ပြောခွင့်မရတော့တဲ့အခြေအနေ မျိုးတွင်မက၊ မပြောသင့်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးကို၊ ကြုံရတဲ့အပြင်၊ ပြောပြစရာ နေရာလည်း၊ မရှိတော့တာမို့၊ ပယင်းကို၊ တိုင်တည် ပြီး၊ ဒီစကားတွေ . . . ပြောနေမိတာပါ။

နားလည်ပေးစေချင်တာ တစ်ခုတည်းကြောင့် ၊ ရင်ဖွင့် တိုင်တည်မိတာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်နှင့်အောင် ၊ ခဲစားခဲ့ရလို့၊ ရင်နဲ့ မဆန့်တော့တဲ့အတွက်၊ ရင်ပေါ်ရုံသက်သက်၊ ပြောထွက်မိတယ်ဆိုပါ တော့။ မကြားမှန်းသိလျက်နဲ့၊ ကြားနေသယောင်၊ မရှိမှန်းသိလျက်နဲ့၊

ခိုလေသံယောင်၊ တွေးမှတ်ထင်မြင်ပြီး၊ ကိုယ်ပြောချင်ရာတွေကို၊
ပြောပြပါရစေတော့။

ကိုယ် . . . , ဘယ်လောက်အထိ ၊ ကံဆိုးလိုက်သလဲ။
ငယ်သူငယ်ချင်း၊ အရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်ရဲ့၊ ဈာပနကို၊
နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းအဖြစ်နဲ့တောင်၊ သွားကြည့်ဖို့၊ ဝန်လေး
နေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ။

ကိုယ်၊ ဘာမှားခဲ့လို့လဲ။ကိုယ်၊ ဘယ်လောက်မှားခဲ့လို့လဲ။
နီးစပ်ရာ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက၊ ကိုယ့်ကို၊ လူမှုရေး ခေါင်းပါး
တဲ့သူလို့၊ စကားတင်းဆိုနေကြရောမယ်။

မနက်ဖြန် . .

ကိုယ့်ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း၊ လူချစ်အောင်ရဲ့၊ ရုပ်ကလာပ်၊
မြေချတော့မယ်လေ။အဲဒီ ဈာပန အခမ်းအနားကို၊ ကိုယ်၊ သွား
ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။သွားချင်စိတ်လည်း၊ မရှိဘူး။ဘယ်သူတွေ
ဘယ်လိုထင်ထင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ကိုယ်၊ ရှင်းပြမှာ မဟုတ်ဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့၊ တစ်လ၊လောက်အထိ၊လူချစ်အောင်နဲ့ကိုယ်နဲ့၊
တကယ့် ,ငယ်သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်၊ ရှိနေကြပါသေးတယ်လေ။
သူ . . ဆေးရုံတက်နေရတယ်ကြားလို့၊ ကိုယ်၊အပူတပြင်း

သွားခဲ့ပါသေးတယ်။နယ်ဆေးရုံက၊နေ၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကိုပြောင်းပြီး
ကုသဖို့၊ ကိုယ်၊စိစဉ်ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။သူ့၊မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတာနဲ့၊
နယ်ဆေးရုံမှာပဲ၊ ဆက်ပြီးကုသ၊ခဲ့ကြတာပါ။

ဘယ်လောက်အထိ၊ မျက်စေ့လည်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။
ဘယ်လောက်အထိ၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။အခု၊ သူ့ဈာပနကို၊
ကိုယ် . . . လုံးဝ၊ မသွားချင်တော့ဘူးလေ။ကိုယ်၊လုံးဝ၊မမှားခဲ့ပါဘူး၊
ပယင်းရယ်။ ကိုယ် . . ,ဘယ်လိုမှ၊ ဖြေသိမ့်မရနိုင်လွန်းလို့ပါ။)

စကားပြောခွက်ကိုကိုင်လျှင်ကိုင်လိုက်ချင်း၊ သူငယ်ချင်း
ပိုးသား၏ စကားသံကိုကြားရသည်။

“လူချစ်အောင် ဆုံးဆုံးချင်း၊ မင်းကို . . ငါ၊
ဖုန်းဆက်တယ်လေကွာ။ မင်းဘာဖြစ်လို့၊ မလာ
တာလဲ”

သူ့စကားကို၊ မည်သည့်စကားနှင့်မျှ မတုန်ပြန်ဘဲ၊
ငြိမ်လျက်သာ၊ ကျွန်တော်နားထောင်နေမိ၏။

“မနက်စောစောထ၊လာရင်၊မိရက်သားနဲ့။

www.burmeseclassic.com

စာလွှမ်းဖြင့် နှိရုံးချုပ်လိုက်သည်

မင်း၊ ဘာဖြစ်လို့၊ ရောက်မလာတာလဲ”

“...။ ...”

“မင်းမျိုးနိုင်။ ငါပြောတာကြားရဲ့လား”

“အေး”

“ဒီမှာ၊ မင်း၊ ရောက်မလာလို့၊ စိုးရိမ်နေကြတာ။ လမ်းမှာ၊ တစ်ခုခုများဖြစ်သလားဆိုပြီး . . .”

“ငါ၊ ဘာမှ၊ မဖြစ်ပါဘူး။ ဟို . . . ။ ငါ့ . . . ငါ့၊ မိန်းမ၊ ဆေးရုံတင်ထားရလို့။ အဲဒါ . . . ။ အဲဒါကြောင့်၊ ငါမလာဖြစ်တာ”

ကျွန်တော်၊ နှုတ်တွေ့ရာ စကားဖြင့်၊ အကြောင်းပြလိုက်မိသည်။

“သက်ထားဆွေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘာဖြစ်လို့၊ မင်းအိမ်ကို အကြောင်းမကြားတာလဲ။ ငါ၊ ပြောပေးရမလား”

“မနေ့ညကမှ၊ တင်လိုက်တာ။ သိပ်အရေး

ဟောင်လှပျို၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

မကြီးပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့။

လူချစ်အောင်ရဲ့၊ အဖေအမေကိုသာ၊ ပြောလိုက်ပါ။ ငါ၊ မရောက်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း”

“အေး ။ ငါပြောလိုက်ပါ့မယ်။ နေမကောင်းဖြစ်တုန်းက၊ တောင်၊ ရောက်လာသေးတာ။ ဒီနေ့၊ ရောက်မလာတော့၊ အားလုံးစိတ်ပူနေကြတာ။

မင်းမိန်းမကိုပဲ၊ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ သူ . . . သက်သာတယ်ဆိုရင်တော့၊ ရက်လည်တဲ့နေ့၊ လာခဲ့ပေါ့”

“လာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး” . . . ဟု၊ ချက်ချင်းပြောမိချင်သည်။ သို့သော် ပိုးသားကို၊ အားနာနေမိ၏။

“ပိုးသား”

“အေး . . . ပြော၊ မင်းမျိုးနိုင်”

“ငါ့မိန်းမ ဆေးရုံတင်ရတာ၊ သိပ်အရေးမကြီးဘူး . . . လို့။ ဘယ်သူမှ၊ မလာကြနဲ့ . . . လို့။ အဖေနဲ့အမေကို၊ ပြောပေးပါကွာ။ စိုးရိမ်နေကြမှာ စိုးလို့”

www.burmeseclassic.com

“အေး၊ ပြောလိုက်မယ် သူငယ်ချင်း။ စိတ်ချ”

ပိုးသားသား၊ ငယ်ကျင့်မပျောက်သေးပါက။ “စိတ်ချ” . .

ဟူသော၊ သူ့စကားကို ကျွန်တော် သိပ်စိတ်မချ။

“မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ”

ဖုန်းချပြီးမှ၊ အနားတွင်၊ ကျွန်တော်ဇနီး သက်ထားဆွေ ရောက်နေမှန်း၊ ကျွန်တော်သိရ၏။ မညာချင်သော်လည်း၊ ညာပြောရမည့်၊ အခြေအနေ။ ယင်းအခြေအနေသည်၊ ကျွန်တော့်အတွက်၊ လေးလေးပင်ပင်ကိစ္စကြီးမဟုတ်ကြောင်းလည်း၊ ဇနီးသည်ကို၊ သိသာစေချင်သေးသည်။

ထိုကြောင့်၊ ပေါ့တန်သောလေသံဖြင့်၊ ပြီးစလွယ်ဟန်ပန်ပြုကာ၊ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။

“လူမှုရေးတွေ၊ များလွန်းတယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ မသွားချင်တော့တာနဲ့၊ ပါးစပ်ထဲတွေ့တာ၊ ပြောလိုက်တာ”

“လူ့ချစ်အောင်က၊ မောင့်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းလေ။ သူ့စိမ်းတွေကိစ္စတောင်၊ မသွားချင်သွားချင်နဲ့၊ သွားခဲ့ရသေးတာပဲ မောင်ရဲ့”

“ဒါတော့၊ ဒါပေါ့သက်ရယ်။ အခုက၊ တော်တော်ပင်ပန်းနေလို့ပါ”

“နေမကောင်းတုန်းကတောင်၊ သွားခဲ့သေးတာပဲ။ ရက်လည်တဲ့နေ့တော့၊ သွားလိုက်ပါ”

ထိုနေ့ရက်တွင်လည်း၊ ကျွန်တော် သွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိသို့သော်၊ ဇနီးသည်နှင့်၊ ယခု၊ စကားဆန့်ကျင်နေလျှင်၊ ယခုစကား ပိုရှုတ်သွားနိုင်သည်။ ဘာကြောင့်၊ မသွားဖြစ်တော့သည်ကို၊ သူလည်း၊ သိလိုစိတ် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ၊ ကျွန်တော်ကလည်း၊ မလွဲမရှောင်သာပဲ၊ လိမ်လည်ပြောဆိုမိပေလိမ့်မည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး၊ ကျွန်တော်၊ လိမ်မပြောချင်။ လိမ်မပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း၊ ကျွန်တော့် လိမ်ညာခြင်းသည်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်၏၊ ကိုယ်ကျင့်စွန့်ကို၊ ကာကွယ်မိခြင်းသာ၊ ဖြစ်ပေမည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့၊ မကာကွယ်လို။

“အားရင်တော့၊ သွားတာပေါ့တေ။ အေး”

ကလေးဖြင့်နှိပ်ချက်လက်သည်

ရင်တော့လည်း အခြေအနေအရပဲပေါ့”

“မောင်လောက်၊ အားနာတတ်တဲ့သူ၊ သက်၊ မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး”

မေးမြန်းစမ်းစစ်တော့မည်ဟု၊ ကျွန်တော်ထင်၏။ရင်ထိတ်ရသည်။

“အားနာတတ်လွန်းတဲ့သူက၊ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့၊ အသုဘကိုတောင်မသွားဖြစ်ဘူးဆိုကတည်းက၊ မောင်တော်တော် အလုပ်ပိနေပြီ၊ ထင်တယ်”

တော်ပါသေးသည်။ကျွန်တော်၊ မဆိုင်းမတွ့

“ဟုတ်တယ် သက်ရယ်။ တကယ့်ကို၊ စိတ်မအားလူမအားဖြစ်နေတာ”

သက်ထားဆွေက၊ ပြုံးလျက် -

“မလာ မသွားဖြစ်ဖူးဆိုလည်း ၊ တခြားအကြောင်းပြပါမောင်ရယ်။သက်၊ဆေးရုံ တင်ထားရတယ်ဆိုတာကြီးက၊ ကြက်သီးထ၊စရာကြီး”

“ဆောရီး” . . .ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောပြီးတောင်းပန်လိုက်

မောင်လှမျိုး ၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

သည်။ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း၊ တကယ် “ဆောရီး”(ဝမ်းနည်းခြင်း) ဖြစ်နေရလေ၏။မျိုးသိပ်ထားရသည်။

“ကိုယ်ဝန်တွေ ဘာတွေရှိနေသလားလို့၊ ငါလာကြည့်တာ”

. . .ဟု၊ အမေပြောသည်။အိမ်တံခါးဝ၌၊ အမေ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်းပိုးသား၏“စိတ်ချ”ဟူသော၊ စကားသံကို၊ ပြန်လည်ကြားယောင်ပြီး၊ သက်ထားဆွေကို၊ မသိမသာ၊ အားကိုးတ ကြီး၊ ကြည့်ငေးလိုက်မိသည်။

“သွေးပေါင်ကျတာပါအမေရယ်။ဆေးရုံမှာ ခဏအနားသွားယူတဲ့သဘောပါ”

“သိပါဘူးအေး။ပိုးသားပြောတော့၊ တကယ်အသည်းအသန် ။ ယောက်ျားက ၊ အနားမှာ တစ်ဖဝါးမှ၊ ခွာလို့မရအောင်ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး” အမေ့ကို၊ သက်ထားဆွေက၊ ပြုံးလျက်၊

“ထ၊လိုက်၊ ထိုင်လိုက်ရင်။ မူးခနဲ မြက်ခနဲ

စာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

ဆိုတော့၊ အခြေအနေက၊ အရေးကြီးသလို၊ ဖြစ်သွား
တာပေါ့၊ အမေရယ်”

ဒန်းသည်ကို ကျွန်တော်၊ ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ ပိုးသား
ကို၊ စိတ်ထဲမှ၊ ကျိန်ဆဲမိသည်မှ အပ၊ အမေ့ကို ဘာအကြောင်းပြ
ရမည်မသိသေးခင်၊ သူ့ဝင်ပြောသော၊ စကားအခြေအနေကြောင့်၊
ကျွန်တော်၊ အသက်ရှူချောင်ရ၏။

“ဆေးရုံက၊ ဘယ်တုန်းက၊ ဆင်းလာတာလဲ”

အမေက၊ ဆိုဖာထိုင်ခုံတွင်၊ မှီထိုင်လိုက်ပြီး၊ မေး၏။ “ည
က၊ မှ၊ ဆင်းရတာ” ဟု၊ သက်ထားဆွေ၊ ဖြေသည်။ “အဲဒါ၊ အအေးထဲ
ဆင်းနေရသလား” ဟု၊ အမေ ဆူပြောပြောသည်။

ကျွန်တော်က . .

“အပေါ်ထပ်ကနေ၊ အမေ့ကိုလှမ်းတွေ့လို့၊
အတူတူဆင်းလာကြတာ”

“ဪ။ အေး။ သက်သက်သာသာဆိုလည်း၊
ရက်လည်တော့၊ လာခဲ့ကြဦးပေါ့”

“သက်က၊ လှုပ်လိုက်တိုင်းမူးနေတာ အမေ။ ကျွန်တော်
လာဖြစ်မယ်မထင်ဘူး” ဟု၊ ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

မောင်လှပျို၊ ချင်းဆောင်းခြံ၊

“လူမှုရေးရှိသေးတယ်လေ၊ မင်းမျိုးနိုင်ရဲ့။
မြန်မြန်လာ၊ မြန်မြန်ပြန်လောက်တော့၊ လုပ်သင့်
တာပေါ့”

“ဆေးရုံတက်တုန်းက၊ ကျွန်တော်၊ အခေါက်
ခေါက်အခါခါ သွားပါတယ်”

“အဲဒါ၊ လူမမြင်ဖူးလေ။ မြေချတဲ့နေ့၊ ရောက်
မလာတော့၊ လူမြင်တာပေါ့။ လူသိတာပေါ့။ လူပြော
စရာဖြစ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းက ၊ လူပြောစရာ၊
ဘာရှိလို့လဲအမေ”

“ရှိပါသော်ကောသားရယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာ၊
ရန်ကုန်မှာအခြေလာချပြီး၊ ကြီးပွားနေတာ၊ မင်း
တစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ။ ရပ်ထဲရွာထဲ၊ စကား
တင်းပြောစရာတွေ၊ အများကြီးပေါ့။

အခြေကြီးသွားပြီ၊ အောက်ခြေလွတ်သွားပြီ
ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ တချို့များ၊ ပြောကြသေးတယ်။
ရည်းစားလုဘက်တွေမို့၊ မလာတာတဲ့။ မင်းမျိုးနိုင်

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

က၊ အငြိုးကြီးလွန်းတယ်တဲ့။ စုံနေတာပဲ”

“လူချစ်အောင်ရဲ့၊ အဖေအမေက၊ ဘာမှ၊ မပြောဘူးမဟုတ်လား အမေ”

“ဟဲ့ ။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့၊ မိသားစုတွေပဲ။ ဘာပြောရမှာတုန်း။ အခု ၊ အမေ ပြောပြနေတာက၊ ဘေးလူတွေရဲ့ စကားတင်းတွေ ကို၊ ပြောပြနေတာ”

ကျွန်တော်က၊ သက်ထားဆွေကို၊ အားနာစွာတစ်ချက်ပဲ ကြည့်လိုက်ပြီး . .

“အတင်းစကားတွေကို၊ ခြေဖျက်ဖို့ ကျွန်တော့် မှာ၊ အစီအစဉ်မရှိဘူးအမေ။ အားလည်းမအား ဘူး။

လူချစ်အောင် မိဘတွေက၊ တစ်ခုခုထင်မြင် နေတယ်ဆိုရင်တောင်၊ သူတို့ သံသယကင်းသွား အောင်၊ ကျွန်တော်၊ ဖြေရှင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမေသိပါတယ်။ ဖြေရှင်းခိုင်းတာမျိုးတော့၊ မဟုတ်ဖူးပေါ့။ လူမှုရေး ခေါင်းပါးတယ်လို့၊ ဘယ်သူ

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်းချောင်းခြံ၊

ကမှ၊ သားကို ထင်မနေစေချင်ဘူးလေ။

သမီးနေမကောင်းလို့၊ အသုဘကို၊ မလာ တာ၊ အမေသိတယ်။ လူချစ်အောင် မိသားစုတွေ သိတယ်။ တခြားသူတွေ၊ မသိလည်း၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်တဲ့နေ့တော့၊ သမီးနေကောင်း ရင်၊ လာစေချင်တယ် ။ လာသင့်တယ်လို့၊ အမေ၊ ဆိုလိုချင်တာပါ”

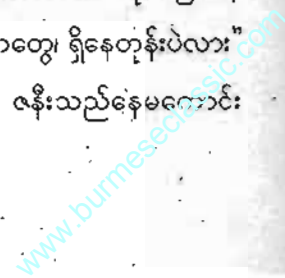
“လာနိုင်အောင်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်။ မလာဖြစ်ဖို့ တော့၊ များတယ်”ဟဲ့၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“အမေ၊ နည်းနည်းတော့၊ အံ့ဩတယ်”

“ဘာကို၊ အံ့ဩတာလဲ အမေ”

“လူချစ်အောင်အတွက်ဆိုရင်၊ မိဘကိုတောင် ဟိုတုန်းက၊ လိမ်ဖို့ညာဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သားက၊ သူ့ အသုဘ ကိစ္စကျမှ၊ ဇနီးသည် နေမကောင်းတာကို၊ အကြောင်းပြပြီး၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို့၊ ပြောနေ ဆိုနေတာကိုပါ။ အာယာဗာတွေ၊ ရှိနေတုန်းပဲလား”

“အမေစိတ်အထင်ပါအမေရယ်။ ဇနီးသည်နေမကောင်း

တာကို ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ပူပင်မိကြတာပေါ့” ဟု၊ မခိုင်မာစွာ၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။ သက်ထားဆွေက၊ အမေ့ကိုကြည့်လျက်၊ ပြုံးနေ၏။ အမေက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ကြည့်ကာ၊ ပြုံးနေသည်။

၂။

ကျွန်တော့်အိမ်တွင်၊ အမေ တစ်ညသာအိပ်သည်။ နောက်မနက်တွင်၊ အမေ ပြန်၏။ လုပ်ငန်းသုံးကား၏ဒရိုက်ဗာအား၊ အမေ့ကို၊ ရွာအထိလိုက်ပို့ရန်၊ ကျွန်တော်စေခိုင်းလိုက်သည်။

အမေ့ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်နေ့တစ်ညလုံး၊ ဇနီးသည် သက်ထားဆွေသည်၊ ကျွန်တော့်မုသားစကားနှင့်လိုက်ဖက်ညီစွာ၊ လူမမာတစ်ယောက်ကဲ့သို့၊ နေထိုင်ခဲ့ရရှာသည်။ “ရက်လည်တဲ့နေ့ တော့၊ လာဖြစ်အောင်လုပ်ပါဟယ်” ဟု၊ အမေ၊ မှာသွားသေးသည်။

“မောင့်သူငယ်ချင်းပိုးသားက၊ တော်တော် နှုတ်လှံတာပဲ။ သူလုပ်တာနဲ့၊ အမေ့ရှေ့မှာ၊ သက်၊ လမ်းတောင်မြန်မြန်မလျှောက်ရဲတော့ဘူး”

သက်ထားဆွေက၊ ရယ်မောလျက်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က၊

“မောင့်အပြစ်ပါသက်ရယ်။ မောင်၊ ပါးစပ်ထဲ ရှိရာပြောမိလို့၊ သက်၊ လူမမာဖြစ်သွားရတာပါ။ ပိုးသား၊ နှုတ်မလှံတာက၊ တော့၊ အခုမှ မဟုတ်ပါ။ ဘူး၊ ဟိုးတုန်းကတည်းက၊ ပါ။

www.burmeseclassic.com

စာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

လူချစ်အောင်နဲ့မောင်နဲ့၊ ရည်းစားလူဘက်
ဆိုတာလည်း၊ ဟိုတုန်းကတည်းက၊ သူပဲ လျှောက်
ပြောတာ။ အဲဒါ၊ မောင့်ဘက်က၊ မခံချင်ဖြစ်ပြီး၊ သူ
ပြောတာလေ။

အချိန်အခါမကြည့်ဘဲပြောတော့၊ စကား
တွေကားကုန်တာပေါ့။ အခုလည်း၊ သူ့တကယ်စိုးရိမ်
ပြီး ၊ အမေ့ကိုသွားပြောတာနေမှာ။ သူ့သွားပြော
တာ၊ စေတနာနဲ့။ ဒီမှာ၊ လိမ်ပြောတဲ့သူတွေ၊ ဒုက္ခ
ရောက်ရော”

သက်ထားဆွေက . .

“လိမ်ပြောတဲ့သူတွေလို့ ၊ မပြောနဲ့နော် . .
မောင်။ မောင်တစ်ယောက်တည်းလိမ်ပြောတာ။
မောင့်အလိမ်ပေါ်မှာစိုးလို့ ၊ သက်က၊ ကူပြီးဟန်
ဆောင်ရတာ”

ကျွန်တော်က၊ ရယ်လျက် . .

“ဟုတ်ပါတယ်သက်ရယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီ
အမှုမှာ၊ မောင်က၊ အဓိကတရားခံပါ။ သက်က၊

မောင်လုပ်မျိုး ၊ ခင်းဆောင်းခြံ၊

အားပေးအားမြှောက်၊ ကြံရာပါ။ ပူးပေါင်းကြံစည်
သူ။ အလိုတူ၊ အလိုပါ”

သက်ထားဆွေက၊ သူ့လက်ချောင်းသွယ်များဖြင့်၊ ကျွန်တော့်
ပခုံးကို၊ လှမ်းရိုက်၏။ ပြီးမှ . .

“ဟိုတုန်းက၊ ကိစ္စကြောင့်၊ လူချစ်အောင်ကို
မောင်၊ စိတ်ဆိုးပြီးမသွားတာလား”

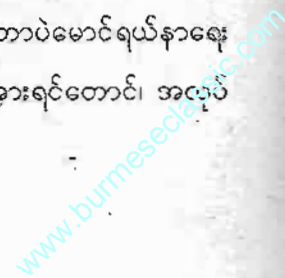
ကျွန်တော်၊ ခေါင်းကို၊ လှုပ်ရုံသာခါလိုက်သည်။ သက်ထား
ဆွေက၊ သူ့မေးခွန်းကို၊ သူ့ဘာသာဖြေကြည့်နေ၏။

“အဲဒါဆိုလည်း၊ နေမကောင်းတုန်းက၊ မသွား
ဘဲနေမှာပေါ့နော်။ အဲဒီတုန်းက၊ သွားပြီး။ အခု၊ သေ
တော့မှမသွားတာ၊ တခြားအကြောင်းများရှိသလား
ဟင် ၊ မောင်”

“အလုပ်မအားလို့ပါသက်ရယ်။ ပြီးတော့ . .
သွားချင်စိတ်လည်း၊ မဖြစ်လို့ပါ”

သက်ထားဆွေက . .

“သာရေးမှ၊ မဟုတ်တာပဲမောင်ရယ်နာရေး
လေ။ အလုပ် တကယ်မအားရင်တောင်၊ အလုပ်

ဖျက်ပြီး၊ မျက်နှာသွားပြကြရတာ။ ဝမ်းနည်းစကား၊ အားပေးစကားကို တကူးတက သွားပြောကြရတာ။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု လေသံမောဖြင့်၊ ကျွန်တော်ပြောမိသည်။ “မသွားဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ တခြားအကြောင်းရှိနေရင်လည်း၊ သက်ကိုဖွင့်ပြောနေမှောင်။ သက်ကို တိုင်ပင်နေ” ဟု၊ နွေးထွေးစွာ သူ ပြော၏။ လှုပ်တယ်ဆိုရုံမျှသာ၊ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။

(ပယင်းရေ . . .။ ဘယ်မှာပြောရမှန်းမသိရင်၊ တစ်နေရာရာမှာတော့၊ ပြောမိတတ်ကြတာပါ။ ကိုယ့်ဇနီးသက်ထားဆွေကို၊ (ကိုယ့်ဘဝ၊ တစ်ခုလုံး) မပြောပြတာ၊ ဘာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူကလည်း၊ ပြောရကောင်းစေဆိုပြီး၊ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးမြန်းတတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ။ အားလုံးကို ကိုယ်၊ ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြောပြဖြစ်တဲ့အခါတိုင်းလည်း၊ သူဟာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့၊ နှမ၊ သားချင်းတစ်ယောက်လို့၊ ဇနီးကောင်းပီသစွာ၊ မျှယူခံစားပေးတတ်သူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ . . . ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးကောင်းပါပဲ။ ကိုယ့်အတွက်၊ ဇနီးကောင်းပါပဲ။ သူဟာ . . . ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အရာရာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ပယင်းရယ် . . . ။

နားလည်ပေးတယ်ဆိုတိုင်း၊ အရာရာ ရင်ဖွင့်ဖို့ကျပြန်တော့၊ နာယူပေးသူကို၊ အားနာမိတယ်လေ။ ဒီတစ်ခါနာကျင်မိတဲ့ ဘဝနံရံပေါ်က၊ အသည်းနှလုံးရဲ့ နာကျည်းချက်ကိုတော့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောချင်တော့ဘူး၊ ဖွင့်မပြောအပ်တော့ဘူးလို့ တွေးတောမိတဲ့အတွက်၊ ပယင်းကိုသာတိုင်တည်ပြီး၊ ပြောနေဖြစ်တာပါ။

တကယ်တော့၊ ဒီစကားတွေကို ပယင်းလည်း၊ တကယ်မကြားနိုင်ပါဘူးလေ။ ကြားယောင်နေသယောင်၊ နားထောင်နေသယောင်၊ စိတ်ထဲက ပြောပြနေမိတာမျိုးပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ၊ ပယင်းလည်း ပါဝင်ခဲ့တယ်လို့ ၊ ယူဆနိုင်ပေမဲ့၊ သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့၊ ကိုယ်နဲ့ ပယင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ တစ်ခါမှ ၊ စကားမပြောခဲ့ဖူးဘူးလေ။

www.burmeseclassic.com

ပယင်းက၊ ကိုယ့်ကိုမသိပေမဲ့၊ ကိုယ်က၊ ပယင်းကို သိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို၊ သူငယ်ချင်းတချို့လည်း၊ သိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို၊ ကိုယ့်ဖနီးသက်ထားဆွေလည်း၊ ကိုယ်ပြောပြခဲ့လို့၊ သိခွင့်ရခဲ့ပါသေးတယ်။)

“မောင်။ ထ၊တော့လေ။ သက်နိုးနေတာကြာပြီ။ မျက်လုံးကြီးဖွင့်ပြီး၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

သက်ထားဆွေက၊ အနီးရှိ ရေခဲသေတ္တာငယ်အတွင်းမှာ၊ မအေးလွန်းသောရေတစ်ခွက်ကို၊ ကမ်းပေးရင်းပြောသည်။ ကျွန်တော်က၊ ရေတစ်ဝ၊သောက်ပြီး . . .

“ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေ ၊ တွေးကြည့်နေတာ”

သက်ထားဆွေက၊ ရေခွက်ကိုပြန်ယူလျက်၊

“ဒါဆို . . . ပယင်းအကြောင်းပါပြီပေါ့”

ပြုံးလျက်မေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း၊ ပြုံးလျက်

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့၊ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးတော့ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“ဒါ . . . အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း၊ ကြေကွဲသံပဲ”

ကျွန်တော်က၊ သူ့ပခုံးလေးကို၊ ကိုင်လျက်၊ တုတင်ပေါ်မှာ ဆင်းကာ . . .

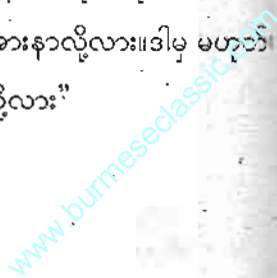
“မနောက်ပါနဲ့တော့ သက်ရယ်။ မနောက်ကောင်းပါဘူး။ သူ့အခြေအနေက၊ မောင်တို့ . . . ကျိစားရမယ့်၊ အခြေအနေမဟုတ်ဖူးလေ။

မောင်တောင်မှ၊ တွေးမိတော့မိလို့၊ သတိရစရာကြုံရင်၊ စိတ်ထဲမှာ ၊ ကာလ၊ မကြာအောင် သတိနဲ့၊ ဆင်ခြင်နေရတယ်။

သူ့ကို၊ ဆက်စပ်ပြီး၊ အတွေးလွန်မိတာနဲ့ ဒေါသ၊ လောဘ၊ ဝင်လာမှာစိုးလို့”

“ဆောရီး”ဟု၊ သက်ထားဆွေ ပြော၏။ ကျွန်တော်၊ ညဝတ်အင်္ကျီကိုလဲဖယ်စဉ်၊ သက်ထားဆွေက၊

“လူချစ်အောင်ရဲ့၊ အ၊ သုတကို၊ မောင် . . . မသွားတာ။ သက်ကို အားနာလိုလား။ ဒါမှ မဟုတ်၊ ပယင်းနဲ့၊ မတွေ့ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးသက်ရယ်။ တကယ်အလုပ်များနေလို့ပါ” ဟု သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။ မုသားစကားဟု သူ့မသိ။

အသည်းကွဲသည်ဟူသောဝေါဟာရမျိုး၊ ကျွန်တော်ဘဝ တွင် မရှိခဲ့ချေ ။ အသည်းကွဲသလိုအဖြစ်မျိုး၊ ကြုံခဲ့ရလျှင်လည်း အသည်းကွဲသည်ဟု ကျွန်တော် မခံစား။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်သာ၊ အသည်းငယ်စရာ ကြုံရသည်ဟု ကျွန်တော် ခံယူဖြေသိမ့်ခဲ့ဖူးသည်။

အထူးသဖြင့်အိမ်ထောင်သည် လူယောက်ျားတစ်ယောက် အဖို့ အသည်းဟက်တက်ကြီးဖြင့်၊ အိမ်ထောင်ပြုထားမိသည့်အဖြစ် ဆိုးမျိုးကို မပြုမူမကြံတွေ့အပ်ဟု ကျွန်တော် ယူဆကျင့်သုံးထား ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ်၊ မစာ နာရာ ရောက်ပေသည်။ (ငါ့ဘာသာအသည်းကွဲတာ၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင် လဲ ဟု ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့်၊ အင်အားသုံး၍ ပြောနိုင်

ချင်ပြောနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ခါပေမဲ့၊ အသည်းကွဲကွဲကြီးကို အိမ်ထောင် ဖက်ပြုထားရသည်။ မိန်းမသားအဖို့၊ အင်မတန် ခံပြင်းစရာ ကိစ္စ ဖြစ်နေသောကြောင့်၊ အသည်းဟက်တက်ကြီးဖြင့်၊ ကျွန်တော် . . . အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ပါ။)

သို့သော် . . .

အသည်းကွဲသည်အဖြစ်ထက်၊ ပို၍ဆိုးရွားသော၊ ဝေဒနာတစ်ခုကို အိမ်ထောင်သက်(တစ်)နှစ်ပြည့်ပြီးကာမှ၊ ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရ သည်။ အသည်းကွဲသည်အဖြစ်ထက်၊ ပိုမိုခါးသီးဆိုးရွားသော၊ ဝေဒနာ ၏အမည်ကို၊ မည်သူသိနိုင်ပါသလဲ။

အသည်းနာသည့်ဝေဒနာသည်၊ အသည်းကွဲခြင်းထက်၊ ပို၍ဆိုးရွားလွန်းပါ၏။ ကျွန်တော်အဖို့၊ ပို၍ ခါးသက်လွန်းပါ၏။

အသည်းကွဲခြင်းသည် . . . နောက်ထပ်၊ တစ်ဖန်၊ ထပ်မံ နာကျင်စရာအကြောင်းမရှိတော့သည့်၊ ဝေဒနာ။ အသည်းနာခြင်း ဟူသည်ကား၊ ကွဲကြောရလောက်အောင်လည်း၊ အခွင့်မရသည့်အပြင်၊ တွေးမိလေတိုင်းလည်း၊ နာကျင်ခံခက်လွန်းလေ၏။ ပြောပြရင်ဖွင့် ခွင့်မျှ၊ မရတော့သည့် . . . ဝေဒနာ။

သက်ထားခွေ . . . ဟု ၊ ခေါ်တွင်သည့်၊ ချစ်လှစွာသော၊

ချစ်ဇနီး၏ရင်ခွင်အပါး၌၊ ကျွန်တော် အသည်းနှာခြင်းကို၊ ပြောပြ
ရင်ဖွင့်ချင်ပါသည်။

သို့သော် . . .

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်လို့။ သူ့သိထားသော၊ ကျွန်တော်
ဘဝ၊ အကြောင်းများနှင့်ပင်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်အားနာနေရသည်။

လွန်လဲသော (နှစ်)နှစ်ခန့်က၊ ရန်ကုန်သို့၊ ကျွန်တော်၊
အပြီးရောက်ခဲ့၏။ အဖေအမေ၊ မပါ။ ညီအစ်ကို၊မောင်နှမ၊မပါ။
တစ်ကိုယ်တည်း။တစ်ယောက်တည်း။တစ်ဘဝ၊တည်း။

ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးသို့
အရောက်သွားသည်။ဈေးထဲမှာ၊ ကျောင်းနေတက်သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့နာမည်၊ အောင်သိန်းဦး ဟု၊ ကျွန်တော်
မှတ်မိ၏။

“ဟာ၊မင်းမျိုးနိုင်။မင်း၊နယ်မပြန်သေးတာ
လား။ဒါမှ မဟုတ်၊ ပြန်ပြီးမှ၊နောက်တစ်ခေါက်ထပ်
လာတာလား။”

“ဝါ၊ရန်ကုန်မှာပဲ၊ အခြေချတော့မလို့ကွ”

“တစ်မိသားစုလုံးပြောင်းလာတာလား။”

အလွမ်းဖြင့် နှိုးဆူလှိုက်သည့်

“မဟုတ်ဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း”

“အိမ်နဲ့စိတ်ဆိုးလာတာလား” ဟု အောင်သိန်းဦးမေး၏။

“အိမ်နဲ့စိတ်ဆိုးလာတာတော့မဟုတ်ဖူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရန်ကုန်မှာ၊ နေတော့မှယ်ဆိုတာတော့ ငါ့အဖေကိုတစ်ယောက်ကိုပဲပြောခဲ့တယ်” ဟု ကျွန်တော်၊ အကျဉ်းမျှပြောပြသည်။ အောင်သိန်းဦးက၊

“မင်းဘာသာ၊ ဘာပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ။ မိဘ၊ နဲ့ပြဿနာတက်လာတာမဟုတ်ရင်၊ ပြီးတာပဲ။ ငါ့ဘာကူညီရမလဲ”

“ငါ့ဒီမှာ၊ ကျွန်တမ်းအလုပ်လုပ်ချင်လို့။ ဈေးလူကြီးထဲမှာ၊ မင်းအသိရှိရင်၊ ငါ့ကိုလိုက်ပြောပေးပါ”

အောင်သိန်းဦးရယ်လေ၏။ အရယ်ရပ်ပြီးမှ . . .

“ငါ့မိဘက ၊ ဒီဈေးထဲမှာ ၊ ပွဲရုံရှိတယ်ဆိုတာကို ၊ မင်းမသိလို့ ၊ ဒီစကားပြောတာလား မင်းမျိုးနိုင်”

“သိပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ့အားနာလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီဈေးထဲမှာ၊ ခဏပဲလုပ်မှာမို့ပါ”

ဟောင်လှပျိုး ၊ နှင်းဆောင်းခြုံ

“ခဏပဲလုပ်လုပ်၊ အကြာကြီးပဲလုပ်လုပ်။ ကျွန်တမ်းအလုပ်တော့၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။

ငါ့အဖေဆီမှာပဲလုပ်ပါ။ ပွဲရုံမှာလည်း အိပ်လို့ရတယ်။ ငါ့အဖေကို ၊ ငါ့ပြောပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ မင်းကတခြားဘာလုပ်ဖို့၊ စီစဉ်ထားသေးလို့လဲ”

“ဂျာနယ်နှစ်ဆောင်လောက်က ၊ အလုပ်ခေါ်ထားတာတွေတယ်။ အဲဒီမှာလည်း ၊ ငါ . . . သွားလျှောက်ဦးမယ်”

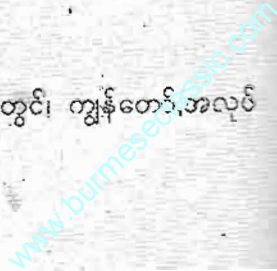
အောင်သိန်းဦးက ၊

“မင်း၊ ဒီမှာ တကယ် အခြေချတော့မယ်ပေါ့”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၊ ဘာဖြစ်လာခဲ့သလဲဆိုတာကို၊ အောင်သိန်းဦးက၊ ထဲထဲဝင်ဝင်မမေးမြန်း၊ မေးမြန်းခဲ့လျှင်လည်း၊ ကျွန်တော်၊ သေသေချာချာပြောပြဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

+

အားကစားဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုတွင်၊ ကျွန်တော်၊ အလုပ်

ရသည်။ (အင်တာနက်သတင်းများကိုဖတ်ပြီး ၊ ဘာသာပြန်ပေးရသည့်အလုပ်နှင့် ၊ ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်းထုတ်ပေးရသည့်အလုပ်ကို၊ အခြားဂျာနယ်သုံးလေးဆောင်အတွက်ပါ ၊ ကျွန်တော်၊လောဘ၊ တကြီးလုပ်ဖြစ်သည်။)ပွဲရုံအလုပ်ကိုလည်း၊ လက်လွတ်မခံ။

ပွဲရုံတွင်လည်း၊ အိပ်သည်။ ဂျာနယ်တိုက်တွင်လည်းအိပ်သည်။ ကျွန်တော့် ဘဝ ၊ ကြွယ်ဝ၊ တိုးတက်လာရခြင်း များတွင်၊ အခြေခံကျေးဇူးကြီးသူမှာ၊အောင်သိန်းဦးနှင့်၊သူမိဘ၊များဖြစ်သည်။

တညင်းသီး သီးသောရာသီတွင်၊ ပွဲရုံ၌၊ တညင်းသီးတွေ အပုံအပင်။ကျွန်တော်အိပ်ဖို့၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးစာခန့်သာ၊ နေရာလွတ်တော့၏။“မင်း၊အိပ်တော့လေ။မနက်၊အလုပ်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”ဟု၊ အောင်သိန်းဦးပြော၏။ထိုင်ခုံတစ်ခုံစာ နေရာလွတ်အောင်၊ တညင်းသီးတွေကို၊ ဂေါ်ပြားနှင့်ထိုးတင်လိုက်ရင်း၊ “မနက်ဖြန်၊ ဂျာနယ်ဖြန့်မှာ။ငါ . . .off”ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏။အောင်သိန်းဦးက . . .

“မနေ့က၊ မင်းရဲ့ဂျာနယ်တိုက်ရှေ့က၊ ငါ၊ ဖြတ်သွားသေးတယ် ။ ကားရပ်ဖို့ နေရာရှာနေရတာနဲ့၊ ငါ၊ မဝင်ဖြစ်တော့ဘူး။

မင်းအနားမှာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တော့၊ တွေ့လိုက်တယ်။အဲဒါ၊ ဘယ်သူလဲ”

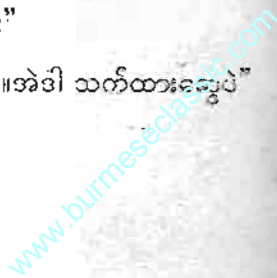
“မသိဘူးလေကွာ။တိုက်မှာက၊ မိန်းကလေးသုံးလေးယောက်ရှိတာ”

“ငါ၊ မစပ်စုတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ ငါတွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက၊ မင်းကို၊ လေးလေးစားစားပြောဆိုဆက်ဆံနေတာတွေ့ရလို့ပါ။ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးတော့၊ တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒါ . . .”

“ဪ . . . သက်ထားဆွေနဲ့တူတယ်”

“အင်း၊ဟုတ်မှာပေါ့။အဝေးက၊ပဲကြည့်ကြည့်၊ အနီးက၊ပဲကြည့်ကြည့်။မြန်မာမိန်းကလေးဆိုတာ၊ သိသာစေတဲ့ရုပ်မျိုးလေး”

“အင်း၊ဟုတ်တယ်။အဲဒါ သက်ထားဆွေပဲ”

နာလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

“မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်ကွ” ဟု အောင်သိန်းဦးပြောသည်။

ကျွန်တော်က

“လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

အောင်သိန်းဦးက . . .

“ရိုးရိုးတွေ့ရင်၊ ရိုးရိုးအဓိပ္ပာယ်ပေါ့ကွာ”

“အင်း။ ရိုးရိုးတွေ့တာပဲကောင်းပါတယ်” ဟု အမောဖက်လျက်၊ ကျွန်တော် ပြောဖြစ်သည်။ အောင်သိန်းဦး မျက်မှောင်ကြုတ်လေ၏။ ပြီးမှ . . .

“မင်းလေသံက၊ လောကကို၊ တော်တော်လန့်နေတဲ့လေသံပါလား”

“မင်းမေးမှာစိုးလို့၊ မမေးပါစေနဲ့လို့၊ ငါ့ဆုတောင်းနေရတဲ့ကိစ္စ။ အခုငါ . . . နည်းနည်းပြောပြမယ်။ ငါ . . . ရန်ကုန်ကို၊ အပြီးထွက်လာတာ၊ ပြီးစလွယ်ပြောရရင်းမိန်းကလေးကိစ္စ။ ခံစားပြီးပြောရရင်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိစ္စ။

အဲဒီ ကိစ္စကြောင့်၊ နယ်ကိုစွန့်လာတာ။ အစ်ကို့ကိုပဲ၊ အသေးစိပ်ပြောခဲ့တယ်။ မိဘကိုတောင်။

မောင်လှပျို၊ ချင်းချင်းခြံ။

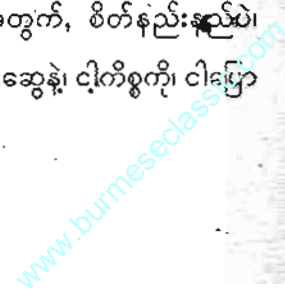
ငါ့မပြောခဲ့ဘူး။ မင်းကို၊ ဘာမှ ရှင်းမပြုရသေးဝေမဲ့၊ အနီးစပ်ဆုံး၊ မင်းနားလည်အောင်ပြောပြရရင်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ ခင်တွယ်ဖို့၊ တစ်ခုခုကို၊ ငါ၊ ကြောက်နေသလိုပဲ”

“မင်းစကားကြီးက၊ ကြောက်စရာကြီးပဲ။ မင်း၊ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာကြီးတွေ၊ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ပြီထင်တယ်”

“ကြောက်စရာလား။ လန့်စရာလား။ နာမည်တော့၊ ငါ့မတပ်တတ်ဖူး။ ဒါပေမဲ့ . . . လူ့လောကမှာနေရတာ၊ ကြောက်စရာတွေ၊ ပိုများလာသလိုပဲ။

ကိုယ်မှန်လျက်နဲ့ ။ မှားတဲ့သူတွေကို၊ ရှောင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ကိုပဲ၊ အနိုင်ပေးခဲ့ရတယ်။

နယ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက၊ ထားလိုက်တော့။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စ။ ငါ့အတွက်၊ စိတ်နည်းနည်းထိခိုက်ခဲ့တာ။ သက်ထားဆွေနဲ့၊ ငါ့ကိစ္စကို၊ ငါပြောပြမယ်”

အောင်သိန်းဦးက . .

“ဟာ ။မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ၊ ပြောပြစရာ ကိစ္စရှိနေတယ်။ဟုတ်လား။ ငါက၊လိုက်ဖက်တယ် လို့၊ ပြောတာ။နောက်တောင်ကျနေပြီကိုး”

ကျွန်တော်၊ အလျင်အမြန်စကားလှရသည်။

“အောင်သိန်းဦး၊ ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး”

“အေး။ပြော”

“သက်ထားဆွေနဲ့ငါနဲ့က၊ ဘဝ၊တူတွေ”

အောင်သိန်းဦးက၊ နားမရှင်းသေးပါပဲလျက်၊

“ဪ . . ။အရင်ကတည်းက၊ သိခဲ့ကြတာ လား”

“မဟုတ်ဖူး။အခုလုပ်နေတဲ့ဂျာနယ်မှာ၊မလုပ် ခင်။တခြားဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ၊သက်ထားဆွေ နဲ့ငါနဲ့။အတူတူအမှုထမ်းဖူးတယ်။အဲဒီမှာ၊ နှစ်ပတ် လောက်ပဲကြာတယ်။

ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ၊ အလုပ်ထွက်ခဲ့ကြ တာ။နောက်တော့မှာ၊အခုလုပ်နေတဲ့၊ ဂျာနယ်တိုက်

မှာ၊နှစ်ယောက်အတူတူ၊ ဝင်လျှောက်ခဲ့ကြရတာ။

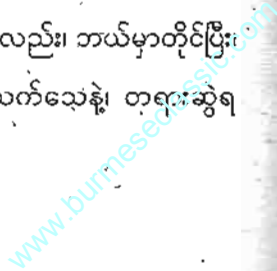
ပထမ၊ဂျာနယ်တိုက်က ၊ ဘာကြောင့်။နှစ် ယောက်စလုံးထွက်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာ၊ မင်း၊ဆီလိုက် ရတာနဲ့။မင်း၊ တော်တော် ဒေါသ၊ဖြစ်သွားမယ်”

“မင်းတို့ကို၊အလုပ်ထုတ်လိုက်တာလား”ဟု ၊ အောင်သိန်းဦး၊ ဂရုတစိုက်မေး၏။“ငါတို့ဘာသာထွက်လာကြတာ”ဟု၊ကျွန်တော်ဖြေ လိုက်သည်။ပြီးမှ၊ ကျွန်တော်စကားဆက်၏။

“ယောက်ျားဝတ်နဲ့မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ ပိုင်ရှင်ဝန်ကြီးက၊ ငါ့ကို၊ဟိုထိ၊ဒီထိ လာထိတယ်။ သူတူ အမူးသမားတစ်ယောက်က၊ သက်ထားဆွေ ကို၊ ထိကပါး၊ယိကပါးလုပ်တယ်။

နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ၊ ငါနဲ့ သက်ထားဆွေနဲ့၊ နေစရာမရှိတော့ဘူး။သက်ထားဆွေကိစ္စ ။ တိုင်ဖို့ တောဖို့ကျတော့။မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့၊အရက် သိက္ခာကို၊ ထည့်တွက်ရတယ်။

ငါ့ကိစ္စကျပြန်တော့လည်း၊ ဘယ်မှာတိုင်ပြီး၊ ဘာပုဒ်မ၊ တပ်လို့။ ဘာသက်သေနဲ့၊ တရားဆွရ

စာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

မှန်းမသိဘူး။ လက်သီးနှံထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်ရင်
လည်း၊ ယောက်ျားစစ်စစ်နဲ့ဖြစ်တဲ့၊ ပြဿနာမဟုတ်
တော့။ ငါ့မှာ၊ ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်”

အောင်သိန်းဦးက၊ ရယ်ချင်စိတ်ကိုထိန်းလျက်၊ “တက်”
ခေါက်ကာ . . .

“အဲဒီလိုတော့ရှားတွေအကြောင်းကိုလူသိ
ရှင်ကြားဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာကွ။ ဒါမှ နောက်လူ
တွေ၊ အစော်ကားမခံရမှာ”

“ငါ့စဉ်းစားပါသေးတယ်။ သက်ထားဆွေကို
ငဲ့လိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့၊ ရန်တုန်မှာလာနေတဲ့ငါ့
ရည်ရွယ်ချက်ကတိုးတက်ကြွယ်ဝဖို့ဆိုတော့။ ဘာမှ
မတိုးတက်ခင်၊ အယ်သူနဲ့မှ၊ ပြဿနာမတက်ချင်
ဘူး။

အမေရိကန်သမတ လင်ကွန်းရဲ့စကားလို
ပေါ့။ ကိုက်တတ်တဲ့ခွေးကိုလမ်းဖယ်ပေးလိုက်တာ
ဟာ၊ အကိုက်ခံရတာထက်စာရင်၊ တော်ပါသေး
တယ် . . . တဲ့။ ငါ၊ တမင်၊ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်တာ”

မောင်လှပျို၊ ခင်းချောင်းဦး

“စိတ်ထိန်းနိုင်ရင်တော့၊ ကောင်းတာပေါ့
ကွာ။ အခုရော၊ မင်းတို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ။ သစ်ထားဆွေနဲ့ ငါနဲ့က ။
တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ၊ လေးလေးစားစား
ဆက်ဆံတာ။ ဘဝတူတွေမို့၊ တွေးသိစာနာပြီး။
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး၊ ရိုင်းပင်းကြတာပါ”

အောင်သိန်းဦးက . . .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်၊ လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတဲ့၊
ငါ့စကားကလည်း၊ ပေါ့ပေါ့တာနဲ့နောက်နောက်
ပြောင်ပြောင်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွ။ လေးလေး
စားစားပြောတာပါ”

“အေးပါ။ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြော
ရသည်။ ထိုစကားကြားမှ၊ အောင်သိန်းဦး ကျေနပ်သွားဟန်တူ၏။

၄။

“အောင်သိန်းဦးဆိုတာ၊ ငယ်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဖူးပေါ့” ဟု၊ သက်ထားဆွေမေးပြောပြောသည်။ ကျွန်တော်က . . .

“တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှ၊ သိတာ ။

ဒါပေမဲ့ -၊ တကယ့် . . . ငယ်သူငယ်ချင်းလိုပါပဲ”

“အခုအဲဒီသူငယ်ချင်းနဲ့ အတူနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အတူနေတာမဟုတ်ဖူး။ သူ့ရဲ့ ပွဲရုံမှာ၊ ကပ်နေတာ။ အလုပ်လည်း၊ ကူလုပ်လိုက်တယ်။

အိပ်စရာနေရာလည်း၊ အစဉ်ပြေတယ်။

လုပ်ခ၊ လည်း၊ ရတယ်လေ။

ရန်ကုန်မှာ၊ အဲဒီလောက်အကူအညီကို၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဆီက၊ တောင်၊ မရနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို၊ ဝင်ငွေနှစ်ခုတောင်ရှိတာပေါ့” ဟု၊ သက်ထားဆွေ၊ နောက်ပြောင်ဟန်ဖြင့်မေး၏။

ကျွန်တော်ကလည်း၊ ဂုဏ်ယူဟန်တမင်ပြုကာ၊ “ဒါပေါ့” ဟု၊ ဖြေလိုက်သည်။

အလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချက်လိုက်သည်

“အဲဒီ အောင်သိန်းဦးကား နင့်ကို မြန်မာ ဆန်တယ် တဲ့။ ချီးကျူးတယ်။ ပြီးတော့ . . .”

“ပြီးတော့၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့။ နင်နဲ့ငါနဲ့ကိုလိုက်ဘက်တယ်တဲ့”

သက်ထားဆွေက ၊ မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ ၊

“ဒါ၊ မြောက်ထိုးပင့်ကော်စကားပဲ။ မြန်မာ ဆန်တယ်ဆိုတဲ့စကားကတော့၊ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းတဲ့စကား။ ငြင်းစရာမရှိဘူး။”

ဟိုဘောင်းဘီတိုတိုလေးနဲ့ကောင်မ၊ လေး က၊ မြန်မာမလေးလားဟင်လို့ ၊ မေးမြန်းရတော့ မယ့်ခေတ်မှာ၊ မြန်မာဆန်တယ်လို့၊ အချီးကျူးခံရ တာ။ မယ်စင်္ကြာဝဠာဘွဲ့ရတာထက်တောင်၊ ဂုဏ်ယူ ပါသေးတယ်။

နှစ်ယောက်လိုက်ဘက်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ကတော့၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း၊ တစ်ခုခုမြှောက် ပေးလိုက်တဲ့စကားပဲ ။ ပြန်ပြောပြတဲ့သူကိုလည်း၊ သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး။”

မောင်လှမျိုး ၊ ချင်းချင်းနွဲ့

မဲ့ပြုံးလေးပြုံးကာ၊ သက်ထားဆွေ ပြောသည်။

ကျွန်တော်က . . .

“ဘာသံသယမှ၊ မရှိပါနဲ့ဟာ။ ငါ . . . ရိုးရိုး သားသား ပြန်ပြောပြရုံတွင်ပါ ။ အခုအချိန်မှာ ၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်က၊ ငါ့ကို ၊ Propose လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင်၊ ငါက၊ စဉ်းစား ပါရစေဦး၊ စောပါသေးတယ်လို့၊ ပြောရမယ့်အခြေ အနေပါ”

“အမယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ဟုတ်တယ်သက်ထားဆွေ။ ငါ့အကြောင်း ကို၊ နင်၊ သိပ်မသိသေးပါဘူး။ ငါ၊ ရန်ကုန်မှာ၊ လာ အလုပ်လုပ်နေတာ ၊ သာမန်လက်လုပ်လက်စား ဘဝနဲ့ရပ်တည်ဖို့၊ မဟုတ်ဘူး။”

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့အထိ၊ ငါ့ရည်ရွယ်ထား တာ။ မချမ်းသာရင်၊ နေရာတကာမှာ၊ ရှုံးတယ်ဟာ။ အဲဒါကြောင့် ၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်မချင်း၊ ဘယ် သူနဲ့မှ၊ ရန်မဖြစ်ဘူး ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ၊ ဒုက္ခ

စာလွှာဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

မပေးဘူး။ ဘယ်သူ့ဒုက္ခကိုမှလည်း။ ငါ့မယူဘူး။

သာမန် လက်လုပ်လက်စား ဘဝတွေကို၊
ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူတွေက၊ တစ်ခုခုတော့၊ အ
နိုင်ယူတတ်ကြတယ်။ ငါ၊ အနိုင်ခံခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့်၊ ငါ ချမ်းသာမှ၊ ဖြစ်မယ်”

“နင်၊ တစ်ခုခုကို၊ နာကျင်ခဲ့တာလား။”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ မနာကျင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်
ငါပဲ။ နာကျင်ခဲ့တာပဲ”

“ငါ့ကိုပြောပြလို့၊ ရမလား။”

“မရဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့မရတာလဲ”

“ငါ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားတာ တစ်
ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ အကြောင်းကို၊ ဘယ်သူမှမသိစေရဘူး
ဆိုတဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ သိချင်လို့၊ လာမေးတယ်
ဆိုရင်လည်း၊ ငါ့ပြောပြရတဲ့သူဟာ၊ ငါ့ဘဝ၊ အတွက်၊

မောင်လှပျို၊ ၊ ရင်းရင်းမြစ်၊

အရေးကြီးတဲ့သူပဲ၊ ဖြစ်ရမယ်။

သိချင်ရုံ၊ စပ်စုချင်ရုံ၊ မေးတဲ့သူတွေအတွက်၊
ဒီလိုပါပဲဗျာလို့၊ ပြောလိုက်ရုံပဲ ။ သေသေချာချာ
ပြောပြစရာအကြောင်း မရှိဘူး။”

“အဲဒီလိုလည်း၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲဟာ ။ လူဆို
တာ၊ စပ်စုတတ်တဲ့သတ္တဝါပဲ။ အဲဒီလိုစပ်စုတတ်လို့
လည်း၊ သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ ဆက်သွယ်ရေး
ကရိယာတွေ၊ ရောင်းကောင်းနေတာပေါ့”

“စပ်စုရုံသိချင်တဲ့သူတွေမှာ၊ ထပ်တူခံစား
ခြင်းဆိုတာ၊ မရှိဘူး။ အဲဒီလိုလူတွေကို၊ အိပ်သွန်
ဖာမှောက်၊ ပြောပြစရာ၊ အကြောင်းမရှိဘူး။”

“နင့်စကားအရဆိုရင်၊ ငါက၊ စပ်စုတဲ့သူဖြစ်
နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။”

“နင်၊ ခံယူတဲ့အပေါ်မှာ၊ မူတည်တယ်လေ” ဟု၊ ကျွန်တော်
ပြောလိုက်သည်။ “ငါ၊ နားမရှင်းဘူး” ဟု၊ သက်ထားဆွေပြော၏။

“နင်၊ သိချင်ရုံသက်သက်မေးတာလား။ ။ တ
နာစိတ်နဲ့မေးတာလား လို့၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်၊ မေးပေါ့”

နာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

“အမလေး။ သိချင်ရုံမေးတာပါဆိုရင်၊ ငါက၊ စပ်စုတဲ့သူဖြစ်တော့မှာပဲ။ စာနာစိတ်နဲ့မေးတာပါ ရှင်လို့ ပြောရအောင်ကလည်း၊ ဘယ်လောက် အထိ စာနာပေးရမုန်း၊ ငါ့မသိဘူးဟဲ့”

ရိုးစင်းစွာပြောသည့် သူ့စကားကြောင့် ၊ ကျွန်တော်ပြုံးမိသည်။ ကျွန်တော်က . .

“ငါ့ခြေမတစ်ချောင်း၊ ခလုပ်တိုက်မိလို့ ခြေ သည်းကျွတ်ပြီး ၊ သွေးတွေအိုင်ထွက်နေတယ်ဆို ပါတော့။”

ဟယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့သတင်းမေး သူတွေအားလုံးကို၊ ငါ့ခြေထောက်ကြီးပြပြီးဘယ်လို ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာပြောပြသင့်သလား။ ဆေးကုပေး မယ့်ဆရာဝန်ကိုပဲပြောပြသင့်သလား။ နင်ပြော”

“ဒါကတော့ဟာ။ လူမှုရေးအရာမေးကြမုန်း ကြတာမျိုးတော့ရှိဦးမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ၊ စေတနာပြုညှိလျှံနေသူ၏။ လေသံဖြင့်၊

“အရေးတကြီးကိစ္စတိုင်းအတွက်၊ လူမှုရေး

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချောင်းမြို့

ဆိုတာ၊ ဒုတိယနေရာမှာပဲရှိတယ် သက်ထားဆွေး

အခု ငါက . . ဘဝကို တည်ဆောက်နေတဲ့ အချိန်။ အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ လူမှုရေးကို၊ ဒုတိယ နေရာမှာ၊ ထားထားရတဲ့အချိန်။

ဒီအချိန်မှာ၊ ငါ့အကြောင်းကို၊ အရေးမကြီး တဲ့ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ပြောပြဖို့၊ အစီအစဉ်မရှိဘူး”

“အရေးကြီးတဲ့သူဆိုတာ။ ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ အလုပ်အကိုင်ကူညီမယ့်သူကိုပြောတာလား။ စီးပွား ရေးအရာ၊ အကူအညီပေးနိုင်မယ့်သူကို၊ ပြောတာ လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ပြောပြသမျှ၊ ငါ့နာကျင်ခဲ့သ မျှကို၊ ငါနဲ့ထပ်တူ၊ ခံစား နာလည်ပေးမယ့်သူကို ပြောတာ”

“ထပ်တူခံစားနာလည်ပေးမယ့်သူဆိုတာ၊ ရှားပါးလွန်းတယ်နော် မင်းမျိုးနိုင်”

“အဲဒါကြောင့်၊ အရေးကြီးတဲ့သူလို့ ၊ ပြော တာပေါ့။ ထပ်တူ ခံစား နားလည်ပေးခြင်းဆိုတာ

အလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

သမီးရည်းစား၊ လင်မယားကြားမှာတောင်၊ ပေါပေါ
များများ၊ မရှိလောက်ဖူး”

“ငါနဲ့နင့်နဲ့က၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊
ဖေးမ၊ ကူညီခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ မင်းမျိုးနိုင်။ နင်က၊
ငါ့ကို၊ ကူညီတာပိုများပါတယ်။”

ငါက၊ နင့်ကို။ ဘာမှပြန်မကူညီနိုင်ရင်တောင်၊
အားပေးစကားလေးတစ်ခွန်းလောက်တော့၊ ပြော
နိုင်မယ်ထင်လို့၊ နင့်အကြောင်းကို၊ ငါ၊ မေးမိတာပါ။

ထပ်တူ ခံစား နားလည်ပေးနိုင်လောက်
အောင်၊ ငါက၊ အရေးမကြီးဘူး လို့၊ နင်၊ ယူဆ၊ ရင်။
နင် . . . ငါ့ကို၊ ဘာမှ၊ မပြောပြပါနဲ့”

မျက်နှာ တည်တည်တင်းတင်းလေးဖြင့်၊ သက်ထားဆွေ
ပြော၏။ ကျွန်တော်က၊ သူ့ကို၊ လေးနက်တည်ကြည်စွာကြည့်ပြီး . . .

“ငါ၊ နင့်ကို ချစ်ဗယ်သက်ထားဆွေ”

သက်ထားဆွေ၊ မျက်ခုံးလေးတွန့်ကွေးသွား၏။ မမြင်ဟန်
ပြုလျက်၊ ကျွန်တော်စကားဆက်လိုက်သည်။

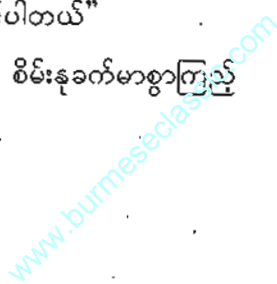
“ဒါ . . .။ သတ်မှတ်ချိန်ထက်စောပြီး၊ ပြောမိ

တာပါ။ ငါ၊ သူ့ဌေးမဖြစ်မချင်း၊ မပြောသေးဘူးလို့၊
ငါ၊ စဉ်းစားထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် . . . ငါ့ဘဝ၊ ရဲ့၊
အရေးအကြီးဆုံးသူဟာ၊ နင်ပဲ . . ဆိုတာ၊ သိစေ
ချင်လို့ ၊ စောစောစိစိ၊ ပြောမိတာပါ။

ငါ . . . ရည်းစားစကားပြောတာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဘဝ၊ စကားပြောတာပါ။ ခင်မင်မှုကို၊ အခွင့်
အရေးယူပြီး၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောတဲ့စကားလို့
လည်း၊ မထင်စေချင်ဘူး။ စိတ်လည်းမဆိုးစေချင်
ဘူး။ နင့်နဲ့ငါ၊ သိကျွမ်းခဲ့တဲ့သုံးလ၊ လောက်အတွင်း
မှာ၊ ငါ့အကြောင်းကို၊ ငါ့ဘဝ၊ အတွက်၊ အရေးကြီး
တဲ့ သူကိုပြောမှာမို့၊ အရေးအကြီးဆုံးစကားကို၊ ငါ၊
ပြောလိုက်တာပါ။

ငါ့အကြောင်းကို၊ နင်၊ နားထောင်ပြီးရင်၊ နင်၊
ကြိုက်သလိုတုံ့ပြန်ပါ။ ငါက၊ တော့၊ ငါ၊ သူ့ဌေးဖြစ်
တာနဲ့၊ နင့်ကိုလက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

သက်ထားဆွေက၊ ကျွန်တော်ကို၊ စိမ်းနုခက်မာစွာကြည့်
လျက်၊ ပျော့ပျောင်းသောစကားသံဖြင့် . .

ကလေးဖြင့် နှိပ်နှိပ်လှိုက်သည့်

“နင့်စကားပြောနည်းက၊ သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်ထဲက၊ စကားပြောနည်းမျိုးပဲ။ သားရွှေအိုးထမ်းလာတာ၊ မြင်ချင်ပါတယ် ဆိုတာမျိုးလေ။

ကိုယ့်အကြောင်းလည်းပြောရမယ်။ မပြောခင်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလည်းပြောလိုက်ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ၊ စိတ်မဆိုးအောင်လည်း၊ ကြိုကာထားသေးတယ်။

နင်၊ အရမ်းနစ်နာနေပါဦးမယ် မင်းမျိုးနိုင်ရယ်”

“ငါ့စကားဆိုလိုရင်းကို၊ သဘောမပေါက်ဘဲ၊ နင်၊ စိတ်ဆိုးမှာ၊ ငါ့တကယ်ကြောက်တာပါ။ ပြောချင်တာက၊ တစ်ဘဝ၊ စာ။ ရည်းစားစကားပြောလို့၊ စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့၊ ပြစ်မှုနဲ့၊ မခေါ်မပြောတော့ရင်၊ ငါ့နောင်တ၊ အကြီးအကျယ်ရသွားနိုင်တယ်” ဟု၊ မဝံ့မရဲကျွန်းတော်ပြောရသည်။ သက်ထားဆွေက . .

“နင့်စကားအားလုံးကို၊ အရာရာထောက်ထားပြီး၊ ငါ့အပြစ်မတင်ပါဘူး။ နင့်ဘဝ၊ ရဲ့၊ အရေးအကြီးဆုံး သူ့အဖြစ်၊ ငါ့ကိုသတ်မှတ်တဲ့အတွက်လည်း။

မောင်လှမျိုး ၊ နှင်းဆင်းခြံ၊

ငါ့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ။ သူ့ဌေးဖြစ်တာနဲ့၊ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုတော့၊ ငါ့ရယ်ချင်တယ် မင်းမျိုးနိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ။ ငါ့စကားမှားသွားပြီလား”

“သူ့ဌေးဆိုတာကြီးကို၊ ဖုတ်သွင်းရထားစိုက်သလို၊ မက်မောတတ်တဲ့၊ မိန်းကလေးမျိုးက၊ ဒီ စကားမျိုးကြားရင်တော့၊ မှားတယ်လို့၊ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။

ငါ့အတွက်တော့၊ အဲဒါ၊ ရယ်စရာစကားပဲ။ ငါ့သူ့ဌေးသမီးလည်း ၊ မဟုတ်ဖူး ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း၊ သူ့ဌေးမဟုတ်ဖူး။ ဒါပေမဲ့ . . .

ငါ့ရဲ့ရှင်သန်မှုက ၊ သူ့ဌေးတစ်ယောက်ကိုရမ္မာ ၊ တိုးတက် မှာပါလားဆိုတဲ့ ၊ ညံ့ဖျင်းတဲ့ . . ၊ မိန်းကလေးမျိုးရဲ့၊ ရှင်သန်မှုမျိုးမဟုတ်ဖူး။

နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား၊ ကြည့်ဖူးတယ်။

စာလွမ်းဖြူနီဂုံးချိုပလိုက်သော်

အဲဒီကားထဲမှာပြောတဲ့ ၊ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ၊
စကား။ ငါ့ပြန်ပြောပြမယ် ။ နင်သေသေချာချာ
နားထောင်ကြည့်။

တက္ကသိုလ်ရဲ့၊ ရည်ရွယ်ချက်က၊ သင့်တော်
တဲ့၊ ခင်ပွန်းရှာဖို့ပဲလေ . . . တဲ့။

ဒါ . . . ။ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာရှိတဲ့တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူ အားလုံးကို ၊ စော်ကားမိတဲ့စကားပဲ။
အပြင်မှာသာ၊ အဲဒီစကားကို၊ နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြား
ရရင်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအားလုံးရဲ့ကိုယ်စား၊
ငါ၊တရားစွဲပစ်လိုက်မယ်။

ငါ၊တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တာ၊သူဌေးတစ်ယောက်
ကို၊ ယူနိုင်ဖို့မဟုတ်သလို ၊ သင့်တော်တဲ့ခင်ပွန်း
ရှာဖို့လည်း၊ မဟုတ်ဖူး။ငါ့ဘဝ၊ငါ၊ တည်ဆောက်ဖို့၊
ငါ့ကိုယ်ငါ အားကိုးဖို့၊ တက်ခဲ့တာ။

ဆင်းရဲချင်ဆင်းရဲမယ်။သူတစ်ပါးကို၊တွယ်
တက်မှ၊ အမြင့်ကိုရောက်ခွင့်ရမယ့်၊ နွယ်ပင်မျိုး၊
လုံးဝ၊မဖြစ်စေရဘူး။အဲဒါ၊ ငါ့ဘဝ၊ငါ့မာနပဲ”

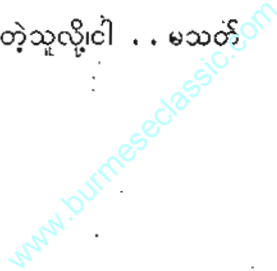
မောင်လှပျို ၊ ခင်အောင်မြဲ

“ငါ၊စကားမှားသွားပါတယ်ဟာ။ငါ၊တောင်း
ပန်ပါတယ်။နှင့်အပေါ်ထားတဲ့၊ ငါ့ဆန္ဒထုထည်ကို၊
နှင့်မသိမှာစိုးလို့၊ ငါ၊ပြောတတ်သလိုပြောလိုက်မိ
တာပါ။

မရေရာသေးတဲ့ ငါ့ဘဝ၊မှာ၊မသေချာသေး
တဲ့အနာဂတ်က၊လွဲလို့၊ ဘာမှ မရှိသေးပါဘူး။အဲဒီ
အနာဂတ်မှာ၊ ငါ့ကြောင့်၊ နင်၊စိတ်ရော ကိုယ်ရော၊
မဆင်းရဲစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့၊ ပြောမိတဲ့စကားပါဟာ။
စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ဗွေမယူပါနဲ့။နော် . . . ”

“ရန်သူတွေမှမဟုတ်တာ။စိတ်မဆိုးပါဘူး။
ခုနက၊ ပြောတော့ ။မိန်းကလေးက ၊ ကမ်းလှမ်းရင်
တောင်၊ နင်က၊ ဖနောင့်နဲ့ပေါက်မယ့်လေသံမျိုး။
ရှေ့နောက်၊ စကားမညီဘူး”

“ငါက၊ ဘဝ၊ရဲ့ အရေးကြီးစကားတိုင်းကို၊
နှင့်တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြောချင်တာလေ။တခြား
ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ အရေးကြီးတဲ့သူလို့၊ငါ . . . မသတ်
မှတ်ချင်ဘူး။

အဲဒါကို ၊ နင်၊ နည်းနည်းလောက်သိရင်၊
ငါ့စကားအမှားတိုင်းကို၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ
ဟာ။ အရေးကြီးလို့၊ အချိန်စောပြီး၊ ပြောလိုက်ရ
တဲ့ စကားမျိုးပါ။ အမှားကိုကြည့်ပြီး၊ ခွင့်မလွှတ်ချင်
ရင်တောင်၊ အခြေအနေကိုနားလည်ပြီး၊ ခွင့်လွှတ်
ပေးပါ။ နော်၊ သက်ထားဆွေ”

တိတ်ဆိတ်စွာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ၊ အပြစ်မှကင်း
လွတ်ခွင့်ကို၊ သူ . . ပေးသည်။ “နင်ပြောပြမယ်၊ နင့်အကြောင်းတွေ၊
နောက်နေ့မှပဲ၊ နားထောင်တော့မယ်”ဟု၊ သူပြောသည် ။ လုံးဝ၊
နားမထောင်ချင်တော့ဘူး . . ဟု၊ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်သော
ကြောင့်၊ ကျွန်တော် . . ,တော်တော်လေး၊ ရင်အေးရပါသည်။

၅။

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို၊ သက်ထားဆွေအား ၊ ပြောပြနေ
ချိန်တွင်၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဟူ၍၊ ကျောတစ်ခင်းစာမျှပင်၊
မရှိသေး။ ထိုသို့ပြောပြနေချိန်၌၊ သူနှင့်ကျွန်တော်၊ ချစ်ကျွမ်းမဝင်သေး။

ဘဝ၊ တစ်ခွင်လုံးကို၊ ပြောပြမိခြင်းအတွက်၊ သူ့ထံမှ၊ ကရုဏာ
တစ်ခုခု၊ ရလိုခြင်း၊ အလျင်းမရှိခဲ့။ ခြေဖျား၊ လက်ဖျား၊ စိတ်အဖျား
တို့သည်၊ တစ်စုံတစ်ခု၏ ထိခတ်မှုကိုခံရသည့်အခါ ၊ အသည်းခိုက်
အောင်နာကျင်ရသော်လည်း၊ “အား”ခနဲ၊ အော်မြည်ခွင့်မရသော၊
အခြေအနေမျိုးနှင့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံရတတ်လေသည်။ ထိုအခါ၊
ဝေဒနာသက်သာလိုသက်သာငြား၊ သစ်ခေါင်းကျယ်ကျယ်၊ ကွင်းပြင်
လယ်တို့၌၊ အားပါးတရ၊ သွားရောက် အော်မြည်ရသည်မျိုး၊
ရှိတတ်ကြပေမည်။

ထိုအတူပင်။ ကျွန်တော်မှာလည်း၊ ထောက်ထားသို့သိပ်ရ
သည်။ ဘဝ၊ အခြေအနေမျိုးရှိခဲ့ရသည့်အပြင်၊ ဖွင့်ဟ၊ အော်မြည်ဖို့၊
နေရာ၊ ဌာန၊ ကင်းပ၊ ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ၊ သက်ထားဆွေအား၊ ဘဝ၊ ၏
မိတ်ဆွေကောင်း၊ အသည်းနှလုံး၏ အလင်းရောင်ကောင်းအဖြစ်၊
အာရုံထားသတ်မှတ်ကာ၊ ဒဏ်ရာအနာတရတို့၏ အော်မြည်ခွန်းဟ၊

ရာအဖြစ်၊ ရင်ခွင်မှ၊ ရဲရင့်စွာ၊ အလိုအလျောက်သတ်မှတ်ဖြစ်
လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ သူ့အား၊ အမှတ်ရသမျှ၊ အကုန်အစင်ပြောပြ
ဖြစ်လေသည်။ အလေးထား တည်ကြည်စွာ၊ နားထောင်ပေးခဲ့ခြင်း
အတွက်၊ ဒီဘဝ၊ ဒီတစ်သက်တာမက၊ ထာဝရ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရပါ
သည်။

လူချစ်အောင်တို့ မိသားစုနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည်၊
အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုတည်းတွင်၊ နေထိုင်ခဲ့ကြသော၊ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်
ကြ၏။ တစ်မြေတစ်ဝင်းထဲတွင်၊ အတူရှိခဲ့ကြသော်လည်း၊ သူတို့အိမ်
က၊ ခန်းနားထည်ဝါသော၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်
တို့အိမ်က၊ တော့၊ သာမန်ယှဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးမျှသာဖြစ်သည်။

ထိုသို့ကွဲပြားခြားနားခြင်းသည်၊ ဘဝကို၊ မည်သို့မျှ မထိ
ခိုက်စေသော၊ ကိစ္စတစ်ခုအဖြစ်သာ၊ ငယ်စဉ်က၊ ကျွန်တော်၊ နှလုံး
သွင်းဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ၊ ကျေးကျေနပ်နပ် ဆင်းရဲနေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည့်အတွက်၊ ချမ်းသာသူတစ်ချို့၏ အဖိအစီးကို၊ ဖိစီးသည်ဟု
ပင်၊ မထင်မှတ်ဖြစ်ခဲ့။

သို့သော် . . . လှအစိုက်ခံရဖန်များလွန်းလာသောအခါ
ကျမှ၊ မြေခိုမိနေလေသူဟု၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိအပ်မိချေသည်။
အထူးသဖြင့်၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း၊ ဒါ၊ အနိုင်ကျင့်တာပဲ၊ ဒါ၊
အသုံးချတာပဲ၊ ဒါ၊ လူလည်ကျတာပဲ . . . ဟု၊ လူချစ်အောင်အပေါ်
တွင်၊ ကျွန်တော်၊ ရိုးစွပ်သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း၊ သိပ်မရှိခဲ့။

ကျွန်တော့်မိဘ၊ တွေ့ကိုယ်တိုင်က၊ လူချစ်အောင်နဲ့ရန်မဖြစ်
နဲ့နော်ဟု၊ ဆိုဆုံးမမှု ပြုထားခဲ့သည်ကိုပင်၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင်၊
အဆုံးအမ၊ ပေးခြင်းဟုသာ၊ ကျွန်တော်၊ တွေးမှတ်လိုက်နာခဲ့လေ
သည်။

လူလောက၌၊ တချို့သောအဖြစ်သနစ်များသည်၊ မည်မျှ
ပင်ခံစားခဲ့ရစေကာမူ၊ မတွေးတော၊ မဆင်ခြင်မိသေးသမျှ ကာလ၊
ပတ်လုံး၊ မိမိ၊ နစ်နာဆုံးရှုံးနေရသည်ကို၊ သတိမပြုမိတတ်ကြ။ တချို့
က၊ ကြံဆ၊ သောဉာဏ်ကြောင့်၊ မိမိနစ်နာခံစားရသည်ကို၊ စောလျင်
စွာသိပြီး၊ တချို့ (ကျွန်တော့်ကဲ့သို့) သောသူများက၊ တော့၊ ခံရသော
ဒဏ်ကြောင့်သာ၊ အခါနှောင်းမှ၊ သိမြင်ကြရသည်။ (တချို့များဆို
လျှင်၊ မိမိနစ်နာနေသည်ကိုပင်၊ သတိမမူမိဘဲ၊ ကျေနပ်စွာ၊ ပျော်ပိုက်
နေသူများလည်း၊ ရှိတတ်ပြန်သေး၏။)

www.burmeseclassic.com

မည်သူက ဆိုးသလဲ၊ ကျွန်တော်၊ မဝေဖန်တတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆိုးခဲ့သည်ဟု တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စမ်းစစ်ချင်ပါသည်။

ပိုးသားက၊ သွေးထွက်နေသော ကျွန်တော်နဖူးကို လှဲချည် အနားစဖြင့် သုတ်ပေးရင်း . . . “အရက်ပြန်နဲ့ပွတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာပေါ်တွင် စီးကျနေသော သွေးစများကို လက်ဖနောင့်ဖြင့် သုတ်ကာ “ရေအရင်ဆေးချင်တယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။ လူချစ်အောင်က “ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ အိမ်ကိုမပြောနဲ့နော်”ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မပြုမီ။ “မင်းကြောင့် ဖြစ်တာပဲဟာ”ဟု ပိုးသားက ဝင်ပြောသည်။

“သုံးယောက်စလုံး အတူတူ သွားကြတာပဲ။

အားလုံး အဆူခံရမှာစိုးလို့ ငါက ပြောတာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”ဟု ကျွန်တော် လူချစ်အောင်ကို မေးလိုက်၏။

“ငါတို့ သုံးယောက် . . . လက်သီးထိုးတမ်း ကစားရင်းနဲ့ ထိသွားတယ်လို့ပြောပေါ့”

“လက်သီးထိုးတမ်းကစားရင်းနဲ့ ဒီလောက် အထိ ကွဲတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်ရှိပါ့မလား လူချစ်အောင်ရာ . . .”

ကျွန်တော်က သွေးတွေကို သုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ချီကြတာ၊ ငါက မင်းမျိုးနိုင်ကို ကိုင်ပေါက်လိုက်လို့ လမ်းပေါ်က အုတ်ခဲနဲ့ထိပြီး နဖူးကွဲသွားတယ်ဆိုရင် လူကြီးတွေ ယုံပါတယ်ကွာ . . .”

ပိုးသားက လူချစ်အောင်ကို စောင်းငန်းငန်းဖြင့် ဝှေ့လျက် ကြည့်ကာ . . .

“နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ချီတယ်ဆိုကတည်းက၊ မင်းက အဆူခံရစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲမင်းက ကိုင်ပေါက်လိုက်သေးတယ်ဆိုတော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းက မှင်းသားပေါ့။

နေရာရွေးတာ လည်း၊ နည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစားပါဦး လူချစ်အောင်ရယ် ။ မင်းနာနာနေဦးမယ်။ မိဘကို လိမ်ပြောရမှာချင်း အတူတူ မင်းက . . .”

အလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချပစ်လိုက်သည်

နေရာယူတတ်တယ်”

ကျွန်တော်က . . .

“ကဲပါ . . . ငါ့ဘာသာငါ မြောင်းထဲပြုတ်ကျ
တယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်”

လူချစ်အောင်က . . . “အေး . . . ကောင်းတယ်”ဟု ပြော
သည်။ ပိုးသားက လူချစ်အောင်ကိုရော . . . ကျွန်တော့်အဖြေစကား
တို့ပါ။ ဘဝင်ကျပုံမရ။

“နင်တို့ . . . ကလေးမဟုတ်ကြတော့ဘူး။

ဘယ့်နှယ့်။ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားရတယ်လို့”

လူချစ်အောင်၏ အမေ ဒေါ်သီသီကံ ၊ ကျွန်တော်တို့သုံး

ယောက်စလုံးကို အပြစ်တင်လေသည်။

ကျွန်တော့်အမေက . . .

“ဆေးရုံသွားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ခေါင်းက၊

ဟောင်လှပျိုး ၊ ချင်းဆောင်းဦး

ပေါက်သွားတာမဟုတ်ဖူး ။ ကွဲသွားတာဖြစ်မယ်။

သွေးက၊ တိတ်မှမတိတ်ဘဲ”

ဆေးရုံဟူသောစကားကို ကြားလိုက်သဖြင့်၊ လူချစ်အောင်
မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော်က . . .

“အရက်ပြန်နဲ့ သုတ်လိုက်ရင် ၊ ပျောက်ပါ
တယ်အမေရယ်။ ကွဲတာမဟုတ်ပါဘူး ။ ပေါက်တာ

နေမှာပါ။ သွေးကျောပေါ်မို့လို့၊ သွေးပိုထွက်တာပါ။

အရက်ပြန်နဲ့ဆေးပြီး၊ ရေခဲအုံလိုက်ရင်၊ သွေးတိတ်
ပါတယ်။ လူချစ်အောင်ဆီမှာ၊ အနာထည့်တဲ့ဆေး
ရှိတယ် . . . တဲ့”

လူချစ်အောင်က၊ ပိုးသားကို၊ လက်တို့ကာ . . .

“ရေခဲနဲ့၊ ဆေးနဲ့၊ သွားယူကြမယ် . . . လာ။

ပိုးသား။ မင်းပါလိုက်ခဲ”

ထိုစဉ်က၊ ကျွန်တော်တို့၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေထားခါစ၊

အသက်အရွယ်များဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်းတို့၊ ရန်ဖြစ်လာကြတာမဟုတ်လား”ဟု ကျွန်တော့် အစ်ကို ကိုမင်းထင်က၊ မျက်နှာတည်ဖြင့်၊ တီးတိုးမေး၏။

ကျွန်တော်က၊ ဘေးဘီကိုကြည့်ပြီးမှ၊ မဝံ့မရဲဖြင့်၊ ခေါင်း ညိတ်လိုက်ရသည်။

“အမေ့ကို၊ ပြန်မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး။ လူချစ်အောင်နဲ့ပတ်သက် ရင်းမင်းခံနေကျပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ၊ ငါသိချင်လို့”

ကျွန်တော်၊ ဇာတ်စုံခင်းရလေတော့သည်။

“မြို့ပေါ်က၊ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ၊ ဆရာဝန်ကြီး ရဲ့သမီး၊ ရန်ကုန်က၊ နေအလည်လာတယ်။ အဲဒါ လူချစ်အောင်က၊ သူကြိုက်လို့ . . . တဲ့။ ပိုးသားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို၊ အဖော်ခေါ်ပြီး၊ သွားရှိတ်ကြတာ။

တခြားကောင်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး၊ ငြိကြတာ။ ထိုးကြကြိတ်ကြရင်းနဲ့၊ ဟိုဘက်က၊ ခဲနဲ့ပေါက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ။ ကျွန်တော့်ထိသွားတယ်”

“ဆယ်တန်းဖြေပြီးခါစ၊ အရွယ်၊ အဲဒီစိတ်မျိုး၊

မမွေးသင့်သေးဘူးလို့၊ လူချစ်အောင်ကို၊ မင်းနဲ့၊ ပိုးသားနဲ့၊ မပြောကြဘူးလား။ မတားကြဘူးလား”

“ပိုးသားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က၊ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက၊ လူချစ်အောင်ရဲ့နောက်လိုက်ဖြစ်ခဲ့ တာ၊ အစ်ကို သိသားပဲ”

ကျွန်တော်အဖြေစကားကြောင့်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကိုမင်းထင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကြီးဒေါ်သီနဲ့၊ ဦးလေး၊ ဦးချစ်မောင်တို့က၊

ကျွန်တော်တို့အပေါ်၊ သိပ်ခွဲခွဲခြားခြားမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ အမေနဲ့အဖေက၊ လူချစ်အောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့၊ တစ်ခုခုအငြင်းအခုံဖြစ်တာလောက် ကိုတောင်အားပေးခိုင်းတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“မင်းတကယ်မသိလို့ မေးတာလား”ဟု၊ ကိုမင်းထင်က၊

ကျွန်တော့်ကို၊ ပြန်မေး၏။ ကျွန်တော်က . . .

“ငယ်ငယ်တုန်းက ၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု တော့၊ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်”

“ဘာအဖြစ်အပျက်လဲ”

“လူချစ်အောင်မှာ၊ သံပတ်ကားလေးတစ်စီး ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ၊ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေက၊ ကျွန်တော့်ကို ၊ သံပတ်မပါတဲ့ ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးပါတယ်။

အဲဒီ၊ သံပတ်မပါတဲ့ကားကိုမှ၊ လူချစ်အောင် က၊ လိုချင်တယ်ဆိုလို့၊ ကျွန်တော်ပေးလိုက်ရတယ် လေ။ အမေပေးခိုင်းလို့သာပေးရတာ။ ကျွန်တော် လုံးဝ၊ မကျေနပ်ခဲ့ဘူး။

လူချစ်အောင်နဲ့ရန်မဖြစ်ပါနဲ့သားရယ် . . . တဲ့။ အမေ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တာ၊ အဲဒီတုန်းက၊ ကျွန်တော်၊ ပြန်လည်းမမေးခဲ့ ဘူး။ သိလည်းမသိခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့။ အလိုလိုသိလိုက်ရတာကတော့။ လူချစ်အောင်ကို၊ အမြဲတမ်းအလျှော့ပေးခဲ့ရတယ် ဆိုတာပဲ။ မိသားစုချင်း၊ အမှီအခို တစ်ခုခုရှိခဲ့ကြ လိမ့်မယ်လို့တော့။ တဖြည်းဖြည်း၊ ခန့်မှန်းမိတယ်။ ဘာလဲတော့၊ ကျွန်တော်မသိဘူး”

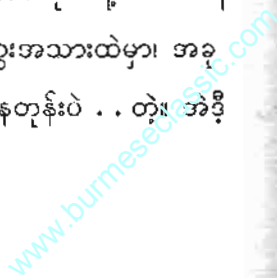
အစ်ကို၊ ကိုမင်းထင်က၊

“မြေပေါ်မှာ၊ အိမ်ဆောက်နေခွင့်၊ ပေးထား တယ်ကွာ ။ အဖေတို့အမေတို့က ၊ ကိုယ့်လယ်၊ ကိုယ့်ယာနဲ့ဆိုပေမယ့် ။ အချေးအငှားမကင်းဘူး။ ကြီးဒေါ် သိတို့ဆီကပဲ။ ချေးရငှားရတာလေ။ ကျေးဇူး မကင်းဘူးဆိုပါတော့။

လူချစ်အောင်မိဘ၊ တွေက၊ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဆိုပြီး၊ ကျေးဇူးမတောင်းပေမဲ့။ အမေတို့ကိုယ်တိုင် ကိုက၊ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့သဘောပေါ့ ။ တစ်လုတ် စားဖူး၊ သူ့ကျေးဇူး ဆိုတာ ၊ မင်း၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာက ၊ တစ်စုံ တစ်ဦးဆီက၊ တစ်လုတ်တစ်ဆုတ်စားဖူးခဲ့ဖူးဆို ရင်တောင်၊ အဲဒီ၊ တစ်လုတ်တစ်ဆုတ်ရဲ့၊ အဟာရ က၊ မင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် အသွေးအသားထဲမှာ၊ အခု အချိန်အထိ ၊ ကျေးဇူးပြုနေတုန်းပဲ . . . တဲ့။ အဲဒီ

စာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

ကျေးဇူးကို၊ ဘာနဲ့မှ၊ ချေဖျက်လို မရဘူး။

ကျေးဇူးကို၊ သိတတ်တဲ့အနေနဲ့။ ကျေးဇူးပြု
ဖူးသူရဲ့၊ မိသားစုနဲ့၊ ဘာပြဿနာမှ၊ မတက်စေချင်
တဲ့သဘောနဲ့ ၊ လူချစ်အောင်ကို ၊ အလျှော့ပေး
ဆက်ဆံစေချင်တာနေမှာပေါ့ကွာ”

“အမေတို့က၊ လူချစ်အောင်တို့မိသားစုအပေါ်၊ အမြဲတမ်း
မို့ခိုနေရတဲ့၊ သဘောလား” ကျွန်တော်၊ မေးမိသည်။ အစ်ကို
ကိုမင်းထင်က . . . “အဲဒီလိုတော့၊ မဟုတ်ဖူးပေါ့။ လိုတဲ့အခါ၊ အကူ
အညီတောင်းရတာနေမှာပေါ့” . . . ဟု၊ ရှင်းပြ၏။ နောက်ထပ်၊ ဘာ၊
ဆက်မေးရမှန်းမသိတော့သဖြင့်ကျွန်တော်၊ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

မောင်လှပျို၊ ချင်ချောင်းဦး

၆။

“ခေါင်းက၊ အနာပျောက်သွားပြီလား” ဟု၊ ပိုးသားမေး၏။

“ပျောက်သွားပါပြီ” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသောအခါ၊ ပိုးသားက . . .

“ငါလည်း၊ လူချစ်အောင်ရဲ့သူငယ်ချင်းပါပဲ။

ဒါပေမဲ့။ လူချစ်အောင်ကို၊ မင်းအလျှော့ပေးလွန်း
တယ်လို့၊ ငါထင်တယ် ။ တစ်ခါမက၊ ဘူးလေကွာ။
ဘာကြောင့်၊ မင်းအဲဒီလောက် အလျှော့ပေးရတာ
လဲ”

ကျွန်တော်က . . .

“အလျှော့ပေးတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူငယ်
ချင်းတွေပဲဟာ။ သာတယ်နာတယ်၊ ဘယ်ဟုတ်ပါ
မလဲ”

ပိုးသားက . . .

“မင်း၊ ခံနိုင်ပေမဲ့ ၊ ငါ၊ မခံနိုင်ဘူးကွာ။ အဲဒါ
ကြောင့်၊ မင်းခေါင်းပေါက်တဲ့ကိစ္စ။ ငါ . . . အမှန်
အတိုင်းပြောလိုက်ပြီ။ သူ့ အမေကို”

“မင်းက၊ ပါးစပ်လည်း၊ မလုံဘူးပိုးသားရာ” ဟု၊ ကျွန်တော်၊

www.burmeseclassic.com

အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။ ပိုးသားက . .

“ငါ့ကို ၊ ပါးစပ်မလုံဘူးလို့တော့ ၊ မပြောနဲ့ ၊ မင်းမျိုးနိုင်။ ငါတို့က၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေထားတဲ့ကောင်တွေ။ အောင်ရင်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်မယ့်ကောင်တွေ။”

ကြီးကြီးကြယ်ကြယ်ပြောရရင် ၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ၊ ခေတ်ပညာတတ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့ဘဝကိုဖြတ်သန်းမယ့်သူတွေ။

မတရားတာမြင်လျက်နဲ့ ။ မတရားမှန်းသိလျက်နဲ့။ ထည်ဝါတဲ့ဘက်ကိုပဲပြီး၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ၊ နေတတ်တဲ့ ၊ အကျင့်မျိုး ။ သာရာနားတတ်တဲ့၊ စရိုက်မျိုး။ ငါ့မှာမရှိချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊ ငါ . . သွားပြောလိုက်တာ။ လူချစ်အောင်အမေကို”

“မင်းပြောလိုက်တော့၊ ကြီးဒေါ်သိက၊ ဘာပြောလဲ” ဟု ကျွန်တော်၊ မေးလိုက်သည်။ ပိုးသားက . .

“ပြောတာပေါ့။ မင်းမျိုးနိုင်က၊ ဘာဖြစ်လို့လိမ်ရတာလဲ မသိဘူးတဲ့။ လူချစ်အောင် အဆူခံရ

မှာစိုးလို့၊ လိမ်ပြောတာလို့၊ ငါ့ပြောလိုက်တယ်” ကျွန်တော်က . . “ဘာထူးလို့လဲကွာ။ ငါ့လိမ်တယ်ဆိုတာပဲ၊ အဖတ်တင်သွားတာပေါ့” ဟု၊ ပြောလိုက်၏။ ပိုးသားက . . .

“ဘာမှမထူးရင်တောင်၊ လူကြီးကို၊ အမှန်အတိုင်း ၊ အသိပေးလိုက်ရတဲ့ အတွက် ၊ တာဝန်ကျေတယ်လို့၊ ငါ့ကိုယ်ငါ၊ ယူဆတယ်။

ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ၊ လူကြီးသူမတွေ ၊ အမှန်အတိုင်းမသိရလို့၊ အမှားမှားအယွင်းယွင်း၊ စီရင်မိတာတွေ၊ အများကြီးပဲလေ။

လူချစ်အောင်ကို၊ အရေးယူစေချင်လို့၊ ငါ၊ ချွန်တုန်းလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကိုသိစေချင်လို့၊ အသိပေးရုံသက်သက်ပဲ ။ အရေးယူတာမယူတာ။ သူတို့အပိုင်း”

“လူချစ်အောင် စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်” ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ “မဆိုးလောက်ပါဘူး” ဟု၊ ပိုးသား ပြော၏။ မည်သို့ဆိုစေ။ ပိုးသားကို၊ ကျွန်တော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အစ်ကို ကိုမင်းထင်နှင့်၊ အစ်မ၊ခင်ခင်ဦးက၊ ကျွန်တော်၊ တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်ချင်တော့ကြောင်း၊ ပြောမိသဖြင့်၊ ကျွန်တော့် တို့၊ စိတ်ဆိုးကြ၏။အစ်မ၊ခင်ခင်ဦးက၊ မျက်ရည်ကျရုံသာမက၊ နှပ် ထွက်သည်အထိ ဝိုလေ၏။

အစ်မ၊ခင်ခင်ဦးက၊မောင်နှမ၊သုံးယောက်ထဲတွင်၊ အကြီး ဆုံး၊စကားနည်း၏။ ဝမ်းနည်းလျှင်၊ နှပ်တရွံ့ရွံ့နှင့် ဝိုရုံမှတစ်ပါး၊ စိကာစဉ်က၊ စကားမဆိုတတ်။အစ်ကို ကိုမင်းထင်က၊တော့၊ စကားကို၊ ချက်နှင့်လက်နှင့် ပြောပြတတ်သည်။မသိကျွမ်းသူများ ဆိုလျှင်၊ အစ်မ၊က . . . အငယ်၊ အစ်ကိုက . . . အကြီးဟုပင်၊ ထင် တတ်ကြလေ၏။

“မင်း၊စကားကို ၊ အမေနဲ့အဖေ ကြားရင် လည်း၊ စိတ်ကောင်းကြမှာမဟုတ်ဘူး။ပညာတတ် ဖြစ်စေချင်လို့၊ ကျောင်းထားတာ၊ မင်းက၊လက်လုပ် လက်စားဘဝ၊ပဲ၊ နေချင်တယ်ဆိုတော့ ၊ ဒါ . . . တစ်မိသားစုလုံးကို၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာ ပဲကွ”

ကျွန်တော်က . . .

“ရတဲ့အမှတ်က ၊ ရိုးရိုးမေဂျာလောက်ပဲ ၊

တက်လို့ရမှာ။ အဲဒါကြောင့်၊ မတက်ချင်တော့တာ။ အချိန်ကုန်တယ်။ငွေကုန်တယ်။ပြီးတော့၊ အစ်ကို တို့ကို၊ ကျွန်တော်၊ အားနာတယ်”

ကိုမင်းထင်က၊အစ်မ၊ဘက်သို့၊ တစ်ခက်ဝဲကြည့်၏။ပြီးမှ၊

“ငါတို့ အကြီးနှစ်ယောက်က၊ အလယ်တန်း နဲ့တွင်းကျောင်းကိစ္စရပ်ခွဲကြရတာပါကွာ။ဒါပေမဲ့၊ တက္ကသိုလ်က၊ ဘာ မေဂျာဖြစ်ဖြစ်။သုံးလို့မရတဲ့ ဘာသာတော့၊ မရှိတန်ကောင်းပါဘူး။

တန်ဘိုး မရှိတဲ့ ၊ ဘာသာရပ်တွေကို . . . ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းထဲတော့ ၊ သင်နေ၊အံနေမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ဆေးတက်ခွင့်ရမှ၊ အဆင့်မြင့် တယ်။စက်မှုတက်ခွင့်ရမှ၊ အသုံးတဲ့တယ် ဆိုတာ မျိုးက၊ တော့၊ ဉာဏ်တုံးလွန်းတဲ့ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် သမားတွေရဲ့၊ အယူအဆ၊တွေလို့၊ ငါ ထင်တယ်။

အသုံးမဝင်တဲ့ ပညာဆိုတာ၊ မရှိလောက်ဖူး လို့၊ ငါထင်ပါတယ်ကွာ။

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

အလယ်တန်းစာလောက်ပဲ တတ်ပြီး၊ ဟိုစာဖတ်၊ ဒီစာဖတ်နဲ့ ပြောတဲ့ ၊ ငါ့အသိဉာဏ်ထဲက၊ စကားပါကွာ။ မင်း၊ ငါ့ထက်စာပိုတတ်ပါတယ်။ မင်း၊ ပိုစဉ်းစားတတ်မှာပါ။

ပြီးတော့ . . . ငါတို့ကို၊ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။ ငါတို့တုန်းက မိသားစုလည်း အဆင်မပြေ။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း သိပ်မကောင်းတော့။ ရန်ကုန်ဆိုတာ ၊ တော်တော် အလှမ်းဝေး သလိုဖြစ်ခဲ့တာ။

အခု . . . ရန်ကုန်ကို အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် သွားလို့ရပြီ။ မိသားစုဝင်ငွေကလည်း မကြွယ်ဝပေမဲ့ မင်းကျောင်းစရိတ်လောက်တော့ ၊ ဖူလုံပါတယ်။ တို့မိသားစုထဲမှာ ၊ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်၊ ရှိလာဖို့အတွက်၊ မင်းကို တက္ကသိုလ် တက်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဖူး။ ငါတို့တုန်းက ၊ မရခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေး၊ မင်းကို ပေးနေတာ။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဆရာဝန်တွေခြည်းပဲ။

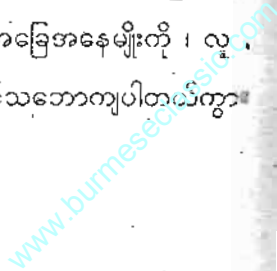
မောင်ပုပျိုး ၊ ခင်းချောင်းခြံ၊

ရှိနေလို့မရဘူး။ အင်ဂျင်နီယာတွေခြည်းပဲ ရှိနေလို့ မရဘူး။ ဓာတုဗေဒ ပညာရှင်တွေခြည်းပဲ ရှိနေလို့ မရဘူး။ ရူပဗေဒ ပညာရှင်တွေခြည်းပဲ ၊ ရှိနေလို့ မရဘူး။ စစ်ဗိုလ်တွေခြည်းပဲ၊ ရှိနေလို့ မရဘူး။

စသဖြင့်ပေါ့ကွာ။ ကကြီး၊ ကွေး၊ တစ်နှစ်၊ သုံးလေး။ သင်ပေးရမယ့်သူတွေ။ ရွံ့ထဲဗွက်ထဲမှာ၊ စပါးစိုက်၊ ပြောင်းစိုက်။ နှမ်းစိုက်၊ ဝါစိုက်။ စိုက်ပျိုးပေးရမယ့်သူတွေလည်း၊ ရှိဖို့ ၊ လိုတယ်ကွ။

ထမ်းတက်တဲ့သူရှိမှ ၊ ထမ်းလျက် ရမယ်။ ကြံစိုက်တဲ့သူရှိမှ၊ သကြားရမယ်။ နေရာတကာ အထည်ဝါဆုံးတွေခြည်းပဲ။ အသုံးတဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးကွ။ လူဆိုတာ၊ အထည်ဝါဆုံးကို၊ မက်မောနေတာထက်၊ ရောက်တဲ့နေရာမှာ၊ အကုသိုလ် ကင်းကင်းနဲ့၊ အသုံးတဲ့အောင် နေတတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။

ထည်ဝါတဲ့နေရာ၊ သာယာတဲ့အခြေအနေမှာ၊ ဇိမ်ကျကျ နေရတဲ့အခြေအနေမျိုးကို ၊ လူမပြောနဲ့။ တိရစ္ဆာန်တောင် သဘောကျပါတယ်ကွ။

ကလေးဖြူနီရုံးချုပ်လိက်သတ်

ငါက၊ ငါ့ညီကို၊ ထည်ဝါတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို၊ ရအောင်လုပ်ဖို့၊ တိုက်တွန်းနေတာမဟုတ်ဖူး။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ၊ ရတဲ့အခြေအနေကို အကောင်းဆုံး၊ အသုံးချဖို့၊ အခွင့်အရေးပေးနေတာ။ မင်း . . . ဟို အကြောင်းပြ၊ ဒီ အကြောင်းပြနဲ့။ မငြင်းစမ်းပါနဲ့။ ဘာပညာဖြစ်ဖြစ် ၊ အရွယ်လွန်ရင်၊ သင်လို့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး”

အစ်မ၊ ခင်ခင်ဦးက၊ သူ့မျက်ခုံးတန်းတန်းကို၊ တွန့်လျက်၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ကြည်းရင်း . .

“နင်၊ ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့ကျရင်၊ ငါက၊ ရန်ကုန်လိုက်ပြီး ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးထဲမှာ။ မောင်နှမ၊ သုံးယောက်၊ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်မှာလို့။ ရွာထဲမှာ၊ ငါက၊ ကြွားထားတာဟဲ့”

ပြောပြီး၊ ကျလာသည်မျက်ရည်တွေကို၊ လက်ဖမိုးနှင့်၊ သုတ်လေသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင်၊ နှင့်သွားစေ၏။

များပြားသော၊ အစ်ကိုစကားတွေက၊ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို၊ လှုပ်နှိုးစေပြီး၊ နည်းပါးသော၊ အစ်မ၊ ဖြစ်သူ၏ စကားတစ်ခွန်းက၊

မောင်လှမျိုး ၊ ရင်းချောင်းမြို့၊

ကျွန်တော့် ရင်ထဲကို၊ လှုပ်ခတ်စေလေသည်။

လူချစ်အောင်က၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင်၊ တက်ရောက်သည်။ ပိုးသားက၊ ကျွန်တော်တို့နယ်နှင့်နီးရာ၊ (. . .) တက္ကသိုလ်တွင်၊ တက်ရောက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့၊ ထုံးစံအတိုင်း၊ လူချစ်အောင်၏၊ အဖော်အလှော်အဖြစ်လိုက်ရပြီး၊ သူနှင့်အတူ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ၊ တက်ရသည်။

ပိုးသားနှင့်တခြားတက္ကသိုလ်မှာ၊ လိုက်တက်ပါက၊ လူချစ်အောင်၊ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်မည်။ လူချစ်အောင်နှင့်၊ ရန်ကုန်လိုက်သွားရပါက၊ လည်း ၊ ပိုးသား တစ်ယောက်တည်းဖြစ်မည်ကို၊ မလိုလားသဖြင့်၊ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပဲတက်မည်ဟု၊ ကျွန်တော်ပြင်ဆင်ပါသေးသည်။

ဒါပေမဲ့၊ အဖေအမေ၊ အစ်ကိုအစ်မ၊ တို့၏၊ တိုက်တွန်းချက်၊ လူချစ်အောင်မိဘ၊ များ၏ ၊ စီမံမှုတို့ဖြင့်၊ လူချစ်အောင်နှင့်အတူ၊ တောသူဌေးသား၏၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ တောသူဌေးသား၏၊ နောက်လိုက်အဖြစ် လည်းကောင်း ၊ ရန်ကုန်အစော့ပိုင်း တက္ကသိုလ်တွင်၊ ကျွန်တော်၊ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားရပေသည်။

ပိုးသားကိုပါ။ ရန်ကုန်ခေါ်ဖို့၊ ကျွန်တော်နှင့်လူချစ်အောင် ကြိုးပန်းကြပါသေးသည်။ စရိတ်စက မလောက်င၊ မှာစိုးသဖြင့်၊ လက်လျှော့လိုက်ကြရ၏။ ပိုးသားက၊

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့။ ငါက၊ ရန်ကုန်မှာ၊ ဆွေမျိုးမရှိပေမဲ့ ၊ နယ်မှာပုံလို့။

နယ်က၊ ဆွေမျိုးတွေအိမ်မှာ၊ ကြော့ကြော့ လေးနေရင်း၊ ကျောင်းတက်ရမှာ။ ငါ့အတွက်ဘာမှ၊ မပူနဲ့။ မင်းတို့သား၊ ရန်ကုန်က ၊ တိုက်ခန်းဈေးကြီး ကြီးမှာ၊ ငှားနေရင်း၊ ကျောင်းတက်ရမှာဆိုတော့၊ အကုန်အကျများမယ်။ ချွေတာကြ။

ကျောင်းပိတ်တာနဲ့၊ ရွာပြန်လာကြမယ်ဟာ။ ဘာမှ ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ ။ အပျော်ခရီး ထွက်ကြတာမှ၊ မဟုတ်ဘဲ”

အပျော်ခရီးထွက်ရသကဲ့သို့ ၊ လူချစ်အောင်ပျော်မြူးနေ သည်ကို၊ ကျွန်တော်မှ လွဲ၍၊ မည်သူမျှ မသိ။

၇။

အောင်သိန်းဦး အပါအဝင်၊ ခင်မင်ခါစ သူငယ်ချင်းမျိုး တာ၊ လူချစ်အောင်နှင့်ကျွန်တော့်ကို၊ ညီအစ်ကိုအရင်း(သို့မဟုတ်) ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုအဖြစ်၊ ထင်မှတ်ကြသေးသည်။

တော်တော်လေးရင်းနီးသောအခါကျမှ၊ ငယ်သူငယ်ချင်း တွေဟု၊ သိကြလေ၏။ “မင်းမျိုးနိုင်လို့၊ မဲမဲကြုတ်ကြုတ်နဲ့။ ငါ့လို . . . ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကို၊ မင်းတို့မို့ ညီအစ်ကိုလိုထင်ရက်ကြတယ်ကွာ”ဟု၊ လူချစ်အောင်က၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်စကားဆိုလေ၏။ ကျီစယ် သည် ဟု၊ ကျွန်တော် မခံစားရ။

“မင်းမျိုးနိုင်က၊ အသားမမည်းပါဘူးကွာ။ အသားညိုတာ ပါကွ”ဟု၊ ထိုစဉ်က၊ ကျွန်တော့်ဘက်မှ၊ အောင်သိန်းဦး ဝင်ပြောပေး သေးသည်။ “အသားဖြူ ၊ အလကားလူ။ အသားမည်း၊ ပတ္တမြားခဲကွ” ဟု၊ ကူပြောပေးခဲ့သော၊ အောင်သိန်းဦး၏၊ ကာရန်စကားလေးကို၊ ကျွန်တော်မှတ်မိနေသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီအစ်ပါတ်။ အိမ်မပြန်ချင်ဘူးကွာ”

“ပြန်ခဲ့ဖို့။ မင်းအဖေ၊ ပြောထားတယ်လေ”

တစ်လ၊ တစ်ခါ၊ နှစ်လ၊ တစ်ခါလောက်၊ လူချစ်အောင်ရော ကျွန်တော်ပါ။ အိမ်ပြန်နေကျ။

မနေ့က၊ လူချစ်အောင်၏အဖေ ဦးလေးဦးချစ်မောင်က၊ သည်တစ်ပါတ်၊ မဖြစ်မနေပြန်ခဲ့ကြဖို့၊ ဖုန်းဆက်ထားသည်။ ဒါကို၊ လူချစ်အောင်၊ လိုက်နာလိုဟန်၊ မရှိ။

“ငါ့ကိစ္စရှိတယ်ကွ”

“ဘာကိစ္စလဲ” ဟု၊ ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။ လူချစ်အောင် က၊ နှုတ်ဖြင့် မဖြေဘဲ၊ ဒီနေ့ထုတ် နေ့စဉ်သတင်းစာကို၊ ဖွင့်ပြ၏။

“ဘာသတင်းပါလို့လဲ”

နာရေးသတင်းပါသည့် စာမျက်နှာကို၊ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး၊ နာရေးကြော်ငြာတစ်ခုကို၊ ဖတ်စေသည်။ ကွယ်လွန်သူ၏ အမည်မှာ၊ ဦးရဲနွယ်၊ အသက်(၅၄)နှစ်ဟု၊ သိရပြီး၊ အမည်၏နံဘေးတွင်၊ သူ့၊ ဇာတိမြို့ကို၊ ဖော်ပြထား၏။

“အဲဒီဦးရဲနွယ်ရဲ့ ရက်လည်က၊ သန်ဘက်ခါကွ” ဟု၊ လူချစ် အောင်၊ ပြော၏။ “အဲဒါဘာဖြစ်လဲ” ဟု၊ ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။

“ဟို စတိုးဆိုင်က၊ ကောင်မလေးကို၊ မင်း၊ သိလား”

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာတိုက်ခန်း၏၊ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ၊ စတိုးဆိုင်လေးကို၊ ညွှန်ပြရင်း၊ လူချစ်အောင် မေးသည်။ “လူတော့ မြင်ဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိဘူး” ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ လူချစ်အောင်က

“ဒီ . . ဦးရဲနွယ်က၊ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အဖေ။ ကောင်မလေးနာမည်က ၊ ဇွန်ပွင့်ဖြူ တဲ့။ ငါက၊ မိဇွန် . . လို့ ခေါ်တယ်”

သူနှင့်တစ်ခုပတ်သက်နေပြီဆိုတာတော့၊ သူ့စကား မဆုံး ခင်မှာပင်၊ ကျွန်တော်၊ ခန့်မှန်းမိပေသည်။ ဒါပေမဲ့ ၊ ကျွန်တော်က၊ နားမရှင်းဟန် တမင်ပြုကာ . .

“အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါနဲ့ မိဇွန်နဲ့က၊ ကြိုက်နေကြတာကွ”

“ဪ . . .”

နှုတ်လုံနိုင်စွမ်းသည်ဟု၊ ပြောရမလား။ လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်း သည် . . . ဟု၊ အပြစ်တင်ရမလား။ မကွဲပြားသဖြင့်၊ ဘာစကားမျှ

မဆိုဘဲ၊ ကျွန်တော်နေလိုက်၏။

“အဲဒီ ဦးရဲနွယ်ရဲ့ရက်လည်ကို၊ ငါ့သွားချင်လို့

နည်းနည်းတော့၊ ကျွန်တော်၊ အံ့ဩသွားရသည်။

“ဒေးဒရဲ အထိ၊ မင်း၊ သွားမယ်။ ဟုတ်လား”

“အေး။ ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီ မိသားစုနဲ့၊ မင်း၊ သိလို့လား”

“မိစ္ဆာန်ကလွဲပြီး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ၊ ငါ့မသိဘူး”

“အဲဒါဆို၊ မင်း၊ ဘယ်လိုလုပ်သွားမှာလဲ။ မိစ္ဆာန်

ရဲ့၊ ရည်းစားအဖြစ်နဲ့၊ သွားရဲလို့လား”

လူချစ်အောင်၊ ခေါင်းခါ၏။ ပြီးမှ -

“သူ့ အဖေ၊ ဦးရဲနွယ်နဲ့။ ခင်တဲ့သူတွေအဖြစ်

လာခဲ့ဖူး။ မိစ္ဆာန်ကို၊ ငါ့၊ ဖုန်းနဲ့မှာပြီးပြီ”

“အဲဒီကောင်မလေးဆိုကို၊ မင်း၊ ဖုန်းဆက်

တာလား”

“ငါ့မဆက်ဖူး။ လူဆက်တာ။ သူကလား

စေချင်တယ်ပေါ့ကွာ။ ငါကလည်း၊ အားပေးတဲ့

အနေနဲ့။ မျက်နှာသွားပြချင်တာပေါ့။

သူ့ရည်းစားအဖြစ်နဲ့တော့။ သူလည်းမခေါ်

ရဲဘူး။ ငါလည်း၊ မသွားရဲဘူး”

ကျွန်တော်က . .

“အဲဒီတော့၊ ငါက၊ ဒေးဒရဲကို၊ အဖော်လိုက်

ပေးရမှာလား”

“အဖော်လိုက်ပေးရုံတွင်မဟုတ်ဖူး။ သေသွား

တဲ့၊ ဦးရဲနွယ်နဲ့မင်းနဲ့ ၊ ရန်ကုန်မှာ ၊ သိဖူးတယ်။

သတင်းစာမှာ၊ နာရေးကြော်ငြာတွေလို့။ ဒေးဒရဲ

အထိ၊ မင်း၊ လာတယ်။ ငါက၊ မင်းနဲ့။ အဖော်လိုက်

လာတယ်။ အဲဒါမျိုး၊ မင်းကူညီစေချင်တာ”

ပိုးသားသာအနားမှာရှိပါက၊ လူချစ်အောင်ကိုတော်တော်

စွန့်စားတယ် . . ဟု၊ ပြောဆိုပေဦးမည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း၊

ဘဝင်မကျ။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော်က . .

“မင်းနဲ့သိတယ်ဆိုပြီး သွားရင်ရော ။ မရ၊

ဘူးလားလူချစ်အောင်”

“ငါ့ကြောက်လို့”

“ငါကရော ။ မကြောက်ရတော့ဘူးလား။

နာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

မသိတာကို၊ အသိလုပ်ပြီးသွားရမှာလေ။သူများ
ရပ်ရွာမှာ ။ ပြီးတော့ . . . အဲဒီ ဇွန်ပွင့်ဖြူမှာ . . .
ဦးကြီး၊ဦးလေး။အစ်ကို၊မောင်၊ ဆိုတာတွေ၊ ရှိနိုင်
တယ်လေကွာ”

“ငါလည်း၊ အဲဒါကို၊ ကြောက်တာကွ”

“မင်း၊ ကိုယ်တိုင်တောင်၊ ကြောက်တဲ့ကိစ္စ။
ငါ့ကို၊ ဦးဆောင်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့။မင်း . . . ငါ့ကို၊
ခေါင်းရောင်းတာပဲ။

နယ်မြို့ဆိုတာက၊ မြို့ပြလိုမဟုတ်ဘူး။မျက်
နှာစိမ်းရင့်၊ စိမ်းမှန်းသိတယ်။တစ်ချက်မှားသွား
တာနဲ့ ၊ ခေါင်းနဲ့ကိုယ် ၊ အိုးစားကွဲသွားလိမ့်မယ်။

မင်းကိုယ်တိုင်၊ လိမ်ပြီး။ငါက၊အဖော်လိုက်
ပေးရတယ်ဆိုရင်၊ တော်သေးတယ်။ မင်းကိစ္စကို၊
ငါက၊ ဦးဆောင်ပြီးလိမ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ။ သိပ်၊
သဘာဝ၊မကျဘူး”

“ငါက၊ မင်းကို၊ အကူညီတောင်းတာပါကွာ”

လေပြေထိုးသံ။

မောင်လှပျို၊ ချင်းဆောင်းခြံ၊

“အဲဒီသွားတဲ့ကိစ္စတွင်မက၊ဘူး။အိမ်ကို၊ ဒီ
အပါတ်၊ ဘာကြောင့်၊ပြန်မလာကြတာလဲ . . . ဆိုတဲ့
ကိစ္စကိုလည်း၊ ငါက၊ ကူပြီးလိမ်ပေးရဦးမှာပဲလေ”

“အဲဒီကိစ္စ။ငါ့ဘာသာလိမ်ပါမယ်”ဟု၊ လူချစ်အောင်ပြော

၏။

“မင်း၊ဘယ်လိုလိမ်လိမ်။ငါက၊ကျွန်ုပ်ငယ်ရာ၊
အဆစ်ပါနေကျပါ”

“အဲဒါ၊ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“ဪ . . . ။မင်း၊ဘာလုပ်လုပ်။ လုပ်သမျှ
ထဲမှာ။ ငါ၊အမြဲတမ်းပါနေရတယ်လို့ပြောတာ”

“ဒါက၊တော့ကွာ။ ငါတို့က၊ သူငယ်ချင်းတွေ
ပဲဟာ”

ကျွန်တော့်၊ ငြင်းဆန်လို့မှုကို၊ တစ်ဝက်မက၊ လျော့ပါးသွား

လေသော . . . စကား။

“နောက်တစ်ခု၊ ငါ၊ပြောဦးမယ်။အခု၊ဇွန်ပွင့်
ဖြူနဲ့၊ မင်း၊ကြိုက်နေတာ။မင်း၊ရည်းစား၊ ရွှေရည်
သိလား”

စာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

“ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“မင်းမှာ၊ ရည်းစား ရှိတယ်ဆိုတာကိုရော။

ငွန်ပွင့်ဖြူ သိလား”

လူချစ်အောင်၊ ခေါင်းခါပြန်၏။

“ဒေးဒရဲက၊ ငွန်ပွင့်ဖြူရဲ့၊ အသိုင်းအဝိုင်းက၊

အ၊ သူ့ဘ အိမ်ကိုညာပြီးလာတဲ့ကိစ္စ။ မင်းမှာလည်း၊

တခြားရည်းစားရှိတဲ့ကိစ္စကို။ သိသွား၊ ကြားသွားကြ

ပါပြီ . . . တဲ့။ အဲဒီအိမ်ကိုရောက်ဖို့၊ ဦးဆောင်ပြီး။

ကူလိမ်ပေးခဲ့တဲ့ . . . ငါ။ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ မင်းရော။

ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမလဲ”

“မိငွန်က၊ ပြဿနာဖြစ်ရင်၊ သူ့ရည်းစားပါ

လို့ ။ သူ့ဖွင့်ပြောမယ်တဲ့ ။ ရွှေရည်ကိစ္စကတော့၊

လောလောဆယ် မသိလောက်ပါဘူးကွာ။ သိသွား

လည်း၊ နောက်ဖြစ် နောက်ရှင်းပေါ့။ အရေးမကြီး

ပါဘူး။ မိငွန်က ၊ မတွေ့တာကြာလို့ ၊ လာစေချင်

တာပါ . . . တဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး . . . တဲ့”

“အဲဒီလောက်။ ကတိပေးတာဝန်ယူထားပါ

ဟောင်လှပျို ၊ ချင်းချောင်းမြို့ ၊

လျက်နဲ့။ ငါ၊ ဦးဆောင်ဖို့။ မင်း၊ ခိုင်းရက်တယ်နော်”

“ငါ၊ ကြောက်လို့ပါကွာ” ဟု၊ လူချစ်အောင် ဝန်ခံပြန်၏။

သူ့ကြောင့်၊ သူတစ်ပါးရပ်ရွာမှာ၊ ကျွန်တော်၊ သွားရောက်

လိမ်ညာရပေလိမ့်နီးမည်။

+

အောင်သိန်းဦးနှင့်၊ ဘိုဘိုနိုင်ကိုပါ၊ ကျွန်တော်၊ အကူအညီ

တောင်းရသည်။

ငွန်ပွင့်ဖြူ၏အိမ်ကိုရောက်သည်အခါ၊ “ကျွန်တော် . . .

ဦးရဲနွယ်ရဲ့၊ မိတ်ဆွေပါ” ဟူသောမိတ်ဖွဲ့စကားတစ်ခွန်းမျှဖြင့်၊ အဆင်

ပြေပါသည်။ အောင်သိန်းဦးနှင့်ဘိုဘိုနိုင်တို့၏ စကားအထောက်ပံ့

တို့ကြောင့်၊ ပို၍အဆင်ပြေခဲ့သည်။ အိုးနင်းခွက်နင်း သိပ်မဖြစ်ခဲ့။

“ကိုရဲနွယ်နဲ့၊ ခင်တာကြာပြီလား”

ငွန်ပွင့်ဖြူ၏အမေက၊ တရင်းတနှီး မေးသည်။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လ၊

လောက်က၊ မှ၊ ခင်တာပါ။ အဲဒါ၊ သတင်းစာထဲမှာ၊

နာရေးကြော်ငြာတွေ့လိုက်တော့၊ တော်တော်အံ့ဩ

သွားတာ”

ခင်တာကြာပြီ ဟု၊ ဖြေလိုက်လျှင်၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်
တွေ၊ မေးနေမှာစိုးသဖြင့်၊ ကျွန်တော်ပြီးစလွယ်ဖြေလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ၊ တစ်လ၊ လောက်က ၊ ကိုရဲနွယ်၊

အိပ်ရာထဲ၊ လဲနေပြီလေ”

ကျွန်တော် . . . ရုတ်တရက်၊ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ
တော့။ ဘိုဘိုနိုင်က . . .

“ပြီးခဲ့တဲ့လ၊ က၊ ဇွန်လ၊ မဟုတ်လား”

ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏ အမေက၊ “ဟုတ်တယ်” ဟု၊ ဖြေသည်။ နံဘေး
တွင်၊ တခြားဆွေမျိုးသားချင်းတွေလည်း၊ ရှိနေကြ၏။ ကျွန်တော်၊
ရေနှေးပူပူကိုသာ၊ မှုတ်သောက်နေမိတော့သည်။

ဘိုဘိုအောင်က . . .

“မနှစ်က။ ဇွန်လ၊ လောက်မှာ၊ စ၊ ခင်ကြတာ

လေ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့တော့ ။ မေးထူးခေါ်ပြောပဲ။

သူနဲ့တော့။ တော်တော်ခင်တယ်”

ကျွန်တော့်ကို၊ လက်ညှိုးညွှန်၍၊ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က၊
အပျော်လွန်ကာ၊ စကားဝင်ဖြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ။ ဘော

လုံးပွဲကြည့်ရင်းနဲ့၊ ခင်ကြတာလေ”

ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏အမေက၊ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် . . .

“ကိုရဲနွယ်က၊ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တယ်။

ဟုတ်လား။ ဘောလုံးပွဲကြည့်တယ်။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်၊ မရဲတရဲသာ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ လူချစ်
အောင်ပါ၊ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်ကို၊ ကျွန်တော်မြင်လိုက်၏။

“ဒီမှာဆိုရင် သူ့တူတွေ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်

ထိုင်ရင်၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင် နားရင်းအုပ်နေကျ။

ဘယ်နှယ်ကြောင့် ရန်ကုန်မှာ သူက အဲဒါတွေသွား

လုပ်နေတာတုံး။ ရန်ကုန်မှာနေတုန်း သူ့စည်း

ကမ်းကို သူဖျက်လိုက်တာများလား”

မိခင်ဖြစ်သူ စကားမဆုံးခင်၊ ဇွန်ပွင့်ဖြူက၊

“အမေက၊ လည်း၊ အဖေက စိတ်ပါလက်ပါ

လက်ဘက်ရည် သောက်တယ် ။ စိတ်ပါ လက်ပါ

ဘောပွဲကြည့်တယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

ရန်ကုန်ဆိုတာက၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာမဟုတ်ဘူးလေ

အမေရယ် . . . လူမှုရေးအရ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်

နာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

ထိုင်ရတယ်။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ၊ ဘောလုံးပွဲ
ပြတယ်။ အဲဒီမှာ သိကြားခင်ကြတာပေါ့”

ထိုအခါ ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏အမေက . . .

“လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တယ်ဆိုတာ လူ
မှုရေးလား”

“ဟုတ်တယ် . . ။ သမီးတို့ စတိုးဆိုင်ဖွင့်
ထားတဲ့ရပ်ကွက်က၊ လူကြီးတွေ။ လက်ဘက်ရည်
သိပ်ကြိုက်ကြတာ။ ဆိုင်ကိစ္စနဲ့ပြောစရာဆိုစရာ
ရှိရင် အဖေက အဲဒီလူကြီးတွေနဲ့လက်ဘက်ရည်
ဆိုင်ထိုင်တာပေါ့။ တချို့က၊ ဘီယာဆိုင်၊ ထိုင်တယ်”

ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏အဖြေစကားကြောင့် အရာအားလုံး အဆင်
ပြေသွားရသည်။

အပြန်ခရီးတွင်၊ ကျွန်တော့်၏စကားအမှားကို၊ အကြောင်း
ပြုကာ၊ ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်က၊ လူချစ်အောင်ဘက်လှည့်ကာ၊
မရွေးမနပ်ဖြင့် . .

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချောင်းမြို့

“အခု။ လာလိုက်ရတာ။ မင်း . . ဘာအတန်း
ထူးသွားလို့လဲကွာ။ ငါ့မှာ၊ ဘယ်အချိန်ထ၊ ပြေးရ
မလဲ၊ တွေးနေရတာ။ တော်တော်ဒုက္ခကြီးတယ်”

လူချစ်အောင်က၊ ရယ်လျက်၊

“မိဇွန်။ ငါ့ကို၊ ပိုသဘောကျသွားတာပေါ့ကွ။
စွန့်စွန့်စားစားလာရဲတယ်လို့၊ ထင်သွားတာပေါ့။
ငါ့၊ အတွက်၊ အကျိုးရှိပါတယ်။ မင်းတို့၊ အားလုံးကို
လည်း၊ ငါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ကိစ္စပြီးရင်၊ ရန်ကုန်ပြန်လာမှာပဲဟာ။ မင်း၊
အပို သိပ်လုပ်တယ်”

လူချစ်အောင်က၊ ကျွန်တော့်ကို၊ သူငယ်နှစ်စား ကလေး
ငယ်တစ်ယောက်ကို၊ ကြည့်သလိုမျိုး ကြည့်ကာ၊ ပြုံးလျက်၊

“မိန်းကလေးဆိုတာ။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာလေး
က၊ သေးသေးလေးဖြစ်ပါစေ ။ အဟန့်အတားတွေ
ကြားထဲက၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြလိုက်ရင်၊ တကယ်
စွန့်စားတယ်လို့၊ ထင်တတ်ကြတာကွ။ အဲဒါ၊ အညာ
ပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ငါတို့ကိုလည်း၊ နည်းနည်းပါးပါး သင်ပေးပါကွာ” . . ဟု၊

ဘို့ဘို့နိုင်ကာ အားပါးတရ ဝင်ပြောသည်။

လူချစ်အောင်က . .

“ဒါမျိုးက၊ သင်ပေးတိုင်းမရဘူးကွ။ မွေးရာ
ပါ ပညာလိုပဲ။ အလိုလိုနေရင်းကို၊ တတ်မြောက်
နေတာ။ ဝါသနာပါဖို့နဲ့၊ ရဲတင်းဖို့ပဲလိုတယ်”

ကျွန်တော်က . .

“မင်းက ၊ ဘယ်နေရာမှာ ရဲတင်းတာလဲ။
ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုရင်၊ ရှေ့ဆုံးမှာ၊ မရှိတော့
ဘူး”

“ချစ်သူရှေ့မှာ၊ ရဲတင်းတာပေါ့ကွ” ဟု ၊ လူချစ်အောင်က၊
ပေါ့တန်စွာဖြေ၏။ အောင်သိန်းဦးက၊ ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ၊ လူချစ်
အောင်ကို၊ ငေးကြည့်နေသည်။ “မင်းလို၊ ရဲတင်းတဲ့သူ၊ ဝါသနာပါတဲ့
သူ။ အညာသိတဲ့သူကိုမှ။ ယောက်ျားကောင်းလို့၊ ထင်မြင်သွားတဲ့
မိန်းကလေးတွေရဲ့၊ ဘဝတော့။ တော်တော်ရင်လေးစရာပဲ” ဟု၊
ကျွန်တော်၊ လေသံမောဖြင့်၊ ပြောလိုက်မိသည်။

“လူလိမ်ဆိုတာ။ ချိုမပါဘူးလေကွာ။ အဲဒီ့ချို

ကို၊ မြင်အောင်မကြည့်တတ်တဲ့သူ၊ ခံပေါ့ ။ အခု
ခေတ်က၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်။ ညာနေကြ
တဲ့ခေတ်။

မမိအောင်ညာတတ်တဲ့သူ၊ အဆင်ပြေမှာ
ပဲ။ အလိမ်အညာ မကျွမ်းတဲ့သူကတော့။ အိမ်ထဲက၊
အိမ်ပြင်၊ မထွက်တာ။ အကောင်းဆုံးပဲ”

လိုရာဆွဲပြောသည့်စကားဟု၊ ကျွန်တော်သိသည်။ သို့သော်၊
ကျွန်တော်၊ စကားနိုင် မလှချင်တော့ပါ။

ထုံးစံအတိုင်း။ နောက်တစ်ပတ် အိမ်ပြန်ကြသည့်အခါမှာ
တော့၊ ယခင်တစ်ပတ်က၊ အိမ်မပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းသည်၊ ကျွန်တော်
နှင့် ကျွန်တော့်ရည်းစား၊ တွေ့ဆုံလိုသောကိစ္စကြောင့်ဟု၊ ခေါင်းစဉ်
တပ်ပေးရန်သာ၊ လူချစ်အောင် တောင်းဆိုပြီး၊ ထို တောင်းဆိုချက်
အတိုင်းသာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း၊ လိုက်လျောမိပြန်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ။ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကိုတော့ ၊ ကျွန်တော်
အစ်ကို ကိုမင်းထင်နှင့်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပိုးသားတို့သာလျှင်၊

သိရှိကြပေသည်။ အစ်ကိုက၊ တကယ်အဖြစ်မှန်ကိုကိုယ့် မိသားစု သိရုံမျှသာ၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း။ နောက်တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အကြာမှာတော့၊ ဦးသားက၊ လူချစ်အောင်၏ အမေ၊ အဖေတို့ကို၊ တကယ်အဖြစ်မှန် အတိုင်း ၊ ပြောပြလိုက်လေတော့၏ ။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ၊ လူချစ်အောင်လည်း၊ အဆူအပြောမခံရ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း၊ သူမိဘက၊ ခေါ်ယူ မေးမြန်းခြင်း၊ မရှိ။

ဘာမှ မဟုတ်သော ကိစ္စတစ်ခုအဖြစ်၊ မကြာခင်တွင်၊ ကွယ်ပျောက်သွားချေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့၊ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်၊ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း တစ်ခုအဖြစ်၊ မှတ်မိ စွဲထင်နေတော့သည်။

ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုသကဲ့သို့၊ အဟောင်းကို တွေးမိသမျှ ၊ တငွေငွေ ၊ တမြေမြေ ၊ လောင်မြိုက်ရပေသည်။ သူငယ်ချင်းဟူသည့်၊ သံယောဇဉ်ကတော့၊ အစဉ်သဖြင့်၊ ခေါင်း ထောင်တည့်မတ်စွာ၊ မကြာမကြာသတိပေးနေတတ်သေး၏။

၈။ “နင်၊ ပြောပြတဲ့အထဲမှာ၊ နင်၊ ရန်ကုန်မှာ၊ အခြေလာချမှ တဲ့ အကြောင်း၊ မပါသေးဘူးနော်”ဟု၊ သက်ထားဆွေ သတိပေး၏။ ကျွန်တော်က . . .

“မလောနဲ့လေ။ လူချစ်အောင်အကြောင်းကို၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောမှ၊ ငါ၊ ကိစ္စ၊ ပေါ်လွင်မှာဟာ။ အဲဒါကြောင့်၊ သူ့စရိုက်ကို၊ အဓိကထားပြီး၊ ငါ၊ ပြော ပြနေတာပါ”

“မသိပါဘူး ။ ငါက ၊ နင့်သူငယ်ချင်း ၊ လူချစ်အောင် အကြောင်းများ ၊ ပြောပြနေတာ လား . . . လို့”

ကျွန်တော်က . . .

“အဓိက၊ ဇာတ်လိုက်အကြောင်းကို ပြောဖို့၊ အဓိကဇာတ်ပို့ အကြောင်းကို၊ အရင် ပြောပြနေ တာပါ”

“အခုထိ၊ ဇာတ်လိုက်အားသာတဲ့ အခန်း၊ တစ်ခန်းမှ၊ မပါ သေးဘူး”ဟု၊ သက်ထားဆွေ ရယ်စရာပြော၏ ။ “ဇာတ်နာတယ် ဆိုတာ၊ အဲဒါမျိုးပေါ့ဟာ”ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ပြန်နောက်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သက်ထားဆွေရယ်လေ၏။ပြီးမှ . .

“အခု။ အဲဒီ လူချစ်အောင်က၊ အိမ်ထောင် ကျသွားပြီလား။”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။သက်ထားဆွေက ،

“ခုနက၊ပြောတဲ့၊ ဇွန်ပွင့်ဖြူနဲ့၊ ယူလိုက်တာ ပေါ့။ဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဪ . . . သူ့အရင်ရည်းစား၊ ရွှေရည်နဲ့ ယူဖြစ်လိုက်တာပေါ့။”

ကျွန်တော်၊ ဦးခေါင်းကို၊ နှစ်ထပ်ကိန်းတင်၍၊ ခါပြလိုက် မိသည်။“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ” ဟု၊ သက်ထားဆွေ စိတ်ရှုပ်စွာပြော သည်။“ဒီလိုပါပဲဟာ”ဟု၊ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ၊ ကျွန်တော် စကား ဖြည့်မိ၏။သက်ထားဆွေ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ အပြောအဆို၊ ညင်သာ ရလိမ့်မည်ဟု၊ ကျွန်တော် သတိချပ်၏။

(ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ပယင်းရယ်။ကိုယ့် အကြောင်းတို့၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပြောပြနေရတာဆိုပေမယ့်၊ နားထောင်နေတဲ့သူက ကိုယ့်ဘဝရဲ့၊ အရေးအကြီးဆုံး ချစ်ရတဲ့သူလေ။

ပြောတဲ့စကားထဲမှာ၊ အလိမ်အညာပါသွားမှာကို ၊ သတိ ထားရသလို၊ မချွင်းမချန်ပြောပြလိုက်မိလို့၊ သူ့ တစ်မျိုးထင်သွားမှာ၊ သူ့ ငြိုငြင်သွားမှာကိုလည်း ၊ ကိုယ် . . . စိုးရိမ်နေမိပါသေးတယ်။

အဲဒါကြောင့်၊ အစိုးသားဆုံးစကားကို၊ အညင်သာဆုံးနဲ့၊ အမြင်သာဆုံးဖြစ်အောင်၊ ကြိုးစားပြီးပြောရမှာမို့၊ အခက်အခဲတော့ ရှိနေရတာပေါ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ၊ ရှေ့ဆက်ပြောမယ့်၊အကြောင်း အရာထဲမှာ၊ ပယင်း ဆိုတဲ့၊ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း က၊ ပါဝင်လာတော့မှာလေ။

အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း၊ ချစ်မိခဲ့တာပဲမို့လား။အရင် က၊ ချစ်မိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို၊ အခု ၊ ချစ်နေမိတဲ့ မိန်းကလေးသိအောင်၊ ပြောပြရတဲ့၊ အခက်အခဲ၊ပြီး တော့၊ အဲဒါကို၊ နားထောင်ပေးရတဲ့၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ၊ နှလုံးသားကို၊ မကျွမ်းမကျင် ခန့်မှန်းရတဲ့၊ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့၊ ကိုယ် . .

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လောက် ရင်ထိတ်နေရမယ်ဆိုတာ၊ ကြုံဖူးတဲ့သူမှ ၊ သိမှာပါ။
 ချစ်ခွင့်ပန်ထားတဲ့ ချစ်သူရှေ့မှာ ၊ တခြား မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို၊ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်သူက၊ ဝံ့ဝံ့
 ခဲရဲ ပြောထွက်မှာတဲ့လဲ။ မပြောမပြီး၊ မတီးမမြည် . . ဆိုသလိုပါပဲ။
 ပြောရမယ့်အခြေအနေမို့သာ၊ ပြောပြလိုက်ရတာ။ ရင်ထဲမှာတော့၊
 တထိတ်ထိတ်ပါပဲ။

မုသားကို၊ မုန်းလွန်းလို့၊ အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြလိုက်ရ
 တာ။ အမှန်ကိုပြောမိလို့၊ နစ်နာဆုံးရှုံးရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးမျိုးတော့၊ ကိုယ်၊
 မကြုံချင်ဖူးလေ။ ပယင်း အကြောင်းကို၊ ပြောလိုက်မိလို့၊ သက်ထား
 ဆွေကို၊ ဆုံးရှုံးရမယ့်၊ အဖြစ်ဆိုးကို၊ ကိုယ်၊ တကယ် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရ
 တာပါ။ ဒါပေမဲ့လေ . . ။

အရိုးသားဆုံးပြောတဲ့ ၊ အမှန်စကားကို၊ အမှန်မြင်တတ်
 တဲ့ နှလုံးသားမျိုးက၊ နစ်နာဆုံးရှုံးရတဲ့အထိ၊ မရက်စက်လောက်ဖူး
 လို့တော့၊ ကိုယ် . . ကိုးစားယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အနည်းငယ်
 မျှသော၊ ယုံကြည်မှု တစ်ဆစ်၊ တစ်ပိုင်းနဲ့ပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်သမိုင်း
 အစ၊ ကို၊ ဖွင့်ပြော၊ တင်ပြလိုက်တာပါ) ။

“ငါ့မှာ။ ပြောစရာတွေ၊ အများကြီးရှိသေး
 တယ်။ ဒါပေမဲ့၊ မပြောခင်။ ငါ၊ တစ်ခုလောက်၊ ကြို
 တောင်းပန်ချင်တယ်”

မျက်နှာငယ်လျက်ပြောသော၊ ကျွန်တော့် စကားကြောင့်၊
 သက်ထားဆွေက၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာဖိလျက်၊ ပါးလှပ်စွာ မှဲ့ပြုံး ပြုံး
 ၎င်း။ ပြုံးမှ . . .

“ဘာလဲ ။ ဇာတ်နာတော့မှာမို့လား”

“ဇာတ်နာတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု . . .
 ပြောမယ့် ဆိုမယ့် အထဲမှာ ။ တခြားမိန်းကလေး
 တစ်ယောက်အကြောင်း၊ ပါလာတော့မယ်။

ငါက၊ နင့်ကို၊ ချစ်ခွင့်ပန်ထားတော့။ တခြား
 မိန်းကလေး အကြောင်း၊ ပြောမိတာကို အကြောင်း
 ပြုပြီး၊ ငါ့ကို၊ ပစ်ပယ်လိုက်မှာ၊ စိုးရိမ်လို့ပါ”

သက်ထားဆွေက၊ “ဘယ်လောက်အထိ စိုးရိမ်တာလဲ” ဟု၊
 မျက်နှာကို၊ တမင်တည်လျက်မေးလေသည်။ ကျွန်တော်၊ ရုတ်တရက်
 မဖြေတတ်။ သို့သော် ၊ ခံစားမှုပြင်းပြလာသောအခါ၊ နှလုံးသားတွင်
 အလိုအလျောက် စကားပြောစက်တစ်လုံး၊ ရှိတတ်လေ၏။ ၎င်း . .

www.burmeseclassic.com

စကားပြောစက်မှ၊ စကားတစ်ခွန်းထွက်ကျလာသည်။

“မြတ်နိုးသလောက် စိုးရိမ်တာပေါ့ဟ”

“ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ၊ စိုးရိမ်တာလဲ
.. လို့ ငါမေးတာ”

“ချစ်ရသူနဲ့ ကွေကွင်းမှာ၊ ကြောက်တဲ့စိတ်ကို၊
ငါ၊ ဘာနဲ့ တိုင်းတာပြရမှာလဲ။

တစ်လ၊စာလောက်ကြောက်တယ်။တစ်နှစ်
စာလောက်ကြောက်တယ်။ တစ်သက်စာလောက်
ကြောက်တယ်လို့၊ နှစ် . . . လ . . . ရက် သတ်မှတ်
ပြီး၊ ပြောရမှာလား။

တစ်ဆယ်သား လောက် ၊ ကြောက်တယ်၊
တစ်ပိဿာလောက်ကြောက်တယ်၊ ပိဿာတစ်ရာ
လောက် ကြောက်တယ်လို့၊ ပြောရမှာလား။ ဒါမှ
မဟုတ်၊ ရူးမတတ်ကြောက်တယ် လို့ ၊ ပြောရမှာ
လား။

သတ်မှတ်ချက်၊တိုင်းတာချက် မရှိဘူးလေ။
ဘယ်လို၊ တိုင်းတာ သတ်မှတ်ပြရမှန်းလည်း၊ ငါ၊

မသိဘူး”

“ဒီလောက်၊ လျှောက်လဲချက်ကောင်းနေပြီ
ဆိုကတည်းက၊ အပြစ် တော်တော်ကြီးနေပြီနဲ့တူ
တယ်။ဒါမှမဟုတ်၊ အမှုက၊ တော်တော်ကြီးခဲ့ပုံပဲ”

“အမှုကြီးတာပဲဖြစ်မှာပါ။အပြစ်ကြီးတယ်လို့
တော့၊ မသတ်မှတ်ပါနဲ့”

ကိုယ့်အပြစ်ကို၊ ကိုယ်သိ၍၊ အပြစ်ဒဏ် လျှော့ပေါ့စေလို
စွာ၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏။သက်ထားဆွေက . .

“အရပ်ထဲက ၊ အရပ်လူကြီး တစ်ယောက်၊
စကားပြောမကျွမ်းကျင်ဘဲ ၊ သြဝါဒပေးသလိုဖြစ်
နေပြီ။

မှားရင်သည်းခံပါ ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။ စကား
သိပ်မပြောတတ်လို့ပါ . . ဆိုတဲ့စကားခွန်းရေတ၊
ပြောတဲ့အကြောင်းအရာထက် ၊ ပို များနေတယ်
လေ။နင်လည်း၊တောင်းပန်စကား သိပ်များနေပြီ
မင်းမျိုးနိုင်။

ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းကိုသာ ၊ ပြောပါ

၁၀၀

စာလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

တော့။ စီရင်ချက်ဆိုတာ ၊ အမှုကို၊ ကြားနာပြီးမှ ၊
ချရတာလေ”

ပြုံးလျက် ပြောသည့် စကားမို့သာ ၊ ကျွန်တော်၊ စိတ်ပေါ့
ရသည်။ စီရင်ချက်အတွက်တော့၊ စိတ်လေးနေရပါသေး၏။

၉။

ပထမနှစ်တုန်းက၊ ငှားနေခဲ့သောတိုက်ခန်းကိုပင်၊ နောက်၊ တစ်နှစ်မှာလူချစ်အောင်၏ ပူစာမှုကြောင့်၊ သူ့ မိဘက၊ အပြီးအပိုင်၊ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ မြင်းကို၊ ချိုတပ်ပေးလိုက်တာပဲဟု၊ ပိုးသားပြော ၎င်း။ ကျွန်တော်က၊ တော့၊ မည်သို့မျှ ၊ မှတ်ချက်မပေး။

လူချစ်အောင်နှင့်အတူတူ၊ ဤတိုက်ခန်းမှာ၊ ကျောင်းလာ တက်နေရသဖြင့်၊ အလိုလိုသိမ်ငယ်နေမိသူဖြစ်၏။ ကိုယ့်ကျောင်း၊ စရိတ်နှင့်ကိုယ်၊ လာရောက်ပညာသင်ယူနေခြင်းဖြစ်ပါလျက်၊ ဘာ ကြောင့်၊ သိမ်ငယ်နေရတာလဲ ဟု၊ မေးစရာရှိပေမည်။

လူချစ်အောင်နှင့်ကျွန်တော်က၊ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ အပေါင်း အသင်း၊ အပေါင်းအဖော်ဆိုသော်လည်း၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ သူ့အဖော် လိုလို၊ သူ့နောက်လိုက်လိုလို ၊ သူ့လက်အောက်ငယ်သားလိုလိုဖြင့်၊ သွားလာယှဉ်တွဲနေရသည်မှာ၊ တော်တော်၊ သိမ်ငယ်စရာကောင်းနေ ပေသည်။ ဒါကို၊ အဖေ အမေလည်းမသိ။ အစ်ကိုအစ်မ၊ လည်း၊ မသိ။

လူချစ်အောင်က၊ သူ့ရည်းစား ရွှေရည်၊ ကျွန်တော်တို့ တို့က်ခန်း သို့ ၊ အလည်လာလျှင် ၊ လမ်းထိပ်သို့ ၊ သူ့ ကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ၊ လိုက်မပို့။ ဤရပ်ကွက်ထဲတွင်၊ သူ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေ ရှိကြောင်း၊ သူတို့ မြင်တွေ့သွားကြလျှင်၊ မိဘကို ပြန်တိုင်မှာဖြစ် ကြောင်း၊ ပညာသင်ချိန်မှာ၊ ချစ်သူရည်းစားရှိနေပြီကို၊ အမိအဖ၊ သိပါက၊ မလိုအပ်ဘဲ ကွေကွင်းသွားနိုင်ကြောင်း၊ ရွှေရည်ကို၊ ယုတ္တိရှိစွာ ပြောပြထားပြီး၊ ရွှေရည်၏ အပြန်လမ်းကို၊ ကျွန်တော်က၊ သာ၊ လိုက်ပို့ရမည်ဖြစ်သည်။

တကယ်အဖြစ်မှန်ကတော့၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ သူနှင့်ရွှေရည် တွဲလျှောက်သွားသည်ကို၊ ဇွန်ပွင့်ဖြူ တွေ့မြင်နိုင်သောကြောင့်၊ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ၊ မကူညီပြန်လျှင်လည်း၊ သူငယ်ချင်းမပီသ၊ ရာ ရောက်သည် ။ ကူညီနေရသည့် ၊ ကိစ္စတိုင်းနီးနီးကိုလည်း၊ ဘဝင် မကျလှ။

“မနေ့က၊ ကိုမင်းမျိုးနိုင်နဲ့တွဲသွားတဲ့ အမျိုး သမီးက၊ ဘယ်သူလဲ”

ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏ အစစ်အမေး။ “လူချစ်အောင်ရဲ့ရည်းစားလေး နှင်တွေ့မှာစိုးလို့၊ ငါ လိုက်ပို့လိုက်ရတာ” ဟု၊ အမှန်အတိုင်းသာ၊

ကျွန်တော်ဖြေလိုက်ပါတာ၊ လူချစ်အောင်နှင့်ကျွန်တော်၊ ကမ္ဘာရန် ဖြစ်သွားမှာ၊ သေချာပါသည်။

“ငါ၊ နှမ ဝမ်းကွဲ”

တချို့သော ကိစ္စများမြှောင်တို့၌၊ စကားဝေါဟာရများစွာ ဖြင့်၊ မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောဆိုနေသည့်တိုင်၊ လိုရာမရောက်။ ကိစ္စမ ပြီး။ မုသားစကားလေးတစ်ခွန်းမျှဖြင့်၊ (လိုရာမရောက်သည့်တိုင်) ကိစ္စပြီးသွားသည်များ၊ ရှိတတ်၏ ။ ထိုကြောင့် ၊ လူချစ်အောင်၏ နှလုံးသားအရေးကိစ္စတိုင်းအတွက်၊ မုသားစကားတချို့ကို၊ ပိုင်နိုင်စွာ ကျွန်တော်၊ သုံးစွဲနေရသည်။

ကျွန်တော့်ဒုက္ခကို၊ ပိုးသားတစ်ယောက်တော့၊ ခန့်မှန်း တွက်ဆ၊ သိတတ်နိုင်ပေမည်။ ကျန်သူများကတော့၊ ပြောသလောက် လည်း၊ မသိ။ သိသလောက်လည်း၊ အတိုင်းအတာကို ၊ တွက်ဆ၊ ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း၊ မရှိကြ။

“ငါ၊ မင်းကို၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ဝေဖန်မယ် လူချစ်အောင်”

“ဘာလဲ။ ငါ၊ ပွေတာ ရှုတ်တာကို၊ ဝေဖန်မလို့ မဟုတ်လား”

အလွန်ဖြူနီရုံးချုပ်လိုက်သည်

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ . .

“လောကမှာ . . ။ ပွေတဲ့ရှုတ်တဲ့သူတွေ ၊ အများကြီးပါကွာ။ ငါ့မကဲ့ရဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ။

ဒါပေမဲ့။ မင်းကိုဝေဖန်ချင်တာက၊ မင်းဟာ၊ ပွေတာ ရှုပ်ဟာ ထက် ၊ ကလိမ်ကကျစ် ကျနေ သလိုပဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဒီလိုလေကွာ ။ မင်းက . . ၊ သက်ဆိုင်ရာ ရည်းစားတွေ အမြင်မှာရော ၊ မိသားစု အသိုင်း အဝိုင်း အမြင်မှာရော။ တကယ့်လူရည်သန်လေး တစ်ယောက်လို့ပဲ၊ နေရဲတယ်။ နေတတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ၊ မင်း၊ ရည်းစားတစ်ယောက် ယောက်က၊ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ၊ မင်းအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရင် တောင်၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့၊ သူ့သားလူချစ်အောင် ကို၊ ပိုးပန်းနေတယ်လို့၊ မင်းအမေ၊ ထင်နေတယ်။

အမှန်ဆိုရင်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရည်းစားပါလို့

မောင်လှပျို ၊ ချင်းအောင်ခြံ

မင်း၊ ပြောသင့်တာပေါ့ ။ မင်းက၊ မပြောတော့၊ မိန်းကလေးတွေကပဲ၊ မင်းကို တစ်ဘက်သတ်ပိုးပန်း နေသလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေ ကိုပါ၊ ထိခိုက်တာပေါ့”

“အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင်၊ ငါ၊ ဆူခံထိ မှာပေါ့ကွ”

“မင်း၊ အဆူမခံရဖို့အတွက်၊ တခြားမိန်းက လေးတွေ ၊ မိန်းမ၊ နောက်ပိုး ပြုဖို့ပေးပေး ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဒါက၊ တော့ကွာ။ ကိုယ်ပြဿနာ ဖို့အရေးကြီးတာပဲ”

“အဲဒါ ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ပဲ လူချစ် အောင်။ အဲဒါ၊ ကောင်းတဲ့စိတ်မဟုတ်ဖူး။

နောက်ပြီး၊ မင်းရည်းစားတွေ၊ ကိုယ်တိုင်က၊ မင်းကို၊ တကယ့် လူရည်သန်လေးလို့ထင်နေတယ်။ အဲဒါ၊ ကလိန်ကျတာပဲ။ လှည့်စားတာပဲ။ လိမ်တာပဲ။ တကယ့် ယောက်ျားစိတ်ထားဆိုရင်၊ ငါ၊ ပွေ

စာလွှာဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

တယ်။ ရှုပ်တယ်။ မကျေနပ်ရင်၊ ငါ့ကို မကြိုက်နဲ့ဆို ပြီး၊ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ အသိပေး ကြေညာရဲရ တယ်ကွ။

လူရိုးလေးလို ဟန်ဆောင်နေထိုင်ပြီးမှ၊ ချစ် မေတ္တာကို၊ အရယူ။ သံယောဇဉ် ကျွဲပြီးမှ၊ သိသွား ကြားသွားလို့၊ ပြဿနာဖြစ်တော့ ။ မကျေနပ်ရင် ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ ဆိုတာမျိုးက၊ အပိုင်ချီတာပဲ။ အပိုင်ကိုင်တာပဲ။ အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ အဲဒါ ၊ လိမ် ညာပြီး Raid လုပ်တာပဲ။ အဲဒါ၊ မုဒိန်းမူပဲ”

ပြောဆိုနေရင်းမှာ၊ ကျွန်တော့်စကားကြမ်းတမ်းသွားမှန်း၊ ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် လျှော့ပေါ့စရာ မလို့၊ မြေဆိုးမြေကြမ်းကို ၊ သိပ်သိပ်သည်းသည်းဖြစ်စေဖို့ ၊ ဖိနပ် ကြမ်းကြမ်း၊ ကျောက်ကြမ်းကြမ်းဖြင့်သာ၊ ဖိသိပ်ချနင်း ဖို့လိုအပ်ပေ၏။

“မင်း . . . ငါ့ကို၊ မနာလိုဖြစ်နေတာလား၊ မင်းမျိုးနိုင်”

ကျွန်တော် သူ့ကို၊ ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး . .

“မင်း၊ ဘာဖြစ်လို့၊ အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ”

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချောင်းမြို့၊

စိတ်ဆိုးစွာ၊ ကျွန်တော် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မာန်၊ မဆိုးအောင် ကျွန်တော်ထိန်းရ၏။

လူချစ်အောင်က . . .

“ငါ့ရုပ်ငါ့ရည် ငါ့အခြေအနေနဲ့ ငါ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး အဆင်ပြေနေတာကို မင်းက အပြစ်တင်နေတာဆိုတော့၊ ဒါ . . မနာလိုလို့ ပြော တာပဲ”

ကျွန်တော်က . . . လေသံဟန်ပန်တို့ကို မမာထန်အောင် သတိချပ်လျက် . . .

“လူချစ်အောင် . . ။ မင်းက၊ ရှုပ်လည်းချော ပါတယ်။ သဘောလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကြွယ် လည်း ကြွယ်ဝပါတယ်။

ခေတ်ကာလ၊ မိန်းကလေးများ အကြိုက် အရည်အချင်းတွေ၊ မင်းမှာ အများကြီးရှိပါတယ် ကွာ . . ။

မနောလေးကောင်းဖို့၊ ငါက အကြံပေးတာ ပါ။ မနာလိုစရာ၊ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး”

စကားအသုံး ပြေပြစ်စွာ ကျွန်တော် ပြောသော်လည်း
လူချစ်အောင် သိပ်ကျေနပ်ပုံမရ။

“ငါ့မနော မကောင်းဘူးလို့ မင်းထင်တယ်
ဆိုရင် ငါနဲ့မပေါင်းနဲ့ပေါ့ကွာ”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း လွင့်ထွက်သွား
အောင် နှင်ထုတ်မယ့် စကားမျိုး၊ မင်း၊ မပြောပါနဲ့
လူချစ်အောင်။”

မင်းကို ပြောတဲ့ စကားလုံးတိုင်းကို ငါ . .
စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။

နှင်ထုတ်ရင် ပြန်လာပါလို့ ခေါ်ရတာ၊ လွယ်
ပေမဲ့၊ စွန့်ခွာသွားရင် ပြန်ပတ်သက်ဖို့ ခက်လိမ့်
မယ်”

လူချစ်အောင်က . . .

“မင်း စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောမနေ
ပါနဲ့ကွာ . . . ။ မင်း ရည်းစားမထားဘူးလို့ ငါ့ကို
ဆရာလုပ်နေတာ။ မင်းသာ ရည်းစားရှိရင် ငါ
ထက်တောင်ဆိုးဦးမယ်”

ကျွန်တော် မည်သည့်ဝေါဟာရနှင့်မျှ စကားနိုင် မလှတော့။
ရည်းစားထားရုံဖြင့်၊ ကျွန်တော် သူ့ထက်ဆိုးစရာအကြောင်းမရှိ။
အနိုင်ယူရုံသက်သက် ကြုံရာစကားဖြင့်၊ ဝရန်းသုန်းကား
ပြောဆိုလေသည်ဟု၊ ကျွန်တော် မှတ်ပိုက်သည်။ ရန်သူများမဟုတ်
ကြသဖြင့်၊ အနိုင်ရရုံသက်သက်၊ စကား စစ်မက် မပြုစကောင်း။

၁၀။

“ရွှေရည်နဲ့ရော၊ ဇွန်ပွင့်ဖြူနဲ့ရော၊ ပြတ်သွားပြီပေါ့” ဟု၊
ပိုးသားက၊ မေးပြော ပြော၏ ။ လူချစ်အောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့၊ ပြတ်ကုန်တာလဲ”

လူချစ်အောင်က . . .

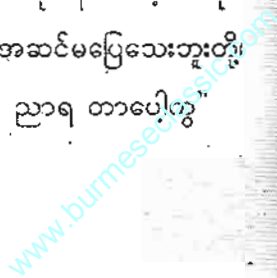
“မိဇွန်နဲ့ ပြတ်သွားတာက၊ ရွှေရည်နဲ့ကြိုက်
နေတာ၊ သိသွားလို့။ ရွှေရည်က၊ ကျတော့၊ ငါ့ကို၊
ယူခိုင်းလို့၊ ငါ့ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ချက်ချင်း ယူခိုင်းလို့လား”

“အင်း။ ဒီ . . . final ပြီးရင်၊ ယူကြရအောင်
ဆိုလို့။ မယူချင်သေးတာနဲ့၊ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ဟာ။ လွယ်လှခြည်လား” ဟု၊ ပိုးသားက၊ ယိသဲ့သဲ့ပြော၏။
ကျွန်တော်၊ ဘာမျှ ဝင်မပြောဖြစ်။

“လွယ်တယ် လို့တော့ မဟုတ်ဖူးပေါ့ကွာ ။
ကိုယ့်ဘာသာ လွယ်အောင်လုပ်ရတာပေါ့။ အလုပ်
မရှိသေးဘူးတို့။ အိမ်နဲ့ အဆင်မပြေသေးဘူးတို့၊
ပြောရ၊ ညည်းရ၊ လိမ်ရ၊ ညာရ တာပေါ့ကွာ”

နာလွမ်းဖြူနှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

“မင်းတို့နှစ်ယောက်၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်တာ၊ ပညာတွေ တော်တော် ပြည့်လာတာပဲ”

ကျွန်တော်က . .

“ငါ၊ မပါဘူး ပိုးသား။ ဒီကောင်၊ သူ့နေချင်သလို နေ နေတဲ့ကိစ္စ၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ပိုးသားက . .

“အနားမှာ မင်း၊ ရှိနေလျက်နဲ့၊ ဒီကောင့်အပြုအမူတွေမှားယွင်းနေတာကို၊ မင်း၊ ကိုယ်တိုင်၊ မဟန့်တားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟန့်တားနိုင်မယ့်သူကို၊ မတိုင်ကြားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ အဲဒီ အပြုအမူကို၊ မင်းပါ ရောပြီး၊ ကျူးလွန်နေတယ် . . လို့၊ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်တယ် မင်းမျိုးနိုင်။

အဲဒီလိုပဲ။ လောကမှာလည်း၊ မှားယွင်းတဲ့ အလေ့အထ၊ မှားယွင်းတဲ့ အပြုအမူ၊ မတရားတဲ့ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေကို၊ တွေ့မြင်သိကြားနေပါလျက် ၊ မဟန့်တားဘူး ၊ ဟန့်တား နိုင်အောင် ၊

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချင်းမြို့

မဆောင်ရွက်ကြဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီ မဆောင်ရွက်တဲ့သူ ၊ အားလုံးဟာ ။ ကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ အားပေး အားမြှောက် လုပ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။

အဲဒါကြောင့်၊ ငါက၊ တော့၊ လူချစ်အောင်ရဲ့ မိဘ၊ ကို၊ တစ်ခွန်းတစ်ပါးလောက်တော့၊ တိုင်ရတောရလိမ့်မယ်”

လူချစ်အောင်က . .

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ငါနဲ့မင်းမျိုးနိုင်၊ စကားများပြီးပြီနော် ပိုးသား။ မင်းနဲ့ပါ ၊ စကားထပ်မများချင်ဘူး”

ပိုးသားက . .

“ငါ့ကို၊ မခြိမ်းခြောက်နဲ့ လူချစ်အောင်။ ငါက၊ မင်းမျိုးနိုင်လို့၊ အားမနာတတ်ဘူး။ မင်း၊ စိတ်ဆိုးမှာကိုလည်း၊ မကြောက်ဘူး။

မကောင်းမှုကို၊ သားသမီးပြုမူနေတာဟာ၊ မိဘ၊ ပြုမူနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ တပည့်လက်သား

ပြုမူနေတာဟာ ၊ ဆရာပြုမူနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။
တိုင်းသူပြည်သားပြုမူနေတာဟာ၊ မင်းဧကရာဇ်
ပြုမူနေတာနဲ့အတူတူပဲ . . . တဲ့။ အေး . . . ။ ငါတို့ရဲ့၊
အပေါင်းအသင်း ၊ သူငယ်ချင်း ပြုမူနေတာဟာ
လည်း၊ ငါတို့ပြုမူနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။

အဲဒါကြောင့်၊ မိဘ၊ဆရာ၊ ပြည့်ရှင်ဘုရင်နဲ့
အပေါင်းအသင်းတွေ ၊ အားလုံးရဲ့ ။ ဂုဏ်အင်္ဂါ
အတွက်၊ ငါကတော့၊ မင်းရဲ့စရိုက်ကို၊ ဟန့်တား
ပြုပြင်ဖို့ကြိုးစားရမှာပဲ။ မင်း . . . ကြိုက်ကြိုက်
မကြိုက်ကြိုက်”

လူချစ်အောင်က၊ မခိုတရို့ဖြင့် ၊ မမဲ့တမဲ့ ပြုမူကာ . . .

ပြုံးစစ၊မျက်နှာထားဖြင့် . . .

“ငါက၊ မတရားပြုမူနေတယ်၊ မကောင်းမှု
ပြုနေတယ်လို့၊ မင်းဆိုလိုချင်တာလား၊ ပိုးသား”

“မကောင်းလို့၊ ပြောနေတာပေါ့ကွ”

“မကောင်းမှု ၊ ကောင်းမှုဆိုတာ ၊ ဘာလဲ။

မတရားမှုတရားမှုဆိုတာ၊ ဘာလဲ။ မင်း၊ သေသေ

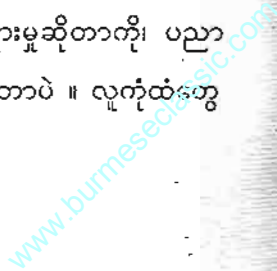
ချာချာ၊ သိလို့လား”

လူချစ်အောင်၏ အမေးစကားကြောင့်၊ ပိုးသားမျက်နှာ၊
ပိုမို၍၊ တင်းမာသွား၏။ ထို့ ၊ အချင်းအရာကို၊ လူချစ်အောင် ဂရု
မစိုက်။ သူ့ စကားကိုသာ၊ သူ့ဆက်၏။

“မကောင်းမှု၊ ကောင်းမှု၊ မတရားမှုတရားမှု
ဆိုတာကို၊ မင်းတို့ ။ ဖတ်ထားတဲ့စာတွေ၊ သင်ထား
တဲ့၊ ပညာတွေ။ ကြားဖူးနားဝတွေနဲ့ပဲ၊ သတ်မှတ်
နေကြတာ။ ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ မသိပါဘူး။

သိတယ်ပဲထား။ အဲဒီ အပြုအမူမျိုးတွေကို၊
ဘယ်လိုလူတန်းစားတွေပြုမူနေကြသလဲ။ လူတိုင်း
ပြုမူနေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ်။ လူကုံထံတွေ . . .
ပြုမူနေတာလား။ ဆင်းရဲသားတွေ ၊ ပြုမူနေတာ
လား။ ပညာတတ်တွေ၊ ပြုမူနေတာလား ။ ပညာ
မဲ့တွေ၊ ပြုမူနေတာလား။ မင်းတို့၊ သေသေချာချာ
မသိပါဘူး။

မကောင်းမှု၊ မတရားမှုဆိုတာကို၊ ပညာ
တတ်တွေလည်း၊ ပြုမူနေမိတာပဲ ။ လူကုံထံတွေ

ကလေးဖြစ်နိုးချုပ်လိုက်သည်

လည်း၊ ပြုမူနေကြတာပဲ။ ပညာမဲ့တွေ၊ ဆင်းရဲသားတွေလည်း၊ ပြုမူနေမိကြတာပဲ။ ဒါဆို၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၊ တရားမှု၊ မတရားမှု ဆိုတာတွေကို၊ ကွဲကွဲပြားပြားသိဖို့။ လူတိုင်းမှာ၊ လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ၊ မမေ့သင့်ဘူး။

သေချာတာက၊ မကောင်းမှုလို့၊ မင်း၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့အရာကို၊ ငါ၊ တစ်ယောက်တည်း၊ ပြုမူနေတာ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။

ငါ့ထက်၊ သိတဲ့တတ်တဲ့သူတွေလည်း၊ ပြုမူနေနိုင်တယ်။ ငါ့လောက်၊ မသိမတတ်တဲ့သူတွေလည်း၊ ပြုမူနေနိုင်တယ်။

လူ့လောက၊ မှာ ရှိတဲ့ ၊ တချို့ တချို့သော လူတွေဟာ၊ အဲဒီ မကောင်းမှု၊ မတရားမှု ဆိုတာ မျိုးတွေကို၊ အခွင့်ရတိုင်း၊ သူနည်းသူဟန်နဲ့၊ ကျူးလွန်နေကြတယ်ဆိုတာ၊ မင်း၊ သိရင်၊ ငါ့ကို အဖြစ်တင်နေမယ့်အစား၊ ဘာကြောင့်၊ ဒီလိုဖြစ်နေကြတာလဲဆိုတာ၊ လေ့လာသင့်တယ်။

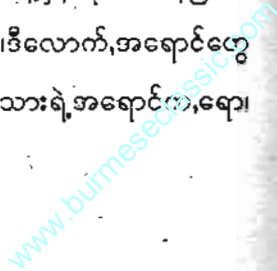
မောင်လှမိုး ၊ ဒင်းချောင်းမြို့

တခြားကိစ္စတွေတော့၊ ငါ၊ မပြောတော့ဘူး။ ငါ့ကိစ္စပဲ၊ ငါ၊ ပြောပါ့မယ်။

ဒီနေ့ခေတ် မိန်းကလေးတွေကို ၊ မင်း . . . သေသေချာချာလေ့လာကြည့်။ အများစုကိုပြောတာနော် ။ အမိအဖ ၊ ဆရာသမား ၊ ဘာသာယဉ်ကျေးမှုကို၊ တန်ဖိုးထားတဲ့၊ မိန်းကလေးတွေကို၊ မဆိုလိုဘူး။

မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာလည်း၊ အရောင်တင်။ ပါးပေါ်မှာလည်း၊ အရောင်တင်။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးပေါ်မှာလည်း ၊ အရောင်တင်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာလည်း၊ အရောင်တင်။ ဆံပင်ပေါ်မှာလည်း . . ၊ အရောင်တင်။ ခြေသည်း၊ လက်သည်းပေါ်မှာလည်း၊ အရောင်တင်။ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့၊ တချို့နေရာတွေကိုလည်း၊ အရောင်တင်။ မူလ၊ အရောင်၊ ဘာအရောင်လဲ . . ဆိုတာတောင်၊ ခန့်မှန်းရ ခက်နေပြီ။

အပြင်ပန်းတောင်၊ ဒီလောက်၊ အရောင်တွေခြယ်ထားမှတော့၊ နှလုံးသားရဲ့ အရောင်က၊ ရော့

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သော်

အစစ်အမှန်ဟုတ်ပါတော့မလား။ စိတ်ရဲ့အရောင်
က၊ ရော၊ အစစ်အမှန်ဟုတ်ပါ့မလား . . လို့မင်းတို့
တွေးဖူးရဲ့လား။

ငါ . . ချစ်ခဲ့ကြိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေ
မှာ၊ အဲဒီပုံစံမျိုးတွေ၊ ရှိနေကြတာပဲ။ အဲဒီလို ၊
မိန်းကလေးမျိုးတွေ အပေါ်၊ မလိမ်မညာပဲ၊ ချစ်နေ
ကြိုက်နေဖို့ဆိုတာ၊ ငါ၊ ဦးနှောက်ပျက်နေမှ၊ ဖြစ်
မယ်”

“မင်းကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ချင်တာနဲ့ တစ်လောကလုံး
ကို၊ မပုတ်ခတ်နဲ့ လူချစ်အောင်”ဟု၊ ပိုးသားက၊ စကားလုလျက်၊
ပြော၏။ လူချစ်အောင်က၊ လက်ကာပြီး . .

“ငါလိုအပြုအမူကို၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း၊
ပြုမူနေတာလား ပိုးသား”
ပိုးသား မဖြေ။

“မင်း ဘာသာမင်း ၊ ငါ့ကို တားချင်တာ၊
မတားချင်နေ။ ငါ့မိဘကို၊ တိုင်ချင်တိုင်၊ မတိုင်
ချင်နေ။ ငါ၊ ကြားဖူးထားတာ၊ တစ်ခုပြောပြမယ်။

မောင်လှပျိုမျိုး ၊ ချင်းဆောင်းခြံ၊

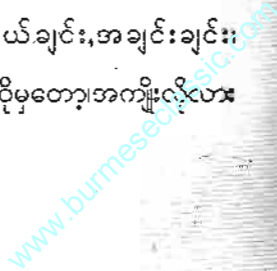
တစ်ခါက . . . ၊ ငါ့လို ၊ ပွေတဲ့ ရှုပ်တဲ့သူ
တစ်ယောက်ကို၊ လူကြီးသူမ၊ တစ်ဦးက၊ အိုင်၊ တွေ့
တိုင်း၊ ခြေမဆေးသင့်ဘူး လို့ ဆုံးမတယ် . . တဲ့။
အဲဒီ ငပေ ငရှုပ်က၊ အိုင်ထဲက၊ ရေတွေကို . . ပဲ၊
ကျွန်တော်၊ ခြေဆေးတာပါ။ သောက်ရေအိုးထဲက၊
ရေတွေကို၊ ခြေလည်း၊ မဆေးပါဘူး၊ မရှိမသေလည်း၊
မလုပ်ပါဘူး . . လို့၊ ပြန်ပြောလိုက်တယ် တဲ့။

ငါလည်း၊ အိုင်ထဲက ရေကိုပဲ၊ ခြေဆေးတာ
ပါကွာ။ မင်းတို့ ဘာမှ၊ ဝင်မပူပါနဲ့”

ပိုးသားက လူချစ်အောင်ကို၊ ဘာစကားမျှ ပြန်မပြော
တော့။ ပြိုင်မပြောတော့ချေ . . ။
ကျွန်တော်က . .

“မင်းကို၊ စေတနာနဲ့ပြောတယ်ဆိုတာတော့၊
မင်း၊ သိတယ်မဟုတ်လား”
လူချစ်အောင်က . .

“သိတာပေါ့။ သူငယ်ချင်း၊ အချင်းချင်း၊
အမုန်းခံပြီး၊ ပြောနေတယ်ဆိုမှတော့၊ အကျိုးလို့လား

အလွမ်းဖြင့် နှိုးချုပ်လိုက်သော်

လို့ ပြောတယ်ဆိုတာ၊ ငါ့မသိဘဲနေမလား။

ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို ငါ့သိစေချင်တာက။ ငါ့လိုအပြုအမူမျိုးကို ငါ့တစ်ယောက်တည်း ပြုမူနေတာမဟုတ်ဖူးဆိုတာဘဲ။

ငါ့ထက် အရှိန်အဝါကြီးမားတဲ့သူတွေလည်း ပြုမူနေနိုင်တာပဲလေ။ ငါ့ကျမှ မင်းတို့က အပြစ်တင်နေကြတော့၊ စေတနာနဲ့ ပြောမှန်းသိပေမဲ့ နီးစပ်ရာပဲ ၊ လှမ်းပုပ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်လေကွာ။ ငါ့အောက်တာပေါ့။”

ကျွန်တော်က . .

“တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး၊ ဗွက်ပေါက်နေတာကို သန့်ပြန်သွားအောင်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့၊ ဘယ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီလို မဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေမဲ့ ၊ ကိုယ့် နီးစပ်ရာ ၊ လက်တစ်ကမ်းလောက်ကိုပဲ၊ သန့်ရှင်းအောင်၊ လုပ်ကြံရတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ နီးစပ်သူချင်း၊ အကြံပေး

မောင်လှပျို၊ ချင်းချင်းခြံ၊

ကြရတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ၊ အကြံကောင်းပဲ၊ ပေးသင့်တယ်လေ။ မဟုတ်ဖူးလား”

လူချစ်အောင် ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဒါဆိုလည်း ဆရာလုပ်တယ်လို့ မထင်နဲ့ပေါ့ကွာ” ဟု ပြေလည်စွာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။ လူချစ်အောင်က . .

“လူငယ်ဘဝ၊ အပျော်သာသာကိစ္စကို စိုးရိမ်တကြီး ပြောနေတာ ၊ မင်းတို့ ပင်ပန်းတာပေါ့ ၊ အချိန်တန်ရင်၊ ငါ့ဘာသာ ရပ်သွားမှာပါ။

ဘယ်လောက် လည်တဲ့ ဘီးဖြစ်ဖြစ်၊ အရှိန်ကုန်ရင်၊ ရပ်သွားစမြဲပဲလေ။ သိပ်မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့” ကျွန်တော် သက်ပြင်းချပြီး . .

“လူငယ်ဘဝ၊ မှာလိမ်ရ၊ ညာရတာ၊ မှားရင်၊ လူကြီးဘဝ၊ ရောက်တဲ့အခါ၊ အဲဒီ အလိမ်အညာ စရိုက်တွေက၊ လိုက်ပြီး ဒုက္ခ ပေးနေနိုင်တယ်ကွ။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရင်၊ လိမ်တတ်တဲ့၊ ခေါင်းဆောင်။ မိဘဖြစ်ရင်၊ လိမ်တတ်တဲ့၊ မိဘ။ စီးပွားရေးသမားဖြစ်ရင်၊ လိမ်တတ်တဲ့၊ စီးပွားရေးသမား

စာလွှာဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

.. ဆိုတာမျိုးတွေ။ ဆက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။”

ကျွန်တော်စကားကြောင့်၊ လူချစ်အောင်၊ ရယ်မောလေ၏။

ငြိမ့် ..

“လိမ်တတ်တဲ့လူကို၊ ဘယ်သူမှ၊ ခေါင်းဆောင်
မတင်ဘူး။ ဘယ်မိဘမှ၊ သားသမီး၊ ဒုက္ခရောက်
အောင်၊ မလိမ်ဘူး။ ဘယ်စီးပွားရေးသမားမှ၊ သူ့
အပေါ်၊ ကောင်းတဲ့သူကို၊ မလိမ်ဘူး။”

ပိုးသားတွင်မက၊ ကျွန်တော်ပါ။ ဘာစကားမျှ၊ ပြိုင်မပြော
ချင်တော့။ ပြန်မပြောလိုတော့ ။

၁၁။

မကောင်းမှုကို ၊ ပြုကျင့်လိုသူသည် ၊ ၎င်းပြုကျင့်ရခြင်း
အတွက် ၊ အကြောင်းပြချက်ပေါင်း များစွာ ၊ ရှိနေတတ်သည်ဟု၊
ပိုးသားရော ကျွန်တော်ပါ။ နားလည်ခဲ့ကြ၏။ သူ့ချစ်အောင်၏ ၊
အနေအထိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး၊ ကျွန်တော်ရော ပိုးသားပါ။ ဘာမျှ
ဝင်မစွက်ဖက်ဖြစ်ကြတော့ .. ဟု၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်တိုင်၊ ပိုးသားက၊
မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြင့် ၊ လူချစ်အောင်၏ မိခင်ကို၊ ရိပ်ဖမ်း
သံဖမ်း ပြောမိသေး၏။

“အမလေး၊ ပြောမနေနဲ့တော့။ ကျောင်းပိတ်ရက်တောင်၊
ဖုန်းက၊ တစ်ဝှမ်းဝှမ်းနဲ့၊ လူချစ်အောင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါဆိုတာခြည်းပဲ။
မိန်းကလေးတွေကိုက၊ မနေတတ်မထိုင်တတ်တွေ” ဟု၊ လူချစ်အောင်
၏။ မိခင်က၊ ညည်းတွားသလိုလို၊ ဂုဏ်ယူသလိုလို၊ ပြောဆိုကြောင်း
ပိုးသားက၊ ကျွန်တော်ကို၊ ပြန်ပြောသည်။ ပိုးသားကိုသာ၊ ကျွန်တော်
အပြစ်တင်ပြီး ..

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း၊ အမုန်းမပွါးချင်ရင်၊ တစ်ယောက်
မှာရှိတဲ့ ခြွင်းချက်ကို၊ တစ်ယောက်က၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှ၊ ပေါင်းကြ
သင်းကြတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ” ဟု၊ စိတ်ပျက်စွာ၊ ကျွန်တော် ၊

ပြောခဲ့သည်။ ပိုးသားက . .

“မင်း အပေါ် ၊ တာဝန် ပီလိမ့်မယ်နော်။ ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့၊ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်တာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှ၊ အနီးကပ်ပေါင်း တဲ့သူကို၊ မပြောရကောင်းလား ဆိုတာမျိုး၊ လူကြီး တွေ၊ သိပ်ပြောတတ်တာ။

သားသမီး တိုးတက်အောင်မြင်ရင်သာ၊ သူ တို့၊ အထိန်းအသိမ်း ကောင်းလို့၊ သူတို့၊ အပုံအပိုး ကောင်းလို့ ဆိုတာမျိုးပြောပြီး၊ ဂုဏ်ယူချင်ကြတာ။

မကောင်းတာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့က၊ တော့၊ သူ တို့၊ သားသမီးကို၊ ဘေးက အပေါင်းအသင်း အား လုံးက၊ ပါဝိုင်းပြီး ဖျက်စီးသလိုလို ထင်တတ်ကြတာ။ လူချစ်အောင် မိဘ၊ တွေက၊ အဲဒီလို မိဘ၊ မျိုးတွေ။ မင်း၊ သတိထား မင်းမျိုးနိုင်”

“အေးပါကွာ။ ကျောင်းပြီးရင်၊ ငါ၊ ဝဋ်ကျွတ် ပါပြီ”

ကျောင်းပြီးသော အခါ၊ အမှန်တကယ် ၊ ကျွန်တော်၊ ဝဋ် မကျွတ်ခဲ့။

“မင်း . . . ကွန်ယူတာသင်တန်းတက်ရင်၊ ငါလည်းတက်မယ်။ ကွန်ယူတာ သင်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရွာရောက်ရင်၊ အိမ် စီးပွားရေး အလုပ် ကို၊ ငါ၊ ကူလုပ်ရတော့မှာ။ ငါ၊ မလုပ်ချင်သေးဘူး”

“ငါက၊ တကယ်တတ်အောင်သင်မှာ။ ခေတ် ကာလ၊ အခြေအနေအရာ သင်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ မင်းလည်း၊ တတ်အောင်သင်ပေါ့”

“အပျော်သဘောပဲတက်မယ်။ သင်ရ ၊ မှတ်ရ၊ ကျက်ရ၊ ဖြေရတာတွေ။ စိတ်ကုန်နေပြီ”ဟု၊ လူချစ်အောင်ပြော၏။

ကျွန်တော့် ပထမ အစီအစဉ်က၊ ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ်၊ ရန်ကုန်မှာ၊ ဖြစ်သလိုနေပြီး၊ ကွန်ယူတာသင်တန်းကို၊ ကျွမ်းကျင် သည်အထိ၊ တက်ရောက်သင်ကြားရန်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ၊ လူချစ်အောင် ၏၊ ကျောင်းပိတ်ရက် အစီအစဉ်က၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို၊ အနှောင့် အယှက်ဖြစ်စေသည်။

တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား ၊ ပြောဆိုခြင်းဝယ်ဖို့ ၊

တပြန်တော့လည်း၊ သူက၊ ကျွန်တော့်ရန်သူမဟုတ်။ သူစိမ်းမဟုတ်။
 ငါ၊ မင်းနဲ့အတူတူ မတက်ချင်ဘူးဟု၊ ပြောလိုက်ရုံဖြင့်၊
 ကိစ္စပြီးနိုင်ပါလျက်၊ ကျွန်တော်မှာ၊ ပြောမထွက်။ မပြောရက်။ ဤသို့
 ဖြင့်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်၊ လူချစ်အောင်နှင့်ကျွန်တော် ၊ အတူရှိနေခဲ့
 ရပြန်လေသည်။

လူချစ်အောင်က၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို၊ အခြေခံမျှသာ
 တက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ၊ သင်တန်းကို၊ မှန်မှန်မတက်တော့။
 သူ့ဗီဒီယို၊ အတိုင်း၊ ကောင်မလေးတွေနှင့်သာ၊ အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။

ကျွန်တော်ကတော့၊ လက်လှမ်းမီသလောက်၊ အဆင့်ဆင့်
 လေ့လာသင်ကြားမည်ဟု၊ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သူ့ကိုလည်း၊ ဘာမျှ
 မပြောလိုတော့ပေ။

သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေလိုလျှင် ၊ ရွာသို့ ၊ သူပြန်၏ ။ သူပြန်တိုင်း၊
 သင်တန်းပျက်မည်စိုးသဖြင့်၊ ကျွန်တော်၊ လိုက်မပြန်ဖြစ်တော့။ သူ့

ဘာသာ၊ အဆင်ပြေသလို၊ အကြောင်းရှာ၍ပြန်လေသည်။ ကွန်ပျူ
 တာ စာရင်းကိုင်သင်တန်း ဆက်တက်ဖို့ ကွန်ပျူတာ ဒီဇိုင်းသင်တန်း
 ဆက်တက်ဖို့၊ အင်တာနက်သင်တန်းဆက်တက်ဖို့ . . . စသည်ဖြင့်၊
 အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ၊ သူ့အိမ်မှာ၊ ငွေလိမ်တောင်းခဲ့သည်ချည်း။

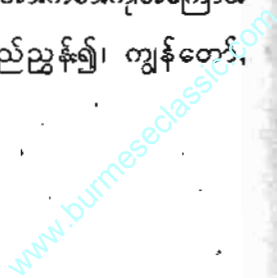
အမှန်တကယ်က ၊ ဘာသင်တန်းမျှ ၊ သူ့ ဆက်မတက်။
 ကျွန်တော်လည်း၊ ငွေ လိုသည်များ၊ ရှိခဲ့လျှင်၊ ကျွန်တော့် အစ်ကို
 ကိုမင်းထင် ထံသို့၊ လူချစ်အောင်မှာ တစ်ဆင့်၊ စာရေး၍၊ မှာကြား
 သည်များ၊ ရှိသည်။

ကျွန်တော်၊ လူကြုံမှာသည်အခါနှင့်၊ သူပြန်သည်အခါများ၊
 ကြုံကြိုက်လေ့ရှိသောကြောင့်၊ သူ့ လိမ်လည်မှုကို၊ မည်သူမျှ၊ သံသယ
 မဖြစ်ကြ။

ကျွန်တော့်အစ်ကို ၊ ပို့ပေးလိုက်သည့်ငွေစက္ကူအထပ်ကို၊
 အံ့ဆွဲအတွင်းသို့၊ ကျွန်တော်ထည့်ရင်း . . .

“မင်း၊ တော်တော်ထိနေပြီလား။”

သူ့ဆော့ကစားနေသော၊ ဘောလုံးအားကစားကို၊ အကြောင်း
 ပြုသည်။ အလောင်းအစားကိစ္စကို၊ ရည်ညွှန်၍၊ ကျွန်တော်၊
 မေးလိုက်သည်။ လူချစ်အောင်က . . .

စာလွှာအပြင်နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

“သိန်းချီနေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ လိမ်တောင်းရုံနဲ့၊ မလောက်လို့၊ ခိုးတဲ့အဆင့်ပါလုပ်လာတယ်”

“ဟာ . . . မင်း . . . အဲဒီလောက်အထိ မဖြစ်သင့်ဘူးလေကွာ”

“လိမ်နည်းက၊ ကုန်သွားပြီကွ။ အဲဒါကြောင့်၊ နောက်ဆုံးနည်းကို၊ သုံးရတော့တာ”

“လိမ်နည်းကုန်သွားပြီဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သင်တန်း တကယ်တက်တာ ၊ တစ်လ။ ဟိုဟာတက်မယ်၊ ဒီဟာတက်မယ်ဆိုပြီး၊ ငွေလိမ်တောင်းနေတာ၊ နှစ်လ။ အခုလည်း၊ ဘယ်လိုလိမ်ရမှန်းမသိလို့၊ ဂျီမေးလ်နဲ့၊ ဂျီတော့ခံ သင်တန်းတက်မယ်ဆိုပြီး၊ လိမ်တောင်းခဲ့တာ”

“လူချစ်အောင် စကားမဆုံးမီ၊ ကျွန်တော် ရယ်လျက် . .

“မင်း၊ လိမ်နည်းက၊ ဟိုးတုန်က၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတချို့ လိမ်သလိုလက်တွေ့ခန်းထဲမှာ၊ လောဂရစ်သမ် ကျကွဲသွားလို့၊ ပြန်ဝယ်ပေးရမယ်

မောင်လှမျိုး ၊ ချင်ချင်ခြံ၊

ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ ။ ဂျီမေးလ်နဲ့၊ ဂျီတော့ခံက၊ နာရီပိုင်းအတွင်း၊ သင်လို့ရတဲ့ကိစ္စ။ မင်း အိမ်က၊ သိရင်တော့၊ ဒုက္ခပဲ”

“သိတော့လည်း၊ ဝန်ခံလိုက်ရုံပေါ့ကွာ။ မသိခင်၊ ဘယ်လို ဆက်လိမ်ရမယ်ဆိုတာ ၊ ကြံမရလို့၊ ခိုးလာခဲ့မိတာ။ နောက်တစ်ခါ ၊ ဘယ်လိုလိမ်ပြီး၊ ဘယ်လို ခိုးရမှန်း ၊ မသိလို့ ၊ နည်းနည်းညစ်နေတယ်”

ကျွန်တော်က . .

“ဘယ်သူ၊ ဘယ်လိုလိမ်လိမ်။ ကြာကြာလိမ်လို့ မရဘူး လူချစ်အောင်။ ဘယ်သူ၊ ဘယ်လောက် ခိုးခိုး ၊ ကြာကြာခိုးလို့ ၊ မရဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ၊ မိမှာပဲ။

ပိုးသား ပြောသလို ပြောရရင်၊ အားပေးအားမြှောက် စာရင်းထဲမှာ၊ ငါ၊ ပါနေပြီ။ ငါ၊ အနေခက်အောင်၊ မလုပ်ပါနဲ့လားကွာ။

ဒီ တိုက်ခန်းဝယ်တုန်းက၊ တစ်ခေါက်၊ သရက်

စာလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

သီးလှေ့နဲ့ ကြုံလို့လိုက်လာတဲ့ တစ်ခေါက်ပဲ။ မင်း၊ အဖေဒီကိုလာတာ။ မင်းကို ယုံလို့။ မင်း၊ ပညာကို၊ တကယ်လို့လို့လားလား။ သင်နေတယ်ထင်လို့။ အခေါက်ခေါက်၊ အခါခါ။ လာမကြည့်တာလေကွာ။

မိဘ၊ ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို၊ အလွဲသုံးစား မလုပ်ကောင်းဘူး။ မင်း၊ လိမ်လို့၊ ခိုးလို့၊ မင်းမိဘ ၊ မွဲမသွားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လိမ်နေကျလူဟာ၊ အလိမ်ပေါ်မှာစိုးတိုင်း၊ အထပ်ထပ်လိမ်နေရတတ်တယ်။

ခိုးကျင့်ပါသွားရင်လည်း၊ အဲဒီလိုပဲ။ အထပ်ထပ်၊ ခိုးမိနေတတ်တယ်။ မင်းကို၊ ငါ၊ ဘာမှ မပြောချင်ပေမဲ့။ ငါက၊ မင်းသူငယ်ချင်းလေကွာ။ မျက်နှာလွဲမနေချင်ဘူး။

ရည်းစားပွေတဲ့ကိစ္စ။ ငါ၊ ဘာမှ မပြောတော့ပေမဲ့။ အလောင်းအစားကိစ္စကြောင့်၊ မိဘကို၊ လိမ်ရတာ။ မိဘ၊ ငွေကို၊ ခိုးဖြစ်တာမျိုးကိုတော့၊ နောက်မလုပ်စေချင်တော့ဘူး။

“အေးပါကွာ။ ငါ၊ လျှော့ပါ့မယ်။ ပျင်းလည်း

မောင်လှမျိုး ၊ ချင်းချင်းဦး။

ပျင်းလာပါပြီ။ နောက် . . . နှစ်လ၊ လောက်နေပြီးရင်၊ ငါ၊ ပြန်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ငါက၊ ဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်း တက်ဦးမှာ”

“တက်ပေါ့။ ဟိုက၊ ဒီက၊ တက်မနေနဲ့။ ဒီ၊ အခန်းမှာနေရင်းပဲတက်။ မင်းကို၊ ငါ၊ သေ့ပေးခဲ့မယ်”

“မင်းသာ၊ ငါနဲ့ အတူတူ၊ စိတ်ပါလက်ပါ တက်ရင်၊ ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲကွာ” ဟု၊ စိတ်မကောင်းစွာ၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။ “ဝါသနာချင်းမှ၊ မတူတာ” ဟု ၊ လူချစ်အောင် ရယ်စရာပြော၏။ ကျွန်တော်၊ မရယ်မောဖြစ်။

၁၂။

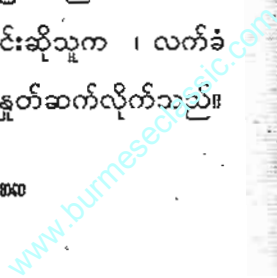
user name နေရာတွင် , payinn ဟူသော ၊ အမည်ကို တွေ့သည် ။ ပယင်း ဆိုတာ၊ လူနာမည်မှ၊ ဟုတ်ပါ့မလား . . . ဟု ကျွန်တော်တွေ့ဖြစ်သေးသည်။လူနာမည်၊ ဟုတ်ဟုတ်၊မဟုတ်ဟုတ်၊ လိုရမယ်ရ ၊ ကျွန်တော်၊ မှတ်သားထားဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် ကျွန်တော် အသုံးပြုနာမည်နှင့် password နံပါတ်ကို ၊ အစားထိုးရိုက်ထည့်ပြီး ၊ ပယင်း ဟူသော အမည်ကို ကျွန်တော် Invite (ဖိတ်ခေါ်)လိုက်သည်။

ယခု ၊ ကျွန်တော် ထိုင်နေသော ၊ Internet cafe တွင် ပယင်းဆိုသော ၊ နာမည်ရှင်သည်၊ ကျွန်တော် အသုံးပြုနေသည့်၊ ကွန်ပျူတာကို ၊ ကျွန်တော်ရှေ့မှ ၊ အရင် အသုံးပြုသွားခြင်းဖြစ် သည်။ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို၊ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်စရာ အကြောင်း မရှိ။

နောက်တစ်နေ့၊ သင်တန်းပြီးချိန်တွင်၊ ကြုံရာ Internet -cafe တွင်၊ ကျွန်တော် chatting ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ၊ ပယင်းဆိုသူက ၊ လက်ခံ ကြောင်း၊ တွေ့ရ၏။ကျွန်တော်ဝမ်းသာစွာ၊ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“Hello Mingalaba”(ဟလို မင်္ဂလာပါ)

“မင်္ဂလာပါ”

သူကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ အမည်၏ နံဘေးတွင် မြန်မာဆန်၍ ချောမောပြေပျစ်သော၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏၊ မျက်နှာအနီးကပ်၊ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ထပ်စာတစ်ကြောင်းကို ရိုက်လိုက်၏။

“Kyaе zu tin bar tal”(ကျေးဇူးတင်ပါတယ်)

ကျွန်တော် ရိုက်ပြီးသည့်အခါ၊ သူက . .

“မြန်မာစကားကို အင်္ဂလိပ်စာလုံးနဲ့ အသံထွက်ရုံ၊ မရေးပါနဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာ စစ်စစ်နဲ့ရိုက်ချင်၊ ရိုက်ပါ။ ဒါမှ မဟုတ်၊ မင်းမျိုးနိုင်ဆိုတာ၊ မြန်မာလူမျိုးဆိုရင်၊ မြန်မာလို ရိုက်ပါ”

ကျွန်တော် “ဟုတ်တဲ့”ဟု၊ မြန်မာလို ရိုက်လိုက်ပြီးနောက်၊ “တော်တော်များများ၊ ဒီလိုပဲ ရိုက်နေကြတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု မေးကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ ပြန်ဖြေ၏။

“မြန်မာစကားနဲ့မနီးစပ်တဲ့လူမျိုးကို အဲဒီစာကြောင်းတွေနဲ့ သွားရေးပြရင်၊ ဘာ၊ ဘာသာ

စကားမှန်းမသိ၊ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

မြန်မာချင်းအချင်းချင်းတောင်၊ တချို့ သိပ်မဖတ်တတ်ဖူးလေ”

“ဪ”

“မင်းမျိုးနိုင်က၊ ဘာလို့၊ ဓာတ်ပုံ မတင်ထားတာလဲ”

“ကျွန်တော့် ရုပ်က၊ မိန်းကလေးတွေ ငေးကြည့်ရလောက်တဲ့ ရုပ်မျိုး မဟုတ်လို့ပါ”

“ဣတ္ထိ ရှုပ် ခန့် . . လို့ပဲ၊ ကြားဖူးပါတယ်။ ပူရိသ ရှုပ် ခန့် . . လို့၊ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဗျာ”

“မိန်မ၊ တို့၏ ရုပ်အဆင်းသည်၊ ဥစ္စာမည်၏ . . တဲ့။ ယောက်ကျား များ၏ ရုပ်အဆင်းသည်၊ ဥစ္စာမည်၏ . . လို့၊ ဘယ်မှာမှ၊ မကြားဖူးဘူး”

“အားပေးစကားလို့၊ ယူဆပြီး၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အားပေးတာမဟုတ်ဖူး ။ ယောက်ကျား

အလွတ်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

တစ်ယောက်ရဲ့၊ အဓိက၊ အရည်အချင်းကိုမေ့ပြီး၊ မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတွေကို၊ စိတ်ဝင်စားသွားမှာစိုးလို့”

“ယောက်ကျား တစ်ယောက်ရဲ့ ၊ အဓိက၊ အရည်အချင်းက၊ ဘာလဲ”

“မင်းမျိုးနိုင်က၊ အခြောက်ကြီးလား”

“ဟာ။ ဘာဖြစ်လို့၊ အဲဒီလို၊ စွပ်စွဲရတာလဲ”

“ယောက်ကျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့၊ အဓိက၊ အရည်အချင်းကို၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ၊ လှမ်းမေးနေရပြီ ဆိုကတည်းက ၊ ဒါ၊ မသင်္ကာစရာပဲ။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ၊ အဓိက ၊ ရှိသင့်တဲ့အရည်အချင်းကိုတောင်းသူတစ်ပါးကိုမေး မြန်းနေရတယ် ဆိုတာ၊ တော်တော်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ”

ကျွန်တော်၊ အနည်းငယ် ရှက်မိသည်။

“ကျွန်တော် တကယ် မသိလို့မေးတာပါဗျာ။ အဲဒီအတွက်၊ ကျွန်တော့်ကို၊ အထင်သေးချင်သေးပါ။ မလျှောင်ပါနဲ့။

မောင်လှပျို ၊ ခုင်းဆောင်းခြံ၊

ပယင်းပဲ ကူပြီးစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးပါသွားပြီ ။ မပြည့်စုံသေးဖူးထင်လို့ ၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်တယ်။

နောက်တစ်လ၊ လောက်နေရင် ၊ ဂရပ်ဖစ် တက်ဦးမယ်။ အဲဒါမှ၊ မပြည့်စုံသေးဘူးထင်ရင်၊ language တစ်ခုခုထပ်တက်ဦးမယ်။

ဘယ်အရည်အချင်းအတွက်၊ ဘာကို သင်ကြားရမှန်းမသိဘဲ၊ ကောင်းနိုးရာရာ ရှာဖွေလေ့လာနေရတဲ့ ကျွန်တော်က၊ ယောက်ကျားတစ်ယောက်ရဲ့၊ အဓိက၊ အရည်အချင်းဆိုတာကို၊ တကယ့်သိချင်စိတ်နဲ့၊ မေးမိတာပါဗျာ”

အတန်ကြာသည် အထိ၊ ဘာမျှ မတုံ့ပြန်။ ကျွန်တော်က၊

“ဘာမှ၊ မပြောတော့ဘူးလား” ဟု၊ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ “sorry”

. . . ဟု၊ သူ့ရေး၏။ ပြီးနောက်၊ Sign out လုပ်သွားသည်။ ငါးမိနစ်လောက်၊ ထိုင်စောင့်နေဖြစ်သေး၏ ။ ကမ္ဘာ့ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာ တစ်ဝှမ်း၊ ခြောက်ခမ်းရပ်တန့်သွားပေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”ဟု လူချစ်အောင်မေး၏။ ကျွန်တော်
 ထား ပယင်း ဆိုသည်ကောင်မလေးနှင့်၊ အွန်လိုင်းမှတစ်ဆင့်၊ ဆက်
 သွယ်မိကြောင်း၊ ထို့သို့၊ အဆက်အသွယ်ပြုရင်းမှ၊ နှုတ်ဆက်စကား
 မဆိုရဘဲ ၊ ဆက်သွယ်မှု ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် ၊ စိတ်ထဲတွင် ၊
 တစ်မျိုးကြီးခံစားရကြောင်း၊ လေးနက်စွာ ပြောပြသည် ။ လူချစ်
 -အောင်က၊ ကျွန်တော့်ကို၊ လှောင်၏။

“ပယင်းဆိုမှတော့၊ အရက်သောက်တတ်တဲ့၊
 အရက်သမားတစ်ယောက်ယောက်က၊ နာမည်ပြောင်
 မှည့်ထားတာ နေမှာပေါ့ ။ ပယင်းရောင် ဆိုတဲ့၊
 ခေတ်ဟောင်း ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ၊ ရှိဖူးတယ်
 လေ။ အရက်သမား ဇာတ်ကား။

ပယင်းရောင် ဆိုတာ ၊ အရက်ပုလင်းရဲ့ ၊
 အရောင်ကိုတင်စားထားတာကွ။ ငါ့ထင်တာတော့၊
 ယမကာလုလင် တစ်ယောက်ယောက် ၊ တင်ထား
 တာပဲဖြစ်မယ်”

မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟု၊ ကျွန်တော် ငြင်းချင်သော်လည်း၊
 ဟုတ်များဟုတ်နေလေမလားဟု၊ တွေ့မိပြန်သောကြောင့်၊ လူချစ်

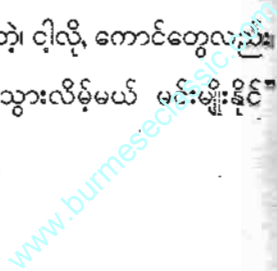
-အောင်စကားကို၊ ကျွန်တော် မကန့် ကွက်မိ။

“သိပ် ၊ ကြွေမနေပါနဲ့ကွာ။ ဂျီတော့ခဲ ပေါ်
 လာတာကိုက၊ မင်းတို့ လိုကောင်မျိုးတွေ၊ အလိမ်ခံ
 ရဖို့ များတယ်။

ပထမ၊ တစ်ယောက်ကို၊ ကိုကိုနော် . . လို့၊
 ရိုက်ပြီး။ ဒုတိယ တစ်ယောက်ကို၊ မောင်၊ စောင့်နေ
 တာကြာပြီလား . . လို့ ရိုက်။ ပြီးတော့ . . တတိယ
 တစ်ယောက်ကို၊ ခဏ စောင့်နော် ။ မိန်းကလေး
 သူငယ်ချင်း တွေနဲ့၊ ချက်လိုက်ဦးမယ် . . ဆိုပြီး၊
 ယောက်ကျားလေးတွေကို၊ အရှုံးလုပ်နေတဲ့၊ ကောင်
 မလေးတွေ၊ အများကြီးပဲ။

နောက်ပြီး။ ယောက်ကျားလေးက၊ မိန်းကလေး
 ပုံတင်ထားပြီး ၊ ယောက်ကျားလေး အချင်းချင်း
 ဦးနှောက်ဖျက်နေတဲ့သူတွေလည်း၊ အများကြီးပဲ။

မိန်းကလေး သုံးလေး ယောက်လောက်ကို၊
 တပြိုင်တည်း၊ ချက်နေတဲ့၊ ငါ့လို၊ ကောင်တွေလည်း၊
 အများကြီးပဲ။ မင်း၊ ရူးသွားလိမ့်မယ် မင်းမျိုးနိုင်”

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သော်

“ငါက ဘာဘာညာညာ အတွက်၊ ချက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်တာနက်အသုံးပြုတာ၊ ကျွမ်းကျင်ဖို့ တွေ့တဲ့နာမည်နဲ့ ချက်ကြည့်တာပါ။ ပယင်းက နှုတ်မဆက်ပဲ၊ Out သွားလို့စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ”

“လူမမြင်ရဘဲနဲ့။ မလွမ်းစမ်းပါနဲ့ကွာ။ တော်ကြာ၊ အလွမ်းတွေ့မှန်စိလည်သွားပါဦးမယ်”

“လွမ်းတာမဟုတ်ပါဘူးဆို”ဟု၊ ပြောပြီး ကျွန်တော်က

“မင်းလည်း။ သင်တန်းတက်ပါလားကွာ။ ဘာလို့ အချိန်ဖြုန်းနေမှာလဲ။ ဘာပဲပြောပြောအခု အင်တာနက်ကိစ္စတွေ။ ချက်တင် ဝင်တာတွေ။ မင်း၊ ကြားဖူးနားဝပဲ ရှိတယ်။ သေသေချာချာ ၊ သင်မထားဘူး။”

အိမ်က မေးတဲ့အခါ၊ မင်းလိမ်နိုင်ပေမဲ့ ၊ တကယ်သိတဲ့သူက၊ မေးရင်။ အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်မယ်။ နောက်လ၊ လောက်ဆို၊ မင်းလည်းပြန်တော့မှာပဲဟာ၊ ဘာမှ၊ မတတ်ရင်တောင်၊ ကျီ-မေးလ်ဖွင့်တာ

ကျီ-တော့ခံ ဖွင့်တာ လောက်တော့ ၊ သင်သွားပါလား။ လွယ်ပါတယ်။ ငါ၊ သင်ပေးပါ့မယ်”

“စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါ့ရည်းစားတွေထဲမှာ၊ အင်တာနက် အကြောင်းတစ်တွတ်တွတ်ပြောပြတဲ့သူ၊ နှစ်ယောက်လောက်ရှိတယ်။ သင်စရာမလိုဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ၊ နေပါရစေကွာ”

ကျွန်တော်၊ ဘာမျှ မပြောတော့။ ပယင်းနှင့်သာ၊ တစ်ခုခု ပြောချင်နေမိသည်။

ထိုညက၊ ကျွန်တော် . . . နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်။ ကျီ-တော့ခံ(Google Talk) တွင်၊ တင်ထားသည့်၊ ပယင်း၏ဓာတ်ပုံလေးကို၊ မကြာခဏ မြင်ယောင်နေမိ၏။ ထိုစိတ်ခံစားမှုကိုတော့၊ လူချစ်အောင်ရှေ့တွင်၊ ကျွန်တော်၊ ရင်မဖွင့်ဖြစ်တော့။ လှောင်ပြောင်နေမှာစိုးလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ပယင်း။ ခဏ”
“ဘာလဲဟ”

“နင်,ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“သင်တန်းပြီးရင်ပြန်မှာပေါ့။ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ, မနက်ဖြန်ပြန်မှာ။ဆရာ့ကိုတော့၊ ပြောပြီးပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ပြန်မှာလဲ။သင်တန်းမှမပြီးသေးတာ”

“ဘ,ကြီးမြ ဆုံးသွားလို့တဲ့။ အိမ်က,ပြန်လာခိုင်းတာ။နင် . . .,ဘာမှာဦးမလဲ။ အိမ်ကို”

“မမှာတော့ပါဘူး။နင့်,အမေကိုသာပြောပေး။ သင်တန်းမပြီးသေးလို့၊ နေခဲ့ရတာလို့။နော်”

“အေးပါ။ကိစ္စမရှိပါဘူး။နင်,မှာစရာရှိ၊ မှာရအောင်၊ ငါ,လာမေးတာ”

အထက်ပါ စကားများကို၊ ပြောနေသောကောင်မ,လေးနှစ်ယောက်သည်၊ ကျွန်တော် တက်နေသည့်၊ သင်တန်းမှ၊ ကောင်မ,လေးများ ဖြစ်ကြ၏။

ပယင်း ဆိုသောကောင်မ,လေးကို၊ ကျွန်တော်, ငေးကြည့်နေမိသည်။သူနှင့်သူ့သူငယ်ချင်း၊ လမ်းခွဲသွားသည့်အခါ၊ ကျွန်တော်

သူ့နောက်,ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ၊ လိုက်ပါနေမိ၏။သူ့,သတိထားမိပုံ၊ မရမှ (ကိုယ်, အဲဒီတုန်းက၊ ဘယ်လောက်,ရင်တွေခုန်နေမယ်ဆိုတာ၊ တွေးကြည့်စမ်းပါ ပယင်းရယ်။အင်တာနက်ပေါ်မှာ,တွေ့တဲ့ ပယင်း များလား . . ဆိုတဲ့၊ မျှော်လင့်ရင်မော့မှု၊ ဟုတ်ပါတယ်ဆိုရင်တောင်၊ အနားကို၊ ဘယ်လိုကပ်ရမှန်းမသိတဲ့၊ ထိတ်လန့်မှု၊ ပြီးတော့, အံ့ဩလောက်အောင်၊ ပျော်နေမိတဲ့၊ ကြည်းနှူးမှု၊ အဲဒါတွေ၊ အားလုံး၊ စုပေါင်းတည်ဖွဲ့,သွားရတဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့,ရင်ခုန်ပျော်မောခြင်းဟာ၊ တစ်သက်တစ်ခါပါပဲ ပယင်းရယ်)

Cyber cafe (အများခေါ်- အင်တာနက်ကဖီး) တစ်ခု အတွင်းသို့၊ ပယင်း ဝင်ရောက်သွားသည်။ကျွန်တော်ပါ လိုက်ဝင်မည်ပြုပြီးမှ၊ အခြား ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိရာသို့၊ အပြေးလှမ်းခဲ့မိ၏။

ဂျီ-တော့ခံ ကို၊ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ၊ စာတစ်စောင် ရောက်နေ သည်ဟု၊ သိရ၏။

စာပို့သူ၏ ဂျီ-မေးလ် လိပ်စာမှာ . .

payinn@gmail.com ဟု၊ တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်၊ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ၊ ဖတ်လိုက်သည်။

တို့ ,ကိုယ်တိုင်လည်း ၊ ကျောင်းပြီးသွားပြီ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိလို့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်း တက်နေတာပါ။ မင်းမျိုးနိုင်ပြောသလိုပဲ ယောက်ကျား တစ်ယောက်ရဲ့၊ အဓိက၊ အရည် အချင်းဆိုတာ၊ တာလဲ ..လို့ ၊ မင်းမျိုးနိုင် မသိသေးသလို၊ တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း၊ မင်းမျိုးနိုင်ကိုနောက်ပြောင်ပြီး တော့မှ ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ၊ အဓိက၊ အရည်အချင်းက၊ ရော ၊ ဘာလဲ .. ဆိုတာ၊ မသိသေးမှန်း။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တွေးမိတယ်။

မသိတဲ့ သူ အချင်းချင်း၊ လှောင်ပြောင်မိတာ မှားသွားမှန်းသိလို့ ၊ ဒီစာကို ၊ ရေးလိုက်တာပါ ။ စိတ်လည်း၊ မကောင်းဘူး။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့လည်း။

တောင်းပန်ပါတယ်။

တို့က၊ "....." တကူသိုလ်က ၊ ကျောင်းပြီး တာပါ။ အိမ်အလုပ်ပဲ ကူလုပ်ရမယ်မှန်းသိပေမယ့်၊ အမြင်ကျယ်မလားထင်ပြီ။ ရန်ကုန်မှာ၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းလာတက်တာပါ။ မိဘ၊ အထောက်အပံ့သာ မရှိရင်၊ ကိုယ်ပိုင်အရည် အချင်းဆိုတာ ၊ ဘာမှန်း မသိတဲ့၊ အခြေအနေပါ။

ဒါကို သတိမမူမိဘဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့၊ အဓိက၊ အရည်အချင်းက၊ ဘာလဲ ..လို့၊ မစာ မနာ၊ လှောင်ပြောင်ခဲ့မိတာ၊ တို့ , တော်တော်မှားပါ တယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါနော် ။ ဒါလေးများ ၊ ရေးကြီး ခွန်းကျယ်တောင်းပန်နေရသလားလို့၊ တချို့၊ ထင် ကောင်း။ ထင်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ၊ မင်းမျိုးနိုင် တော်တော်စံစားသွား ရတယ်ဆိုတာ၊ တို့သိတယ်လေ။ နောက်ပြီး ။ ဒီနေ့ကာလမှာ ၊ အတန်းပညာလေး မတောက်၊ တခေါက်၊ သင်၊ လှလှပပ ပြင်နိုင်ဆင်နိုင် လှနိုင်

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

ဝ၊ နိုင်ရင်ပဲ။ မိန်းမ၊ တစ်ယောက်ရဲ့၊ အဓိကအရည်
အချင်း၊ ပြည့်စုံနေပြီလို့ ထင်နေတတ်တဲ့ တချို့၊
မိန်းကလေးမျိုးတွေရှိနေနိုင်တယ်လေ။

တို့ကို ၊ အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးတွေနဲ့ရောပြီး
မြင်သွားမှာ စိုးလို့ ၊ နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးမှာ ရှိတဲ့ ၊
ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းနဲ့ ရပ်တည်ဖို့၊ ကြိုးပမ်း
နေကြတဲ့ ၊ မိန်းမသား အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား၊ တို့၊
ဒီစာကိုရေးတာပါ။ ပြောမှားဆိုမှား၊ အားလုံးကို
ခွင့်လွှတ်ပါ ။ ။

တောင်းပန်လျက် -

ပယင်း

စာကို၊ စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေစဉ်၊ စာတန်းတစ်ခု၊
တက်လာ၏။ ပယင်း၏ စာတန်းဟု သိသည်။

“မေးလဲထဲမှာ ၊ စာပိုထားတယ် ၊ ဖတ်ပြီး
ပြီလား”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချင်း၊

“ပြီးပြီ။ အခုပဲ”

“စိတ်ဆိုးနေလား”

“မဆိုးဘူး။ မနေ့ကလောင်းချ၊ သွားလို့၊ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်နေတာ”

“ဒီကလည်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီ။ လိုင်း
ချလိုက်မိတာ”

“သတိရနေမိတယ်။ ညက”

“မှတ်ဉာဏ်ရှိရင်၊ သတိဆိုတာ၊ ရတတ်တာ
ပဲ”

“နောက်ပြန်ပြီလား”

“စိတ်ထိခိုက်လောက်အောင်၊ နောက်မိလို့
လား”

“ကြိုကာတဲ့သဘောပါ”

“တော်တော်ကြောက်တတ်တယ်နော်”

“တစ်ခါမှ ၊ မပိုင်ဆိုင်ဖူးတဲ့ အရာတစ်ခု ၊
ကျပျောက်သွားမှာစိုးတာပါ”

“လူရိုးလေးပေါ့”

စာလွှာအဖြစ် နိဂုံးဖျက်လိုက်သည်

“အပွေးမြင်ရင်၊ အပင်သိမှာပါ”

“ဘာ . . ။ ပွေးပေါက်နေတယ်။ ဟုတ်လား”

“နောက်ပြန်ပြီလား”

“မနောက်တော့ဘူး။ အတည်မေးမယ်”

“မေးပါ”

“တို့ လိပ်စာ၊ ဘယ်က၊ ရတာလဲ”

“ပယင်း သုံးသွားတဲ့စက်မှာ ၊ ထိုင်မိတာ ။ နာမည်ကျန်ခဲ့တာတွေ့လို့ ရမ်းပြီးဆက်သွယ်ကြည့်တာ။ နာမည်လေးက၊ ထူးဆန်းလို့ပါ”

“တကယ်ပြောတာလား”

“မရှိမဲ့၊ ရှိမဲ့ အရည်အချင်းလေး ပြောပြပါဆိုရင်၊ မလိမ်တတ်တာ။ ကျွန်တော့် အရည်အချင်းပါ”

“အလဲ့”

“အလဲ့ ဆိုတာ၊ ဘယ်သူ့နာမည်လဲ”

“နာမည်မဟုတ်ဖူး ။ တယ်ဟုတ်ပါလားလို့၊ ချီးကျူးတာ”

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချင်းခြုံ

“ခုံနက ၊ ပယင်း အနားမှာ ကျွန်တော် ၊ ရှိတယ်”

“ဟေ့။ ဒါဆို၊ လိုင်းပေါ်မှာ သိတာမဟုတ်နိုင်ဘူး။ အပြင်မှာ၊ ကတည်းက၊ သိနေတာမဟုတ်လား”

“ပယင်း ရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးက၊ သူ့ ဘကြီး ဆုံးတဲ့အကြောင်း ပြောဖို့ ၊ ပယင်းရဲ့ နာမည်ကို ၊ လှမ်းခေါ်လိုက်လို့ ၊ ပယင်းကို ၊ ကျွန်တော်၊ မြင်ဖူးလိုက်တာပါဗျာ။ ကျွန်တော် ၊ မလိမ်ပါဘူး ။ နာမည်ကိုလည်း ၊ လိုင်းပေါ်မှာ ၊ တွေ့တာပါ။ လူကိုလည်း၊ အခုမှ၊ မြင်ဖူးတာပါ”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“တို့။ ဘယ်သူနဲ့မှ၊ အပြင်မှာ၊ မခင်ချင်ဘူး။ တို့ကို၊ သိနေပြီဆိုတော့။ အပြင်မှာ၊ လာမခေါ်ပါနဲ့လား”

“ဘာကြောင့် များလဲဗျာ”

“Chatting ထိုင်တာ၊ အင်တာနက်အသုံး”

စာလွှာဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သန့်

ပြုတာ၊ ကျွမ်းကျင်ချင်လို့၊ ထိုင်တာလေ။ ဟိုလူနဲ့ ခင်လိုက် ၊ ဒီလူနဲ့ ခင်လိုက် ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်ဖို့မှ၊ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော်ကလည်း၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်ဖို့၊ ဆက်သွယ်တာမဟုတ်ဖူးလေ”

“ဒါဆို၊ ပြီးရော”

“ကျွန်တော်လည်း . . . တစ်ခုပြောထားချင် တယ်”

“ပြော”

“ပယင်းကို၊ ပယင်းကိုယ်တိုင်ခွင့်မပြုမချင်း၊ ဘယ်တော့မှ၊ ကျွန်တော် . . . လာ မနှုတ်ဆက်ဘူး”

“အလဲ့”

“မနောက်နဲ့”

“ချီးကျူးတာလေ”

“ကျွန်တော်က၊ လည်း ၊ နည်းပညာ အရ တိုးတက်ချင်လို့၊ လေ့ကျင့်တဲ့သဘောပါ”

“ရိုးသားတယ်ပေါ့”

မောင်လှပျို ၊ ချင်းဆောင်းခြံ၊

“လူကို၊ မမြင်ဖူးခင်အထိ၊ ရိုးသားပါတယ်”

“ဟိုက်။ ဒါ၊ ဘာစကားလဲ”

“ကျွန်တော်။ မလိမ်တတ်ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့။ ကတိမဖျက်ဘူး”

“ဘာကတိလဲ”

“ပယင်းကို (လုံးဝ) လာ ၊ မနှုတ်ဆက်ဘူး ဆိုတဲ့ကတိ”

“တွေ့သမျှကောင်လေးတွေကို၊ မင်းမျိုးနိုင် လားဟင် . . . လို့၊ လိုက်မေးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

“တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့၊ ဒီလိုပဲ၊ စွန့်စား ရမှာပေါ့”

“ကျွန်မ၊ ကြိုးစားပါ့မယ် မောင်ကြီးရယ်”

“ဟားဟား၊ မနောက်နဲ့”

“အမှန်အတိုင်းပြော။ တို့ကို၊ အရင်ကတည်း က၊ သိနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောမယ် ။ မဟုတ်ဘူး ။ နာမည်တွေလို့၊ ဆက်သွယ်မိတာ။ လူကိုတောင်၊

www.burmeseclassic.com

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်။

ခုနကမှ ၊ မြင်ဖူးတာ ။ ဒါတောင် ၊ ပယင်းရဲ့ ၊ သူငယ်ချင်းက၊ နာမည်ခေါ်လိုက်လို့၊ သိရတာ”

“တို့၊ အနားမှာ၊ မင်းမျိုးနိုင်က၊ ဘာလို့ ရှိနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က၊ အဲဒီမှာ၊ သင်တန်းတက်နေတာပဲ”

“ဟားဟား။ မယုံဘူး”

“ယုံယုံ၊ မယုံယုံ။ ကျွန်တော်၊ မလိမ်တတ်ဖူး။ လိမ်တတ်ရင်တောင်၊ မလိမ်ဘူး”

“ဒါဆို။ နေရပ်လိပ်စာပြော”

“ (. .) မြို့။ (. . .) ရွာ”

“ဟာဟ။ အဲဒါတို့နေတဲ့ မြို့။ မင်းမျိုးနိုင်ပြောတဲ့ ရွာက၊ တို့မြို့စွန်က . . . ရွာ။

မလိမ်နဲ့။ အရင်ကတည်းက၊ တို့ကို ၊ သိနေပြီးသား ၊ မဟုတ်လား ။ အမှန်အတိုင်းပြောရင်၊ လူချင်း၊ တွေ့ခွင့်ပေးမယ်”

“တွေ့ခွင့်မပေးရင်နေ ။ လိုချင်တဲ့၊ အခွင့်

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်ဆန်းခြံ။

အရေးကို၊ မမှန်တာပြောပြီး၊ ဘယ်တော့မှ၊ မယူဘူး”

“ပြတ်သားလှခြည်လား”

“ယောက်ကျားကောင်း တစ်ယောက် . .

ဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ယုံချင်စရာတောင်၊ ကောင်းနေပြီ”

“ယုံယုံမယုံယုံ။ ခင်ဗျားယုံအောင်၊ အရေး

အကြီးဆုံး၊ စကားတစ်ခွန်းပြောမယ်”

“ပြောစေ”

“ကျွန်တော် . . ပယင်းကို၊ ချစ်တယ်”

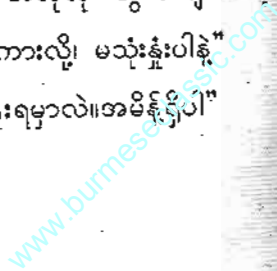
“ဟဲ့။ ပလုပ်တုပ်”

“မလှောင်ပါနဲ့”

“ Chatting ထိုင်တာ ၊ ရည်းစား စကားပြောဖို့လား”

“ရင်ထဲက . . ၊ အလိုလို ထွက်ကျလာတဲ့ စကားကို၊ ရည်းစားစကားလို့၊ မသုံးနှုံးပါနဲ့”

“ဘယ်လို။ သုံးနှုံးရမှာလဲ။ အမိန့်ရှိပါ”

စာလွှာဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

“ချစ်မေတ္တာ စကား”

“မေးတာဖြေဦးလေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“Chatting ထိုင်တာ၊ အဲဒီ စကားတွေ၊ ပြောဖို့လား”

“ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးမှာ ရှိတဲ့၊ လူသား အချင်းချင်း၊ ဓလေ့စရိုက်၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး အသိအမြင်တွေ . . ဖလှယ်ဖို့ပေါ့။

ဒါပေမဲ့။ ပယင်းနဲ့ပြောနေရင်းက၊ ဖြစ်လာ တဲ့၊ စိတ်ခံစားချက်ကိုတော့၊ ကျွန်တော်၊ ဘာသာ မပြန်တတ်ဘူး”

“ကိုယ်တိုင် ၊ Translation မလုပ်နိုင်တဲ့၊ ဘာသာ စကား တစ်ခွန်းကို ၊ သူတစ်ပါးကို . . . မပြောသင့်ဘူး”

“စာနာ ခံစားနိုင်စွမ်းရှိမယ်ဆိုရင်၊ တစ်ဦး နဲ့တစ်ဦးကြားမှစ ဘာသာစကားမလိုပါဘူး”

“အလဲ့။ တယ်စာတဲ့ဆိုပါလား”

မောင်လှပျို ၊ ချင်းအောင်းခြံ၊

“ဗျာ”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလားလို့ပြောတာ”

“ဪ”

“အရေးအကြီးဆုံးစကားပြောတယ် ဆိုတဲ့ လူကို၊ အရေးအကြီးဆုံး၊ မေးခွန်မေးမယ်”

“မေး”

“အချစ်ဆိုတာဘာလဲ”

“ ၇၇၇၇၇၇ ”

“ဟေ့။ ဖြေနေနော်။ မဖြေနိုင်ရင်၊ စာမေးပွဲကျ မယ်”

“ကျွန်တော် ၊ တစ်ခါမှ၊ မချစ်ဖူးဘူး”

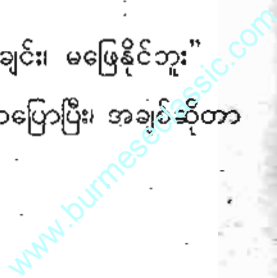
“မောင်လေးအဖြေမှားတယ်”

“ဖြေတာမဟုတ်ဘူး။ ညည်တွားမိတာပါ”

“ညည်းတွားတာ ၊ မဆောင်ရွက်နိုင်သူတွေ ရဲ့ အပြုအမူ”

“ကျွန်တော်၊ ချက်ချင်း၊ မဖြေနိုင်ဘူး”

“ချစ်တယ်လို့၊ ပြောပြောပြီး၊ အချစ်ဆိုတာ

ကလေးဖြူနီရိုးချိုလှိုက်သန့်

ဘာမှန်း မသိတဲ့ ၊ လူတွေထဲမှာ ၊ သင်မပါစေနဲ့
မိတ်ဆွေ။”

“ပယင်းရော . . သိလို့လား”

“အမှတ် ပေးရမည်သူကို ၊ မေးခွန်း ၊ ပြန်
မထုတ်ပါနှင့်။”

“ဟုတ်”

“မည်သူနှင့်မျှ တိုင်ပင်ခွင့်မရှိ။မည်သည့်
အဆိုအမိန့်ကိုမျှ မှီငြမ်းခွင့်၊ မရှိ။ သင်၏၊ အဖြေ
သည် ၊ အတွေး အခေါ်ပါ၍ ၊ ခံစားမှု ၊ ပြည့်ဝ၊
ရမည်။သူများနှင့်တိုင်ပင်ခဲ့သော် ၊ သူတစ်ပါး၏
အချစ်သာဖြစ်သည်။”

“ဘာကြောင့်လဲ”ဟု ၊ ကျွန်တော်၊ မေးလိုက်သည်။သူ့ရိုက်
နိပ်နေသည်။ စာကြောင်းများကို၊ အချိန်တော်တော်ကြာကြာလေး၊
စောင့်မျှော်လိုက်ရ၏။

“တစ်ယောက်ယောက်က၊ ဒီလိုဖြေ၊ဒီလိုဖြေ
ဆိုပြီး၊ အကြံပေးတယ်ဆိုပါတော့။အဲဒီအကြံပေး
စကားကြောင့်၊ သဘောကျ ၊ လက်ခံမိတယ်ဆိုပါ

တော့။

အဲဒီလက်ခံမှုဟာ၊ မင်းမျိုးနိုင်ကိုလက်ခံတာ
မျိုး၊ မဟုတ်တော့ဘူး။ အကြံပေးတဲ့သူကို၊ လက်ခံ
တာမျိုး၊ သက်ရောက်သွားတယ်။

တချို့ ရှိပါတယ် ။ ကိုယ် . . . နှစ်သက်တဲ့
မိန်းကလေးကို၊ သူများသင်ပေးတဲ့စကားနဲ့ ။ချစ်
စကားပြောကြတာလေ။အဲဒါ . . . ကိုယ်မွှေးချင်တဲ့
ပန်းကို၊ သူတစ်ပါးနှာခေါင်းငှားပြီး၊ မွှေးတာမျိုးပဲ”
ထိုစကားကို၊ ကျွန်တော်၊ မခံချင်။

“ဒါဆို၊ ပြောတတ်ဆိုတတ်တဲ့၊ ကောင်တွေ
က၊ ကိုယ်တိုင်ပြော။ကိုယ်တိုင်ရ။ကိုယ်တိုင်မွှေး။

မပြောတတ် မဆိုတတ်တဲ့ ကောင်တွေက၊
နံနံအအ၊နဲ့။ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ဝေးပေါ့။
ဟုတ်လား။

မိန်းကလေးတွေက၊အပြောကောင်း၊သဘော
ကောင်းကျတော့၊ ရွေးချယ်တတ်ပြီး။မနောကောင်း
တဲ့သူကိုကျတော့၊ အပြောမကောင်းရင်၊ မရွေးချယ်

အလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

တတ်ကြတော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား။

မရခင် ဖျာလိုလိပ်ထိပ်ပေါ်တင်။ ရပြီးရင်၊
ဖျာလိုခင်းပြီး၊ နင်းတယ်၊ ဘာ . . . ညာ . . . ဆိုတာ။
အပြောကောင်းတဲ့ကောင်တွေရဲ့၊ စကားရေယာဉ်
ကျောမှာ၊ အိပ်မက်တွေနဲ့မျောပြီး၊ ဒုက္ခရောက်ကြ
တာ။ အဲဒါ၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဟန်ဆောင်တတ်
ကြသူတွေရဲ့၊ ပြောမှု ဆိုမှု လောက်ပဲ၊ ကြည့်ပြီး၊
ဆုံးဖြတ်ကြလို့၊ ဖြစ်တာ။

ကျွန်တော်ကတော့၊ ပြောတတ်သလောက်
သေသေချာချာ စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီး ပြောမယ်။
ချစ်တဲ့အချစ်ကို၊ မမြင်တတ်ဘဲ။ ပြောတဲ့စကားလုံး
ကို၊ မကြိုက်လို့၊ မတုံ့ပြန်ပါဘူးဆိုရင်လည်း . . .
နှစ်ယောက်ရဲ့၊ ကံတရားပေါ့ဗျာ။”

“အချစ်ဆိုတာ၊ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့သူရဲ့၊
သုံးသပ်ချက်တွေက၊ လက်ဖျားခါလောက်တယ်။

မောင်လေး အမှတ်တရလက်ဆောင်ကို၊ ရ
ပါစေ . . . လို့။ မမဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်”

မောင်လှပျို၊ ချင်းချင်းမြို့၊

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မရေးပြခင်၊ သူ့စာတန်းထပ်တက်
လာသည်။

“Connection တွေကျနေတယ်။ နှုတ်ဆက်
ပြီနော်။ အကောင်းဆုံးဖြေဆိုနိုင်ပါစေ”

ကျွန်တော်၊ ဘာမျှ ဆက်ရှိက်၍ မရတော့ချေ။ ဆက်သွယ်မှု
စွမ်းအား ကျဆင်းသွားသည်။ လိုင်းပေါ်တွင်၊ သူ့ရှိနေသေး၏။ သူ့
အမည် နံဘေးတွင်၊ အစိမ်းရောင်လေးရှိနေ၏။ အနီရောင်၊ မဟုတ်
သေး။

၁၃။

“မိန်းကလေးတွေနဲ့၊ တရင်းတနှီး မခင်မင်ဖူးလို့၊ မင်း၊ စိတ်ကစားတာနေမှာပါကွာ” ဟုလူ့ချစ်အောင် ကျွန်တော့်ကိုဝေဖန် ခေါ်ကျွန်တော်က . .

“အသက်ပဲ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်။စိတ်ကစား ရမယ့်အရွယ်လားကွ ။မမြင်ဘူးခင်အထိတော့ ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ လူ့ကို ၊ မြင်ဖူးလိုက်တော့မှ၊ ချစ်စကားပြောမိတာ”

“မမြင်ဘူး၊မူးမြစ်ထင် ဆိုတာ၊ အဲဒါပေါ့ကွ”

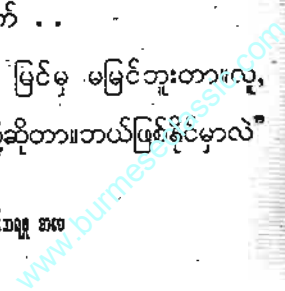
“မင်း၊တော်တော်နို့မိတဲ့ကောင်ပဲ”

“နို့မိတာမဟုတ်ပါဘူး။ဖြစ်တတ်တဲ့သဘော ကို၊ ပြောပြတာပါ။ဒါနဲ့ ၊ မင်းကို၊အဲဒီ ၊ ပယင်းက၊ ပြန်ကြိုက်ရောတဲ့လား”

“အဖြေမရသေးဘူး”

လူ့ချစ်အောင်က၊ မှဲ့ပြုံးပြုံးလျက် . .

“မင်းကို၊ ဟိုက၊ မြင်မှ မမြင်ဘူးတာ။လူ့၊ မမြင်ဘူးဘဲ၊ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့ဆိုတာ။ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ၊ ဘာလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ၊ ဖြေနိုင်ရင်၊
ပြန်ချစ်လိမ့်မယ်” ဟု၊ ကျွန်တော်၊ လူချစ်အောင်ကို၊ ပြောမပြုဖြစ်။
ပြောပြမိလျှင်လည်း၊ “မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု၊ သူ . . . ဝေဖန်ပေးမည်။
ထို့အပြင်၊ ပယင်းက၊ မည်သူနှင့်မျှ၊ မတိုင်ပင်ရ . . . ဟု၊
စည်းကမ်းထုတ်ထားသဖြင့်၊ တိုင်ပင်သလိုဖြစ်မှာ၊ စိုးသောကြောင့်၊
လူချစ်အောင်ကို၊ ပြောမပြုခြင်း၊ ဖြစ်သည်။

သို့သော်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိဖို့တော့၊ တကယ်လိုအပ်
ပေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ လူချစ်အောင်မှ တစ်ဆင့်၊ ဥပါယ်တမျှည်ဖြင့်၊
လေ့လာဆန်းစစ်ဖို့ ၊ ကျွန်တော်၊ ကြိုးပမ်းမိ၏။

“မင်း . . . မိန်းကလေးတွေကို ၊ ဘာဖြစ်လို့
ချစ်တာလဲ”

“ချစ်ချင်လို့ချစ်တာပေါ့”

ကျွန်တော် သိချင်သော၊ အဖြေမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်၊ ဆက်
မေးဖြစ်သည်။

“သူတို့ဆီက၊ ဘာလိုချင်လို့ချစ်တာလဲ”

“အကုန်”

“ဘာ”

လူချစ်အောင်က၊ ရယ်လျက် . . .

“သိချင်ရှိတယ်လေကွာ။ အကုန်ရရင်မျှ မရ
ရင်၊ ဘာမှ မလိုချင်ဘူးဆိုတာ။ မင်း၊ ကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“ဪ . . . ။ ချစ်သူနဲ့ ၊ စကားပြောနေခွင့်
ရော။ သူ့ကို၊ မွေးမွေးပေးခွင့်ရော။ သူနဲ့ ဆုံဆည်း
ခွင့်ရော။ သူ့ရဲ့၊ အရာအားလုံးပေါ့ကွာ”

“အဲဒီထဲက၊ တစ်ခုမှ၊ ရပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုရင်
ရော။ မင်း၊ မချစ်တော့ဘူးလား”

“no”

“ဘာမှ၊ မရဘဲ၊ ချစ်နေတဲ့သူရော၊ မရှိနိုင်
ဘူးလား”

“ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ ငါကတော့၊ မိန်းကလေး
ရော၊ ယောက်ကျားလေးရော၊ တစ်ယောက်ဆီက
တစ်ယောက်၊ တစ်ခုခုလိုချင်လို့၊ ချစ်နေကြတယ်
လို့ပဲ၊ သတ်မှတ်ထားတယ်။

ချစ်စရာ တစ်ခုမှ မရှိဘဲ၊ ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး”

အချစ်၏အဓိပ္ပါယ်ကို၊ လူချစ်အောင် ချစ်ယူချက်ကြီးဖြင့်၊ မည်သို့မျှ၊ ဖော်ညွှန်း၍၊ ရမည်မဟုတ်။

“ဘာလဲ။ ပယင်းက၊ ဘာဖြစ်လို့ချစ်တာလဲ မေးရင်၊ ဖြေနိုင်အောင်လို့၊ ငါ့ကို၊ မေးနေတာလား”

“မင်း၊ စကားအတိုင်းသာ၊ ဖြေလိုက်ရင်၊ ပယင်း တွင်မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ . . ရှိတဲ့ မိန်းကလေးအားလုံး၊ ငါ့ကို၊ ဖနှောင့်နှဲဝိုင်းပေါက်ကြမှာ၊ သေချာတယ်”

လူချစ်အောင်က . .

“မှန်တာပြောရင်၊ နာတတ်ကြတယ်ကွ”

“ကိုယ့်ဘက်က၊ မှန်တယ်ဆိုပေမယ့်၊ အများအတွက်၊ အကျိုးမဲ့နေတာမျိုးလည်း၊ ဖြစ်တတ်တယ်လေ”ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ပြန်ပြောဖြစ်သည်။ “လူဆိုတာ၊ ကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ကိုယ်၊ ရပ်တည်နေကြရတာကွ”ဟု၊ လူချစ်အောင်၊ ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်၊ သူ့ကို၊ စကားနိုင် မလူချင်တော့သဖြင့် . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ပယင်းရဲ့၊ ရုပ်လက္ခဏာ လေးကိုတော့။ မင်း၊ လိုက်ကြည့်စေချင်တယ်”

“ဘာလဲ။ မင်း၊ မိတ်ဆက်ပေးမှာလား”

“မိတ်ဆက် ပေးဖို့၊ နေနေသာသာ။ ငါတောင်၊ မသိမသာ၊ ကြည့်ရမှာ”

“အဝေးက၊ ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်။ တော်ကြာ၊ ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လို့၊ ငါ့ကို ခိုက်သွားရင်၊ မင်း၊ ကြွေသွားဦးမယ်”

မနှောက်ပြောင်သင့်သော . . စကား။

“မိန်းကလေးတိုင်း၊ မင်းကို ကြိုက်လိမ့်မယ်

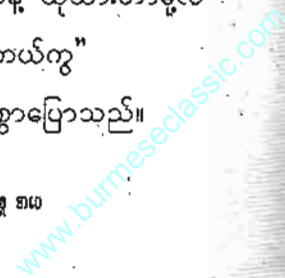
လို့၊ မင်း၊ ထင်နေတာလား လူချစ်အောင်”

“သူတို့က၊ ဘာနဲ့ထုထားတာမို့လို့လဲ”

“မင်းက၊ ရော၊ ဘာနဲ့ ထုထားတာမို့လဲ”

“ငါက၊ အညာသိတယ်ကွ”

လူချစ်အောင်က၊ ဂုဏ်ယူစွာပြောသည်။

“အညွှာကိုင်တယ်ဆိုတာ ။ လူယုတ်တွေရဲ့ အလုပ်”ဟု၊
စိတ်ထဲမှသာ၊ ကျွန်တော်၊ သတ်မှတ်ဖြစ်သည်။ ပယင်း ကို၊ ပြမည့်
အစီအစဉ်ကိုပင်၊ ကျွန်တော်၊ ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်တော့၏။

“သူလိုကိုယ်လို၊ ရုပ်ရည်ပါပဲကွာ”

ပယင်းကို၊ သတ်မှတ်သည့်၊ လူချစ်အောင်၏ ထင်မြင်ချက်
စကားကြောင့်၊ ကျွန်တော်၊ ရင်ပေါ်ရသည်။ ထို့သို့ မသတ်မှတ်ဘဲ၊
အရမ်းလှတယ်ဟု၊ သူ သတ်မှတ်လိုက်လျှင်၊ ကျွန်တော် ရင်ထိတ်
နေရပေဦးမည်။

“မင်း၊ စကားသွားပြောလေ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလျက်၊

“သူ၊ ခွင့်မပြုပဲ၊ လာမနှုတ်ဆက်ဘူးလို့၊ ငါ၊
ပြောထားတယ်”

“သင်တန်းတက်နေတာ ၊ တစ်ခန်းတည်း။
လူကိုလည်း၊ မြင်ဖူးနေပြီ။ အဲဒါကို၊ မင်းက၊ လျှို့ဝှက်

ဆန်းကြယ်လုပ်နေသေးတယ်။ လူချင်းတွေပြီး၊ ငါ၊
မင်းမျိုးနိုင်ပဲ လို့၊ ပြောလိုက်။ ပြီးနေပြီ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး၊ ငါ၊ မပြောရဲသေးဘူး
ကွ”

“ကြောက်တတ်ရင် ၊ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့၊
လွဲတတ်တယ် . . . တဲ့”

“မင်း၊ ပြောသလိုဆိုရင် ၊ သတ်ရဲဖြတ်ရဲ၊
လက်ရဲလက်ရဲလုပ်ဝံ့တဲ့၊ မီးပြဲတွေ၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေ
အကုန်လုံး၊ မယ်စင်္ကြာဝဠာတွေနဲ့ပဲ၊ ညားကုန်မှာ
ပေါ့”

လူချစ်အောင်က . . .

“မင်းအကြောက်လွန်နေလို့၊ ပြောတာကွ”

ကျွန်တော်က . . .

“ဘယ် ,ယောက်ကျားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်၊
မိန်းကလေးကိုမှ၊ မကြောက်ဘူးကွ။ ကိုယ့်ကြောင့်၊
ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေး ၊ စိတ်အနှောက်အယှက်
ဖြစ်မှာကိုပဲကြောက်ကြတာပါ”

www.burmeseclassic.com

“သူ့ပြိုင်ပြင်မှာ၊ သူ့စိတ်အနှောင့်ဖြစ်မှာ စိုးပြီး၊ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် လုပ်နေလို့က၊တော့။ဘာမှ၊ဂရုမစိုက်တဲ့ကောင်နဲ့တွေ့ရင်၊ ပါသွားလိမ့်မယ်။ကြည့်နေ”ဟု၊ လူချစ်အောင်က၊ အားမလို၊အားမရ ပြောသည်။ပြီးနောက်၊ တစ်ဖက် ကားလမ်းသို့၊ လက်ညှိုးထိုးကာ၊

“ဟိုမှာ၊ ကားလမ်းကူးသွားပြီ။မင်း၊ဘာသာ ဆက်လိုက်ချင်လို့က်၊ မလိုက်ချင်နေ။ငါ့ပြန်မယ်”

“ငါ့ဆက်မလိုက်ပါဘူး။ သူ့ အင်တာနက် သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ငါက၊ တခြားနေရာကနေ၊ သူ့ကို၊ Chat မှာ”

“သူနဲ့ တစ်ဆိုင်တည်းမှာ၊ ဝင်ထိုင်ပြီး၊ ငါ၊ မင်းရဲ့၊ နောက်တည့်တည့်မှာလို့၊ အသိပေးလိုက် ရင်၊ ပြီးနေတဲ့ကိစ္စ။ မင်း၊ တော်တော် အရပ်ရှည် တယ်”

“သူနဲ့တစ်မြို့ထည်းမို့ ၊ အရင်ကတည်းက၊ သိနေတယ်လို့၊ သူကထင်နေတာကွ။ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကို၊အဝေးကနေ၊သေသေချာချာ ရှင်းပြ ပြီးမှ၊ အနားကို၊ သွားချင်တယ်။Chattingထိုင်ရင်၊

မင်း၊လိုက်ခဲ့ပါလား”

လူချစ်အောင် လက်ခါ၏။

“မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့နေတဲ့၊သားကောင်ကို၊ ဝါးတစ်ရိုက်စာလောက်နောက်ဆုတ်ပြီးမှ ၊ ပစ်ဖို့

ကြိုးစားတာ၊ မင်း၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ရှိတယ်။

မင်းဘာသာ၊ တစ်ယောက်တည်း၊ သွားချက် တော့။ငါ၊ မလိုက်တော့ဘူး။ချက်တာလည်း၊သတိ

ကောင်းကောင်းနဲ့ချက် ။ ချက်လွန်းအားကြီးပြီး ၊ တူးသွားဦးမယ်”

ကျွန်တော့် ကျောကုန်းကို၊ ဖြန်းကနဲ နေအောင်ရိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ကျွန်တော်၊ လက်သီးပြလျက်သာ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

အမည်နှင့်နံပါတ်ကို ရိုက်နှိပ်ပြီးသည် အထိ ဆက်သွယ်မှု လိုင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်၊ မဝင်ရောက်ဖြစ်သေး။

စာမေးပွဲဖြေဆိုဖို့ ၊ စာဖြေခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရ တော့မည်၊ ကျောင်းသားငယ်တစ်ဦး၊ စာမကျေညက်သေးသဖြင့်၊ စာဖြေခန်းအနီး၌၊ ထပ်မံကျက်မှတ်နေရသကဲ့သို့၊ ဖြေပြောရမည့်၊ အချစ်၏စကားစဉ်ကို၊ အထပ်ထပ်စဉ်းစားနေရသည်။

တစ်ဦးထံမှ တစ်ဦး ၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရာများကို၊ တပ်မက် လိုချင်သဖြင့်၊ အချစ်၏ကျေးကျွန်ပမာ၊ ရရာခံယူလိုရာစေခိုင်းလျက်၊ ထွက်သက်နောက်ဆုံးအထိ၊ အချစ်၏ဝန်ပိသွားသူများလည်း၊ ရှိနိုင် ပေလိမ့်မည်။

ထို့အပြင်၊ တစ်ဦးထံမှ တစ်ဦး၊ မည်သို့မျှ မမျှော်ကိုးဘဲ၊ အကျိုးလိုလားစိတ် တစ်စိတ်တည်းဖြင့်သာ၊ နှစ်ကိုယ်တူကြည်ဖြူ လျက်၊ မေတ္တာသက်သက်ဖြင့်၊ အချစ်ကို၊ ခင်းကျင်းပြသ၊ သွားသူများ လည်း၊ ရှိနိုင်ပြန်သေးသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ။ လိုချင်မှုသည် ၊ ရာဂ။ ပေးဆပ်မှုသည်၊ မေတ္တာ။ (ပန်းကိုမြတ်နိုးသူသည်၊ ပန်းရနံ့အား၊ မွှေးကြူရရုံတစ်ခု တည်းအတွက် ၊ မက်မောမိသည် မဟုတ် ။ မွှေးကြူမိသည့်တိုင်၊

တင့်တယ်ရာ အရပ်၌၊ ခန့်ထည်စွာ၊ နေရာပေးဖြစ်ပြန်သေးသည်။)

လူချစ်အောင် ပြောသကဲ့သို့၊ တစ်ခုခုလိုချင်စိတ်နှင့်၊ ချစ် ကြသည်ခြင်း၊ မဖြစ်နိုင်။ ပေးဆပ်လိုခြင်းသက်သက်ဖြင့်၊ ချစ်ကြ သည်လည်း၊ ရှိနိုင်သည်။ လိုချင်မှုသည်၊ လောဘ။ ပေးဆပ်ခြင်းသည်၊ မေတ္တာ။

ထိုအခါ ၊ အချစ်ဟူသော ၊ ဝေါဟာရ ၏ စကားအတိမ် အနက်သည်၊ လိုချင်မှုခြင်းလည်း၊ မဟုတ်နိုင်။ ပေးစပ်ခြင်းသက်သက် လည်း၊ မဖြစ်နိုင်ဟု၊ ကျွန်တော်၊ နှိုင်းနှိုင်းဆဆ စဉ်းစားဖြစ်၏ ။ ချစ်သူကို၊ မွှေးကြူရုံမျှ မက၊ မတို့မထိ ဆူးမငြိအောင်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုး နေသည်များလည်း၊ ရှိနိုင်သည်။ ရှိအပ်သည် ဟု၊ တွက်ဆ၊ ခန့်မှန်း မိပြန်သည်။

ပေးဆပ်လိုသော၊ မေတ္တာစိတ်နှင့်၊ မွှေးမြလိုသော တပ်မက် စိတ်တို့၊ ရောယှက်နှီးနွယ်မိသည့်အလေ့အထ၊ ကိုပင်၊ အချစ်စိတ် ဟု၊ သတ်မှတ်လိုက်လျှင်၊ သင့်လျော်ပါမလား၊ မဝံ့မရဲ စဉ်းစားရင်း၊ ဆက်သွယ်မှုလိုင်းအတွင်းသို့၊ ဝင်ရောက်သည့် ခလုပ်ကို၊ ရဲဝံ့စွာ၊ တွန့်တော်နှိပ်လိုက်သည်။ (ပယင်း၏အလင်းရောင်၊ စိမ်းလဲ့နေသည် ကို၊ မြင်ရ၏။)

“ဟေး။ ရောက်ပြီလား”

ပယင်း၊ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်နှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ပါပြီ။ ခုနက၊ တွေ့လိုက်
သေးတယ်”

“မေးထားတာ၊ ဖြေနိုင်ပြီလား”

“အဆင်သင့်ပဲ”

“အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းမျိုး၊ သေသေချာချာ
စဉ်းစားဖြေပါ . . . လို့၊ အကြံပေးပါတယ်။ အောင်
မြင်ပါစေ”

ကျွန်တော် ၊ အောက်ပါစာကြောင်းများကို၊ ရင်ခုန်စွာ၊
ရိုက်နှိပ်လိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ ၊ လိုချင်တပ်မက်မှု ပါဝင်
နေတဲ့အတွက် ၊ မေတ္တာတရားလောက်လည်း . . . ၊
မမြင့်မြတ်ဘူး။ မြတ်နိုးမှု၊ ယုယမှု၊ တန်ဖိုးထားမှု
တွေ၊ ပါဝင်နေပြန်တဲ့အတွက်၊ တပ်မက်လွန်းတဲ့၊
ရာဂ လောက်လည်း၊ မညစ်ညမ်းဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊

အချစ်ဆိုတာ . . . ၊ မြင့်မြတ်ဖြူစင်ခြင်းနဲ့၊
တပ်မက်ညစ်ညမ်းခြင်း ကြားမှာ၊ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့၊
ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်တစ်မျိုး”

ဝါကျဆုံးသည်နှင့်၊ ကျွန်တော် ဘာမျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ၊
အရဲစွန့်ကာ၊ Enter ခလုပ်ကို၊ နှိပ်ချလိုက်လေသည်။

ပယင်း၏ စာတန်းတက်လာ၏။

“တိုတိုနှင့် လိုရင်းဖြေပါ”

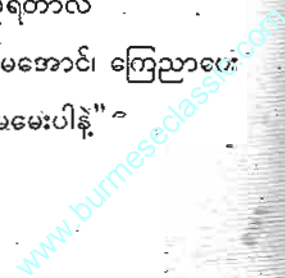
“ဘာကြောင့်လဲ” ဟု၊ ကျွန်တော် မမေးဖြစ်တော့ဘဲ၊ နေ့ပြီး
သား စာကြောင်းများအနက်မှာ၊ အောက်ဆုံး စာပိုဒ်ကိုသာ၊ စဉ်းစား
ခွေ့ခြယ် ရေးလိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ . . .

မြင့်မြတ် ဖြူစင်ခြင်း နဲ့ ၊ တပ်မက်ညစ်ညမ်းခြင်း
ကြားထဲမှာ၊ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ၊ ထူးဆန်းတဲ့စိတ်
တစ်မျိုး”

“ဒီအဖြေ၊ ဘယ်လိုရတာလဲ”

“စာမေးပွဲအောင်၊ မအောင်၊ ကြေညာပေး
ပါ။ နောက်ထပ်မေးခွန်း မမေးပါနဲ့”

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ပိုင်၊ အဖြေဟုတ်မဟုတ်၊ ဖြန့်စစ်ဆေး တာပါ။ ။ အောင်မှတ်နား ကပ်နေတဲ့ အဖြေမို့ ၊ အအောင်ပေးဖို့ သင့်မသင့် ၊ ဆုံးဖြတ်ဖို့အတွက် မေးတာပါ။ မဖြေမနေရ မေးခွန်း။ ဖြေပါ”

“ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“ရိုးရိုးသားသားဖြေ”

“ရည်းစားများတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကို၊ ဘာကြောင့် ချစ်သလဲ မေးကြည့်ပြီး၊ သူ့အဖြေ ကို၊ သဘောမကျလို့။ ကိုယ်ဘာသာ၊ စဉ်းစားပြီး၊ ဖြေတာပါ”

“အဲဒီ သူငယ်ချင်းနဲ့ တိုင်ပင်သေးလား”

“မတိုင်ပင်ဘူး”

“တကယ်မတိုင်ပင်ဘူးလား”

“မလိမ်တတ်ဘူး”

“နက်ဖြန်အောင်စာရင်းကြေညာမယ်”

“ဟာ ။ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ အခုချက်ချင်း သိချင်တာ”

“လူမမြင်ဖူးဘဲ၊ အဖြေပေးရမှာလေ။ မှားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းမျိုးခိုင်ရဲ့၊ အိမ်လိပ်စာ ပြော”

ကျွန်တော်လိပ်စာကို၊ ကျွန်တော်ရေးပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ၊ အမေးစကားတစ်ခွန်းကို၊ မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့၊ လိပ်စာမေးတာလဲ”

“သင်တန်း ပြီးရင် ၊ အိမ် ပြန်တော့မှာလေ။

အဲဒါကြောင့်၊ လိုရမယ်ရ မေးထားတာ”

“သင်တန်း နောက်ဆုံးနေ့ ၊ လာတွေ့မယ် နော်”

“ခွင့်မပြုဘူး”

“မိဘ၊ မျက်ကွယ်မှာ။ ဘယ်ယောက်ကျား လေးနဲ့မှ၊ မတွေ့ဘူး။ မြို့ရောက်မှာတွေ့ကြမယ်လေ”

“ပယင်းရဲ့လိပ်စာကို၊ ကျွန်တော်မှ၊ မသိတာ”

“မြို့က၊ (. .) စားသောက်ဆိုင်ကို၊ သိလား”

“ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတော့၊ တွေ့ဖူးတယ်”

“အဲဒါ . . . တို့၊ မိသားစုဆိုင်ပဲ”

“ဪ”

စာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သော်

“ဘာကြောင့်တာလဲ”

“စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားလို့၊ ပယင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကိုမိဘတွေ၊ မှည့်ပေးတာလား။ တွေးမိလို့ ပါ”

“တို့ကိုမွေးတဲ့နေ့က၊ စပြီးအဖေအရက်ဖြတ် လိုက်တဲ့၊ အထိန်းအမှတ်နဲ့ပေးတာ . . . တဲ့”

“ကျွန်တော်။ အခုလာတွေ့ပါရစေ”

“နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းလို့၊ သဘောထား မယ်ဆိုရင်၊ လာခဲ့လေ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ တားထားတဲ့ကြားထဲက၊ အနားလာတယ်ဆိုရင်၊ အဲဒါ၊ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်း ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ရန်ကုန်မှာ၊ အဖေ အသိ အကျွမ်းတွေ၊ အများကြီးပဲ။ သင်တန်းလေး တစ်ခါ လာတက်ပါ တယ်။ ဟိုမြင်ဒီမြင်လည်း၊ အမြင် မခံနိုင်ဘူး။

မောင်လှပျို၊ ခင်ဆန်းဦး၊

ဟိုထင်ဒီထင်လည်း၊ အထင် မခံနိုင်ဘူး။

မြို့ရောက်ရင်၊ မိဘနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။

ဘယ်ပန်းခြံမှာမှ၊ စကားသွားပြောစရာမလိုဘူး။

မြို့လည်ခေါင်မှာ၊ ဖွင့်ထားတဲ့၊ အိမ်က၊ စားသောက် ဆိုင်၊ စားပွဲမှာ၊ စကားပြောလို့ရတယ်”

“အောင်စာရင်းက၊ ဘယ်နေ့ကြေညာမှာလဲ”

“မေးလဲ ထဲမှာ၊ ရေးထားခဲ့မယ်လေ”

“ကျွန်တော်က၊ ဂရပ်ဖစ် ဆက်တက်ဦးမှာ။

ဆိုင်ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့ပါလား”

“မပေးဘူး။ ကိုယ်ဘာသာ စုံစမ်းပြီးတော့ လည်း၊ ဆက်ဖို့ မကြိုးပမ်းနဲ့။ ခွင့်မပြုဘူး”

“စည်းကမ်းချက်တွေကလည်း၊ များလိုက် တာ”

“စည်းကမ်းသည်၊ လူတန်ဘိုး”

“ဒါဆို၊ ပယင်းပြန်သွားပြီး၊ ကျွန်တော်က၊ ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှာလဲ”

“အပြန်။ အိမ်ကို၊ ဝင်လာခဲ့ပေါ့။ မိဘနဲ့၊

စာလွမ်းဖြင့်နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဘယ်လို မိတ်ဆက်ပေးမှာလဲ”

“ဂျီ-မေးလ်ထဲမှာ၊ ရေးခဲ့မယ့် အဖြေအတိုင်း ပေါ့”

“ကျွန်တော်၊ တစ်ခုလောက်ကြိုပြောထား ချင်တယ်”

“ပြော”

“မိဘတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင်၊ ကြိုသိထား ရအောင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က၊ ဆင်းရဲတယ်နော်”

“တော်တော်အရှက်နည်းတဲ့ စကားပဲ။ ပေး ထားတဲ့ အမှတ်ထဲကတောင် ၊ ပြန်နှုတ်ပစ်လိုက် ချင်တယ်”

“ဗျာ”

“ ယောက်ကျား ဖြစ်ပြီး ၊ မိန်းကလေး ၊ တစ်ယောက်ရှေ့မှာ၊ ကျွန်တော် ဆင်းရဲတယ်လို့ ပြောရတာ၊ မရှက်ဘူးလား။

တချို့ ယောက်ကျားလေးတွေ၊ အဲဒီ

မောင်လှပျို ၊ ချင်အားနဲ့

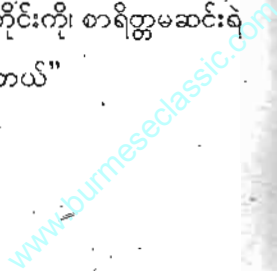
အတိုင်းပဲ။ တို့က၊ ဆင်းရဲတယ် . . ဆင်းရဲတယ် ဆိုပြီး၊ မှန်းလိုက်ရင်၊ သူဌေးသမီးတွေခြည်းပဲ။ အဲဒါ၊ ထဘီနားရိပ် ခိုချင်တဲ့လေသံတွေ။ ပိုင်းလုံး လေသံတွေ။

တချို့ မိန်းကလေးတွေလည်း၊ ဒီအတိုင်းပဲ။ ချစ်ဖို့၊ ကြိုက်ဖို့ပဲ။ ချစ်စရာရှိ ချစ်လိုက်။ ကြိုက်စရာရှိ ကြိုက်လိုက်ပေါ့။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆို တာ၊ ထည့်တွက်နေကြတယ်။ အဲဒါ၊ သာတာတွေ ရင်းတခြားလှမ်းမယ့်၊ စိတ်ထားမျိုးတွေ။

မြင်ရကြားရတာ၊ အသည်းယားတယ်။ ရွံ တယ်။ မင်းမျိုးနိုင်က၊ ဆင်းရဲတယ်လို့၊ ဘာကြောင့်၊ ပြောရတာလဲ။ ရှင်းပြပါဦး”

“ဘယ်မိဘက၊ သူတို့သားသမီးကို၊ ဆင်းရဲ သားတစ်ယောက်နဲ့၊ ကြည်ဖြူနိုင်သလဲ”

“ကိုယ့်ဖူးကိုယ်ချွန်ဖို့၊ သင်ကြားထားတဲ့၊ မိဘ၊ တိုင်းက၊ သူတို့သားသမီးတိုင်းကို၊ စာရိတ္တမဆင်းရဲ တဲ့သူနဲ့။ ကြည်ဖြူနိုင်ကြတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြုပြီး၊ ပယင်းကို မိဘ၊ အသိုင်းအဝိုင်းက၊ ငြိုငြင်မှာ စိုးလို့၊ အခြေ အနေမှန်ကို ကျွန်တော် ပြောမိတာပါ။ ထင်နားရိပ် ဆိုတဲ့၊ စာကြောင်းကို ၊ မြင်ရရုံနဲ့တွင် ၊ အသည်း ဆပ်ဆပ်ခါအောင်၊ ကျွန်တော်၊ နာတတ်၊ ရှက်တတ် ပါတယ် . . . ပယင်း”

“တို့ ၊ အပေါ်တော့၊ မနာနဲ့လေ။ တို့က . . . စေတနာနဲ့၊ ပြောတာ။ ထမီအနားခိုချင်တဲ့၊ ပိုင်းလုံး တွေနဲ့၊ စကားလုံး တူသွားမှာ၊ စိုးလို့”

“ကျွန်တော်၊ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျေးဇူး လည်း၊ တင်ပါတယ်။ လူ့ ၊ မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ၊ စေတနာ ထား၊ အကြံပေး၊ လက်ခံ ၊ စကားပြောပေးတာ တွေ ကိုလည်း၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အန္တရာယ် မရှိဘူးထင်လို့။ လက်ခံတာပေါ့။ အခုဆိုရင်၊ တချို့ Chatting ထိုင်ကြတာ၊ တောလိုက် ထွက်နေသလိုပဲ။ ဘယ်သူ့၊ ခိုင်သလဲ ၊ ဘယ်သူ့ ၊ အကျိုးရှိမလဲ၊ ဘယ်သူ့ သာသလဲ . . . ဆိုတဲ့၊ လေသံ

တွေနဲ့လေ။

မိန်းကလေးက၊ ယောက်ကျားလေးနာမည်၊ ယောက်ကျားလေးဓာတ်ပုံတင်ပြီး၊ ယောက်ကျား လေးကလည်း၊ မိန်းကလေးနာမည်၊ မိန်းကလေး ဓာတ်ပုံ တင်ပြီး၊ နောက်ကြပြောင်ကြတယ်။

တချို့က ၊ အပျော်နောက်တာ ။ တချို့က သူတစ်ပါး ထိခိုက်အောင်နောက်တာ။ တချို့က ၊ မိန်းကလေးယောင်ဆောင်ပြီး၊ မိန်းမသားတွေရဲ့ ကိုယ်တွင်းကိစ္စတွေကို နှုတ်နှုတ်ချွတ်ချွတ်မေးပြီး၊ မိခင်ချင်း၊ နှမ၊ ချင်း၊ မစာမနာ၊ ကျားချောင်း၊ ချောင်း ကြတာ။ တချို့ ၊ မိန်းကလေးတွေက၊ ယောက်ကျား လေးယောင်ဆောင်ပြီး၊ မိန်းမသားအချင်းချင်း ၊ စိတ် ဒုက္ခပေးကြတာ။ ယောက်ကျားသားတွေရဲ့ အလေ့အထ၊ စကားလုံးတွေ၊ အသုံးပြုပြီး၊ မိန်းမချင်း မစာမနာ၊ လုပ်ကြံကြတာ။ အစုံပါပဲ။

ဒီအထဲက၊ လူရွေးပြီး၊ လေးလေးနက်နက် စကားပြောရတာ၊ ဘယ်လောက်ခက်မလဲ။ ဘယ်

လောက်၊ အန္တရာယ် ကြီးမလဲ။ စဉ်းစားကြည့်”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ဪ။ ကောင်လေးက၊ လာရိုးနေပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော့်ကိုရော၊ ယုံရဲ့လား”

“အောင် စာရင်းမထုတ်ပြန်သေးဘူးလေ။ ထုတ်ပြန်လိုက်မိလို့၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်ရင်လည်း၊ ဆော့နိုး . . . လို့။ ပြောလိုက်ရုံပဲ။ ကွန်ပျူတာထဲမှာ စကားကျွတ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ Delete လုပ် ချလိုက်ရုံပဲ”

“ဟာ . . . ။ အဲဒီ လို့တော့ ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ။ ကျွန်တော်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ၊ မရင်းနှီးဖူးဘူး။ ကျွန်တော်၊ အလေးအနက်ပြောဆိုနေတာနော်”

“သိပါတယ်နောက်တာပါ”

“ဂရပ်ဖစ် တက်ပြီးရင်၊ ကျွန်တော်၊ တကယ် လာခဲ့မှာနော်”

“မေးလဲထဲက ၊ အဖြေအပေါ်မှာ၊ မှုတည် တယ်လေ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒုက္ခက၊ ပျားရည်လိုချိုတယ်လို့၊ ရှင်တို့ပဲ ပြောကြတာလေ”

၁၄။

“ငါ့ဘာသာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပါရစေကွာ။ တကယ်ဆို၊ ငါ့မပြန်ချင်သေးဘူး။ ဒီက၊ ရည်းစားတွေကို၊ ခြေရာဖျောက်ချင်လို့၊ ပြန်ရတာ။ မင်းက၊ မြွေပူရာ၊ ကင်းမှောက် မလုပ်စမ်းပါနဲ့” ဟု၊ လူချစ်အောင် ပြော၏။

ကျွန်တော်က . .

“အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်မှာ၊ သူ . . ရှိ၊ မရှိ ဝင်ကြည့်ပေးရုံပါကွာ။ ကြုံမှပါ”

“ဖြတ်သွားဖြတ်လာတော့၊ ကြုံ မှာပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့၊ တကူးတက ဆင်းကြည့်မှ၊ သိမှာပေါ့။ နေပါဦး၊ မင်းနဲ့၊ အဲဒီပယင်းနဲ့က၊ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေပြီလား။”

“အင်း”

“ဘာသက်သေပြနိုင်လဲ”

“ငါ့၊ ဂျီမေးလ် ထဲမှာ၊ သူ . . စာရေးပြီး၊ အဖြေပေးသွားတာကွ”

“သူက၊ ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ပြန်သွားပြီ” ဟု ကျွန်တော်ပြောသည်။ “မင်းကို အရူးလုပ် သွားတာဖြစ်မယ်နော့၊ မင်းမျိုးနိုင်” ဟု လူချစ်အောင်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က . .

“ငါ့၊ မေးလိထဲမှာ၊ သူ့ရေးခဲ့တာလေးကို၊ မင်းလိုက်ဖတ်ကြည့်ပါလားကွာ”

“ငါ့၊ ကားနောက်ကျမယ်ကွ”

“ခဏလေးပါကွာ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်” ဟု ပြောပြီး၊ လူချစ်အောင်၊ အထုပ်ပြင်၏။

“ဘယ်သူ . . လာမေးမေး။ နိုင်ငံခြားသွား တယ်လို့ပြောပေးနော်”

သူကလည်း၊ သူ့မှာစရာရှိတာကို၊ တတွတ်တွတ်မှာလေ သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း၊ ခေါင်းကိုသာ၊ တွင်တွင်ညိတ်၏။

မနေ့ကမှ၊ ပယင်းရေးထားခဲ့သော၊ စာလေးကို၊ အလျင် အမြန် ဖွင့်ပြချင်နေ၏။ လူချစ်အောင်၊ ထင်မြင်ချက် ပေးသကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်ကို၊ အရူးလုပ်သွားမှာလည်း၊ စိုးရိမ်နေမိပြန်သေးသည်။

... မင်းမျိုးနိုင် စာမေးပွဲ အောင်တယ် သိလား။ ချစ်တယ် ။

သိပ်ချစ်တယ် လို့တော့ ၊ မရေးခဲ့ဘူးနော်။ လူချင်းမှ ၊ မတွေ့ဘူးသေးတာ ။ လူချင်းဆိုတဲ့အခါ၊ သဘောမကျတာတွေ့လို့ ၊ လမ်းခွဲစကား ပြောရင် လည်း၊ စိတ်မနာတတ်တဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်၊ ဆက်ရှိနေမှာပါ။

သင်တန်းမှာ ၊ မင်းမျိုးနိုင်ဆိုတာ ရှိ မရှိ၊ စုံစမ်းကြည့်သေးတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေတော့၊ ကြည့်ခွင့်မရပါဘူး။ နေရပ်လိပ်စာတော့၊ သိခွင့်ရ တယ်လေ။ လူလိမ်တစ်ယောက်၊ မဟုတ်တာတော့၊ သေချာသွားတာပေါ့။

(သတ်မှတ်ထားတဲ့၊ စည်းကမ်းလေး တွေကိုတော့၊ အထူးလိုက်နာပါနော်)။

ရမ်းသမ်းပြီး ချစ်တယ်လို့တော့ ၊ မထင်နဲ့ နော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မျှော်နေမယ် သိလား။

ချစ်တဲ့ - ပယင်း

စာကို ၊ သေသေချာချာဖတ်ပြီးသည်နှင့်၊ လူချစ်အောင်က၊

“ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ။ မင်းအပေါ် လေးလေး

နက်နက်ရှိပုံမရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာဖတ်ကြည့်ရုံနဲ့၊ ငါ့သိတာပေါ့ကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ။ မင်း ၊ အဲဒီဆိုင်ကို ၊
ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်လိုက်ပါ။ ရှိတယ်ဆိုတာသေချာ
တာနဲ့၊ ငါ့ဆီကို၊ ဖုန်းဆက်ပေါ့”

“သတ်မှတ်ထားတဲ့စည်းကမ်းဆိုတာ၊ ဘာကို
ပြောတာလဲ”

“ဪ . . . ။ မြို့ကို၊ မရောက်သေးဘဲ၊ သူ
ဆီကို၊ ဖုန်းမဆက်ရဘူး . . . တဲ့။ ရန်ကုန်မှာ၊ ရှိတုန်း
ကလည်း၊ မြို့ကို၊ ပြန်မရောက်မချင်း၊ လာ . . .
မနှုတ်ဆက်ရဘူး . . . တဲ့”

“ ငါသာဆိုရင်၊ အဲဒီလောက်၊ စည်းကမ်းများ
နေရင်၊ လုံးဝ၊ မပတ်သက်တော့ဘူး”

“ဒါကတော့ကွာ။ ငါက၊ အရမ်းချစ်မိနေပြီကိုး”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမ၊ တစ်ယောက်ကို၊ မင်း၊
အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာ၊ မကောင်းဘူးနော် . . .
မင်းမျိုးနိုင်”

“မင်းကြိုက်သလို ကဲ့ရဲ့ပါကွာ။ ငါ ခံပါမယ်။
ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမ၊ လို့တော့၊ သူ့ကို ၊ မပြောပါနဲ့”

“ဘာမှ၊ မပြောတော့ဘူးကွာ။ ငါ၊ သွားတော့
မယ်”

“အေး . . . သွားသွား ။ နည်းနည်းတော့၊
စုံစမ်းပေးနော် လူချစ်အောင်။ ငါက၊ ဒီမှာ၊ သုံးလ၊
လောက်ကြာဦးမှာ”

“ကြာ ကြာ။ မင်းဘာသာ၊ ကြိုက်သလောက်
ကြာ။ ပဲယင်း ဆိုတာ၊ မြို့မှာ၊ မရှိနိုင်ဘူး။ အေး၊
ရှိတယ်ဆိုလည်း၊ မင်းရောက်တဲ့အချိန် ။ ဟိုက ၊
အိမ်ထောင်ကျနေလောက်ပြီ”

“မြန်မြန်သွားပါတော့လူချစ်အောင်ရယ်။
ကြာရင်၊ မင်းစကားတွေနဲ့တွင်၊ ငါ . . . လဲ ၊ သေ
တော့မယ်။ အဲဒီမှာ၊ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလေး။

ကြားရရုံနဲ့ ငါ့ကျေနပ်ပါပြီ။မင်းသာ၊ မြန်မြန်လေး စုံစမ်းပြီး၊ သတင်းမြန်မြန်ပို့ပေးစမ်းပါ။"

ရှေးခေတ်ဟောင်းကား ချစ်သူများ၊ ကျေးစေတမန်စေလွှတ် သကဲ့သို့၊ လူချစ်အောင်ကို၊ ချစ်ခြင်း၏ သံတမံအဖြစ်၊ ကျွန်တော်၊ အလျှင်အမြန် စေလွှတ်ချင်မိသည်။ သူ့ထံမှ၊ ကြားရမည့်၊ တစ်ဆင့်ခံ သတင်းစကားတစ်ခွန်းသည်ပင်လျှင်၊ ကျွန်တော်အတွက်၊ အနာဂတ် စာချွန်လွှာ။ နှလုံးသား၏ မျှော်လင့်တေး။

+

လူချစ်အောင် ပြန်သွားပြီး ၊ တစ်လ၊ လောက်ကြာသည့် အထိ၊ မည်သည့်သတင်းစကားမျှ၊ ကျွန်တော် မကြားရ။

လူချစ်အောင် ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သလို၊ "ပယင်း" . . . ဆို သော မိန်းကလေး ၊ ထိုမြို့မှာ၊ မရှိလေရောသလား။ သို့မဟုတ်၊ ရှိခဲ့လျှင်လည်း၊ ကျွန်တော့်အတွက် ၊ စိတ်ထိခိုက်စရာ သတင်းစကား တစ်ခုခုကို ၊ ပေးပို့ရမည်မို့ ၊ လူချစ်အောင် အကြောင်းမကြားဘဲ၊ နေလေသလား။

တစ်လ၊ အတွင်း၊ လူချစ်အောင်ထံ၊ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဆက်၏။ သူနှင့်မတွေ့ ။ တမင် ရှောင်ဖယ်လေသည်ဟု ၊ စိတ်မှာ

အလိုလိုသိသည်။ သတင်းဆိုးတစ်ခုခုကို၊ မပြောလို၍၊ ရှောင်ဖယ် နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သေချာသလောက်ရှိပေမည်။

စိတ်နှလုံး ပူပင်လာ၏။ အတွေးများထွေပွားလာသည်။ စိတ်၏ စိုးရိမ်သောက၊ အရည်အတွက်သည်၊ ဦးခေါင်းအတွင်းရှိ ဦးနှောက် အခန်းငယ်များ၏ အရည်အတွက်ထက်၊ ပိုမိုများပြား နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိသာစွာ၊ သိလာရ၏။

သင်ကြားလက်စ သင်တန်းကိုပင်၊ ရပ်တန့်လိုက်ချင်သည်။ စိတ်ဖြေရာ၊ ရှာမရသည့် အဆုံး၊ ချစ်သောသူ၏ တုံ့ပြန်ချစ်စကား စာကြောင်းလေးများရှိရာ၊ ကွန်ပျူတာ မျက်နှာပြင်ရှေ့တွင်သာ၊ သွားရောက်၍၊ အလွမ်းဖြေနေမိသည်။

တုံ့ပြန်ပို့ဆောင်သည့်၊ စာကြောင်းများ၊ ရိုက်နှိပ်ရာ နေရာ ၌၊ ချစ်သူတွေ့လို တွေ့ငြား၊ ဝေဒနာစကားများ၊ ရေးသားရိုက်နှိပ် ခဲ့မိသည်။

www.burmeseclassic.com

အလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

မျစ်ခြင်း၏ စေတနာတော်

ဒီမှာနေဆီ . .

စေတနာတစ်ပါး၊ သူ့ စကားနားထောင်။

ဒီမှာရပ်ဆီ . .

မတ်တပ်ရပ်ငြိမ်၊ ဣန္ဒြေစောင့်စည်း

သူ့ကြောင့် . . မီးသေ။

မလာနဲ့ဆို

ညာလှည့်၊ တယ်စောင်း၊ ဦးခေါင်းမတိမ်း

ခြေကိုတိန်းလျက်၊ မယိမ်းမယိုင်။

မသွားနဲ့ဆို

အားမဲ့ မာန်လျှော့၊ မမော့ဦးခေါင်း

လမ်းကြောင်းမသိ၊ မသွားမိဘူး။

ရူးတယ်ပြောပြော၊ မိုက်တယ်ဆိုဆို

သူ့ငြိုငြင်မှာ၊ လိုချင်သမျှ . . ဝေး၊

ပေးပြီးသား . . အချစ်၊ ပစ်ပြီးသား . . မြား

နှုတ်ယူသွားသလို၊

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်းချောင်းခြံ၊

စိမ်းကားပျက်သုဉ်း၊ သူကမုန်းမှ

လုံးဝ၊ ရူးမိုက်၊ အော်ငိုလိုက်ချင်။

လောလောဆယ်မှာ . .

လိုသလို . . ညာ၊ ညာသလို . . ယုံ

ယုံသမျှ . . စူး၊

မရူးမမိုက်၊ မျှော်လင့်ခိုက်မို့

ကြိုက်သလိုသာ စေတော်မူ . . ။ ။

သင်တန်းပြီးလျှင် ပြီးချင်း၊ ကျွန်တော် အထုတ်ပြင်သည်။
လူချစ်အောင်၏ တိုက်ခန်းကို၊ သော့ပိတ်သည်။

သုံးလ၊ အတွင်း၊ လူချစ်အောင်၏၊ ချစ်သူရည်းစားများ
ထံမှ၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဖုန်းသံများကို ၊ အကြိမ်ကြိမ် အလီလီ ၊
ကျွန်တော် ကြားနာ ဖြေရှင်းနေခဲ့ရသော်လည်း၊ လူချစ်အောင်
တို့ယ်တိုင်၏ ဖုန်းဆက်သံကို၊ လုံးဝ၊ မကြားရ။ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်

www.burmeseclassic.com

ပြန်တော့လည်း၊ လူချစ်အောင်နှင့် မတွေ့။ သူ့ မိဘများနှင့်သာ တွေ့သည်။

ဘာပြောပေးရမလဲ . . . ဟူသည့်မေးခွန်းတွေကို ကျွန်တော် မှန်မှန်ကန်ကန် မဖြေကြားဖြစ်ခဲ့။ လူကြီးသူမတွေနှင့်၊ မှာကြား၍ မသင့်လျော်သော၊ အကြောင်းအရာမို့ သတိရ . . . လို့ ဆက်တာပါ . . . ဟုသာ၊ မုသားကျူးရသည်။

“လူချစ်အောင် ဘယ်သွားနေတာလဲ” ဟု၊ မေးမြန်းစဉ်တိုင်း၊ “ဘယ်တုန်းက၊ အိမ်ကပ်လို့လဲ” ဆိုသည့် အဖြေစကားသာ၊ တွင်တွင် ကြားရသည်။ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့၊ ကျွန်တော် မှာကြားခဲ့သည့်ခြည်း။ သို့သော်၊ သူ့မဆက်။

နှလုံးသား၏ အပူသည်၊ ဦးနှောက်ကိုပင်၊ ဆူပွက်စေ၏။ ဦးနှောက်ကို၊ အသိဉာဏ်ဖြင့် ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း၊ အသည်း နှလုံးသည်ကား၊ ဉာဏ်နောက် . . . သို့၊ ကောက်ကောက်ပါအောင်၊ မလိုက်ချင်။

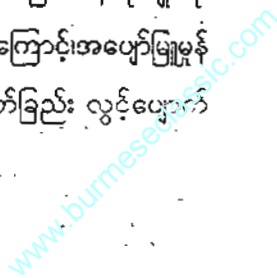
အပြောခက်သည့်စကားကို၊ မပြောရက်သဖြင့်၊ ရှောင်ဖယ် နေသည်ဟု၊ တွေးမိလေလေ၊ လူချစ်အောင်ကို၊ ကျွန်တော်၊ ပို၍ စိတ်ဆိုးလေလေ ဖြစ်ရသည်။ ပိုးသားကို၊ ဖုန်းဖြင့်၊ လှမ်းမေးချင်

ပြန်သေးသည် ။ ရှင်းပြရမည့်စကားက၊ ရှည်းလျားလွန်းသည်က၊ တစ်ကြောင်း၊ ပိုးသားက၊ အစိုးရိမ်ကြီးစွာ၊ တိုင်တတ်တောတတ်သည်က၊ တစ်ကြောင်းကြောင့်၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ အပူစိတ်များစွာဖြင့်၊ နေပေါင်း များစွာ၊ လောင်မြိုက်ခဲ့ရ၏။ ထို အပူဖြင့်၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ခဲ့ရ သည်။

အိမ်အပြန်ခရီးဟု၊ ဆိုရသော်လည်း ၊ တကယ်က၊ တော၊ အိမ်သို့၊ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်။ ချစ်သူရှိရာ သို့၊ စိတ်ပူပန်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်၊ မဝံ့မရဲ၊ ဝင်ရောက်ရပေဦးမည်။

သူနှင့်တွေ့လျှင်၊ ကျွန်တော် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေအဖြစ်၊ သူ့ စာလွှာ အဖြေစကားကို၊ ကျွန်တော်၊ စာရွက်ဖြင့်၊ မြတ်နိုးစွာ၊ ကူးယူ သယ်ဆောင်ခဲ့သေးသည်။

အတွေးအလီလီတွေးကာ၊ ပျော်ရွှင်ချင်ပါသော်လည်း၊ ဦး တည်ရာ၊ အရပ်ဒေသသည် ၊ ချစ်သူရှိရာ၊ နေရာဌာနမှ ၊ ဟုတ်ပါ လေစ၊ ဟု၊ တွေးမိသည့်အပြင်၊ အကယ်၍၊ မျှော်မှန်းထားရာ ၊ အခြေ အနေမျိုး ၊ မဟုတ်ပါဘဲ၊ မမျှော်မှန်းဝံ့ရာ၊ အခြေအနေဆိုးမျိုးကို၊ တွေ့ကြုံ ရမည်ဆိုလျှင် ဟု၊ တွေးရွံ့မိပြန်သောကြောင့်၊ အပျော်ဖြူမှုန် ငယ်တို့သည်၊ အတွေးမီးခိုးငွေ့တို့ကြောင့်၊ ရုတ်ခြည်း လွင့်ပျောက်

သွားခဲ့ရပြန်၏။

ချစ်ခြင်းသည် ၊ ထိုမျှ လောင်မြိုက် တတ်လေသလား။
လောင်စာမရှိဘဲ၊ ပူလောင်စေသော “မီး” ဟု၊ ချစ်ခြင်းကို၊ ရိုးမှား
လိုက်မိသည်။ အသည်းနှလုံးသည်၊ မီးတောက်မဲ့စွာ၊ လောင်ကျွမ်းနေ
တော့၏။

ချစ်သူနှင့်တွေ့မှ ၊ ထိုသို့ လောင်ကျွမ်းခဲ့ရာ၊ နှလုံးသား
ရင်ပြင်ကျယ်အား၊ ဖွင့်ပြောပြသကာ၊ သူ့ခြေရာ အကြင်နာလေပြည်
စကားတို့ဖြင့်၊ ငြိမ်းသတ် ပါးအပ်လိုက်တော့မည်။

ချစ်သူပင်လျှင်၊ ကျွန်တော်ကဲ့သို့၊ မျှော်မောနေသည်ဆိုပြန်
ပါက၊ လည်း ၊ ကျွန်တော်က၊ ပဲလက်ချင်းတွဲကာ ၊ ဖေးမ၊ ငြိမ်းအေး
စေလိုက်မည်။

၁၅။

ပယင်းပြောပြခဲ့သည်၊ စားသောက်ဆိုင်အမည်ကို ၊ တွေ့
လျှင်တွေ့ချင်း၊ ကျွန်တော်၊ နည်းနည်းတော့ပျော်သွားသည်။

မှာကြားထားသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို၊ စားရင်း၊ ဆိုင်၏
အရပ်ဖက်တိုင်းသို့၊ မလွတ်တန်းကြည့်နေမိသည်။ ပယင်း၏
အရိပ်အရောင်ကို၊ မတွေ့။ ။ ငွေရှင်းစားပွဲတွင်ထိုင်နေသည်။
အမျိုးသမီးကိုပဲ၊ “ဒါ . . . ပယင်းတို့ဆိုင်လား” ဟု၊ ထ၊ မေးလိုက်ဖို့၊
ဦးစားသည်။ ထိုစဉ်၊ ဆိုင်ဝန်ထမ်းအမျိုးသားတစ်ဦးက၊ ကျွန်တော်
တို့ရေသန့်ဗူး လာချပေး၏။ ကျွန်တော်၊ ကြိုတင်စဉ်းစားခြင်းမရှိဘဲ၊

“အစ်ကို၊ ဒါ၊ ပယင်းတို့၊ ဆိုင်လားခင်ဗျ”

“အေး”

ကျွန်တော်၊ တော်တော်ပျော်သွားသည်။

“ပယင်းရှိလားမသိဘူး”

“ရှိဘူးကွ။ သူ့ , ယောက်ျားအိမ်မှာနေတာ။

ဒီမှာ မနေဘူး”

ကျွန်တော်, တော်တော်လန့်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခွင်လုံးသို့ ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်များ ၊ အဆ,မတန် စီးဆင်းသွားသကဲ့သို့ ၊

ခံစားတုန်လှုပ်ရချေသည်။ ပူပြင်းကျွမ်းလောင်ရပေသည်။

“သူ့, အိမ်ထောင်ကျတာကြာပြီလား”

“ဘယ် . . ။ တစ်လ,လောက်ပဲရှိဦးမယ် ။

မင်းက, ပယင်းသူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဟို . . ကွန်ပျူတာ သင်တန်းမှာ

ခင်တာပါ။ ရွာကို၊ အပြန်၊ ဝင်နှုတ်ဆက်တာ”

“ဪ . . ။ မင်းက, ဘယ်ရွာကတုန်း”

“”

ကျွန်တော်, ရွာအမည်ပြောလိုက်သည်။

“ အဲ . . ။ ပယင်း ယောက်ျားက,လည်း၊

အဲဒီရွာက,ပဲ”

ကျွန်တော် မျက်နှာမပျက်အောင်နေရသည်။ နှုတ်ပါးစပ်မှ အာမေဍိတ် အသံ မထွက်မီအောင်နေရသည်။

“ဟုတ်လား။ မင်္ဂလာ ၊ ဆောင်လိုက်တာတောင် ကျွန်တော် , မကြားမိလိုက်ဘူး ။ ကျွန်တော်က, ရန်ကုန်ရောက်နေတာ။ ဒါနဲ့, သူ့ အမျိုးသားနာမည် ဘယ်သူလဲဟင်”

“ငါ . . . , သေသေချာချာတော့မသိဘူးကွ။ သူဌေးသားဆိုတာပဲ သိတယ်။ အဲ . . . နာမည်က, လူ့ တော့ပါတယ်ကွ။ သူ့ကြီးတော်တွေ၊ ငါမေးပေး ရမလား။ ငါက, အဲလုပ်သမားဆိုတော့ . . .”

“အာ ။ မမေးနဲ့၊ ရတယ်။ ရွာရောက်ရင်၊ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့မှာပါ။ သူ့ ယောက်ျားကိုလည်း၊ ကျွန်တော်သိတယ်။ ရွာမှာ၊ လူ့ပါတဲ့နာမည်ဆိုလို့၊ လူ့ချစ်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“အေး။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနာမည်”

ကျွန်တော်, လက်ဖျားခြေဖျားတွေ့တုန်ရင်လာ၏။ ခြေတစ်ဖက်ကိုခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ၊ ဖိနင်းလျက်၊ လက်တစ်ဖက်ကို၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုတ်နယ်လျက်၊ ဒေါသ,စိတ် အဟုန်ကို, လူ့ မမြင်အောင် ထိန်းရသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ကတော့၊ အကြီးအကျယ်ပဲ ကွ။ မြို့နယ်ခန်းမမှာ၊ လုပ်တာ”

“ဘယ်လောက်ကျလဲ အစ်ကို” ဟု ပြောပြီး၊ ကျွန်တော်ကျ သင့်ငွေရှင်းသည်။ လောက၊ ချွံ၊ တချို့သော လူသတ်သမားများသည်၊ လူယုတ်မာများမဟုတ်ကြ ။ လူယုတ်မာများကို၊ သတ်ဖြတ်မိရင်း၊ ရာဇဝတ်သား ဖြစ်သွားကြရသည်။

နောက်နာရီဝက်အတွင်း၊ ကျွန်တော်သည်လည်း၊ လူယုတ် မာ တစ်ကောင်ကို၊ သတ်ဖြတ်မှုဖြင့်၊ လူသတ်သမား (သို့မဟုတ်) ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်၊ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

လျှောက်ရင်းလှမ်းရင်းဖြင့်၊ ပိုးသားအိမ်ကိုသာ၊ ကျွန်တော် အရင်ဝင်ဖြစ်၏ ။ ပိုးသားနှင့် တွေ့သည့်အခါ ၊ အကြောင်းစုံကို၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြဖြစ်သည်။ “ပြဿနာပဲ” ဟု၊ ပိုးသားညည်းတွား၏။

ပြီးမှ . .

“မင်းဆီကို၊ ဖုန်းဆက်ပြီး၊ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်တာ။ မင်းက၊ သင်တန်းမပြီးသေးလို့ မလာဘူး . . . တဲ့။ လူချစ်အောင်ပြောတာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ မင်း၊ ငါ့ဆီကို၊ အရင် ဝင်လာတာ၊ ကောင်းပါတယ်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ။ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ငါက၊ အဲဒီ အိမ်ဝင်းထဲကို၊ မဝင်ချင်တော့တာ” . . . ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“အခု အချိန်မှာ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ။ မင်း ၊ ဘာမှ မလုပ်သင့်တော့ဘူးနော် . . . မင်းမျိုးနိုင်။ ပယင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးက၊ မင်းရည်းစားဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်ဆိုပေမဲ့လောလောဆယ်၊ ဒီကောင် မယား ဖြစ်နေပြီ။ မင်း၊ ဘာမှ မလုပ်သင့်တော့ဘူး”

“ငါ၊ ဒီကောင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်။ မင်း၊ ခေါ်ပေး။ ပြောစရာ နည်းနည်းပဲ ရှိတာပါ ။ သတ်ပစ်ချင် လောက်အောင်တော့ ၊ နာတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့၊ ငါ၊ သတ်လိုက်ရင်၊ ငါ၊ ပြောမယ့် စကားကို၊ ဒီကောင်

အလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

မကြားနိုင်တော့ဘူး။

ပြောပြီးမှ ၊ သတ်ရင်လည်း ဒီလိုကောင်မျိုး
ကိုသတ်လို့ ငါ့ဘဝ ၊ တိုးတက်လာစရာအကြောင်း
မရှိဘူး။ ကြားကြားချင်းတုန်းကတော့၊ သတ်မလို့ပဲ။

သတ်လိုက်မိရင်၊ သူ့မယားလိုချင်လို့သူ့လင်
လှံနဲ့ထိုး . . . ဆိုတာမျိုး၊ ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“မင်းရောက်နေတယ်ဆိုပြီး၊ ငါ့သွားခေါ်လို့
ဒီကောင်လိုက်လာပါမလား”

“ငါ့ မိဘ၊ က၊ သူ့ အိမ်ဝင်းထဲမှာ၊ နေရတာ
ပါကွာ။ ဒီကောင်၊ ငါ့ကို၊ ဒီလောက်မကြောက်ပါဘူး။
ငါကလည်း၊ သူ့ ကြောက်လန့်ရလောက်အောင်၊
ဘာမှ မလုပ်တော့ပါဘူး။ ငါ၊ လုပ်ချင်တဲ့ အတိုင်း၊
လုပ်လိုက်ရင်၊ ငါ့၊ မိသားစု၊ ဘဝ၊ ပျက်သွားလိမ့်
မယ်”

“မင်း၊ စိတ်ထိန်းနိုင်တာ၊ သေချာတယ်နော်” ဟု၊

ပိုးသားမေး၏။ ကျွန်တော်က . . .

“ငါ၊ စိတ်ထိန်းထားတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့စိတ်

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်းချောင်းခြံ၊

ထဲမှာ၊ လူချစ်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို၊ မျောက်ပစ်
လိုက်တာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလူချစ်အောင်
မရှိတော့ဘူး။

အခု၊ မင်းသွားခေါ်လာမယ်၊ လူချစ်အောင်
ဆိုတာက၊ အမြီးရ အမြီးစား၊ ခေါင်းရခေါင်းစား
တတ်တဲ့ ကောင် . . . လို့၊ ငါ့နှလုံးသွင်းထားတယ်”

“ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းတော့မင်း၊ မလုပ်နဲ့နော်”

“ငါ့ မိဘ၊ တွေ၊ သူ့ အိမ်ဝင်းထဲမှာ၊ နေနေရ
ပါတယ်လို့၊ ငါ့ပြောပြီးပြီပြီပဲကွာ”

ပိုးသားက၊ လက်ကာပြီး၊ အိမ်ဝင်းထဲမှာ ထွက်သွားသည်။
ကျောပိုးအိပ်တင်ထားရာ ၊ ခုံတန်းလျားပေါ်သို့ ၊ ကျွန်တော် . . .
ခြေပစ်လက်ပစ် မှီထိုင်လိုက်၏။ အိမ်ထဲတွင်၊ ပိုးသား၏ မိဘ၊ များ၊
မရှိကြ။

“အိမ်က၊ လူကြီးတွေ၊ မသိစေချင်ဘူး မင်းမျိုးနိုင်” . . . ဟု၊
လူချစ်အောင်က၊ ချောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ၊ ပြော၏။

ကျွန်တော်က . .

“မသိစေရဘူး လူချစ်အောင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့။ အဲဒီ အိမ်ဝင်းထဲကို ငါ၊ အထက်ရှိ နေသ၍၊ ဘယ်တော့မှ၊ မဝင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပဲ”

ပိုးသားကပါ၊ မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့်၊ ဝေးကြည့်နေ၏။ လူချစ်အောင်က . .

“အဲဒီလိုတော့၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှ တွေ အတွက်၊ ငါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မတော့ဝင်းပန်နဲ့။ မင်းကို၊ ငါ၊ ဘယ်တော့မှ၊ မကျေနပ်ဘူး။ ထွေထွေထူထူးလည်း၊ မပြောတော့ဘူး။”

ဒါပေမဲ့ . . မင်းကိုယ်တိုင်၊ သူလိုကိုယ်လို ပါပဲ ကွာ . . . လို့၊ ပြောဆိုဝေဖန်ခဲ့တဲ့ ၊ မိန်းမ၊ တစ်ယောက်ကို ၊ ဇနီးမယားအဖြစ် ၊ လက်ထပ် ၊ ပေါင်းသင်းလိုက်တာကိုတော့၊ ငါ၊ ရယ်ချင်တယ်။

မိန်းမပေါင်းများစွာနဲ့တွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့၊ မင်းက၊

သူလို ကိုယ်လို ၊ မိန်းမလောက်ကိုပဲ၊ လက်ထပ်လိုက်တာ ၊ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတယ်။

အဲဒီလို ၊ လက်ထပ်လိုက်တာက၊ လည်း ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့၊ ငါ့ရည်းစားဖြစ်နေတော့ . . ၊ မင်း ဘဝမှာ ၊ လက်ထပ်ဖို့ မိန်းမ ၊ တော်တော်ရှားသလား လို့၊ မေးရမလို့ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ။

ပဲယင်း ဆိုတဲ့၊ မိန်းကလေးအနေနဲ့ကလည်း၊ ဆန်စက် ဆီစက်ပိုင်ရှင်၊ ခြံပိုင်ရှင်၊ လယ်ပိုင်ရှင်၊ တွေရဲ့သားကို၊ လုပ်ငန်းအတွင်း၊ ဆုံတွေ့လက်ထပ်လိုက်တာလည်း၊ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။

ငါ၊ အံ့ဩတာက၊ မင်း . . လုပ်ရက်တာကိုပဲ။ အရှက်မဲ့တဲ့မျက်နှာနဲ့၊ လုပ်ရတာကိုပဲ။

ငါ့အိမ်ဝင်းထဲမှာ၊ ကပ်နေတဲ့ကောင်။ ငါ၊ မိဘ၊ အကူအညီနဲ့၊ မကင်းတဲ့ကောင် ။ ငါ . . . ဘာလုပ်လုပ် ၊ ငြိမ်ခံနေမယ့်ကောင်ပဲလို့၊ မင်း . . . ငါ့ကို၊ လျှော့တွက်လိုက်တာပဲ။ ငါကလည်း၊ အဲဒီအစဉ်အလာကို ၊ တော်လှန် မြေမြှုပ်ချင်နေတဲ့၊

ကောင်ဆိုတော့။ ငါ့၊ စိန်ခေါ်မှုကို၊ အခု အချိန်က၊
စ၊ တယ် လူချစ်အောင် ။ မင်းတို့မြေပေါ်ကို၊ ငါ၊
မနင်းဘူး။ ငါ့၊ ၁၀၊ မှာ၊ မင်း၊ မရှိတော့ဘူး။”

“ မင်းမျိုးနိုင် ။ တော်ပါတော့ကွာ ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ။
သူလည်း၊ မင်းကို အားနာနေပါတယ်” ဟု ၊ ပိုးသား ဝင်ပြော၏။
ကျွန်တော်က၊ ပိုးသားကို၊ တစ်ချက်မျှသာ၊ ကြည့်ပြီး . . .

“အားနာတယ်ဆိုတာ၊ မလုပ်လို့လည်း မဖြစ်
ဘူး။ တစ်ဖက်သားကို၊ ညာလည်း မညာဘူးဆိုတဲ့
အဓိပ္ပါယ်ပဲကွ”

“ငါ၊ မင်းကို၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ အိမ်ဝင်း
ထဲမှာ၊ မင်း၊ မနေချင်ဘူး ဆိုရင်တောင်၊ တခြားမှာ
နေဖို့၊ ငါ၊ စီစဉ်ပေးပါရစေ”

ကျွန်တော်၊ နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်မိ၏။ သူ့ကိုယ်၌က၊ အိမ်ဝင်း
ထဲမှာ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ နေစေချင်ပုံမရ။

ကျောပိုးအိပ်ခဲစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်၊
အိပ်ထဲမှ၊ သော့တွဲ တစ်တွဲကို၊ နှိုက်ယူလိုက်၏။ လူချစ်အောင်ကို
လှမ်းပေးရင်း . .

“ရော။ ရန်ကုန်က၊ မင်းရဲ့ တိုက်ခန်းသော့။
နေထိုင်ပတ်သက်ခဲ့ရတာတွေနဲ့။ ငါ့ဆီက၊ မင်း၊ ယူ
သွားတာနဲ့၊ ချေပေးပေါ့ကွာ။

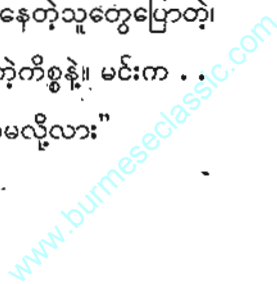
ပယင်း သူများနောက်ပါသွားလို့၊ ငါ့အသည်း
မကွဲဘူးနော် . . လူချစ်အောင် ။ အဲဒီ သူများက၊
မင်းဖြစ်နေလို့၊ ငါ၊ အသည်းယားတယ်”

သော့ကို၊ လူချစ်အောင် လှမ်းမယူ။ ထို့ကြောင့်၊ ခုံတန်းလျား
ပေါ်သို့၊ ဂျောက်ကနဲနေအောင်၊ ကျွန်တော်ပစ်တင်လိုက်ပြီး၊ ပိုးသား
၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းမှ၊ ချာကနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ပိုးသားက ၊ လူချစ်အောင်ကို ၊ ထားခဲ့ပြီး ၊ ကျွန်တော့်
နောက်သို့၊ ပြေးလိုက်လာ၏။
+

“မင်း၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု၊ ပိုးသားမေး
သည်။ “ခြေဦးတည့်ရာ” ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ပိုးသားက၊

“အဲဒါ ၊ လမ်းပျောက်နေတဲ့သူတွေပြောတဲ့၊
စကားလေကွာ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့။ မင်းက . .
၁၀၊ ကို၊ လမ်းပျောက်တော့မလို့လား။”

စာလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သော်

“ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ . . လို့ မင်းပြောရက်
သလား ပိုးသား”

ပိုးသားက . .

“ငယ်ငယ်တုန်းက ငါတို့ ဘောလုံးကစား
ရင်း မင်း . . ခြေမ၊ ပဲ့သွားဘူးတာ၊ မင်းမှတ်မိ
သေးလား မင်းမျိုးနိုင်”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပိုးသားက စကားဆက်

သည်။

“မင်း၊ အဲဒီတုန်းက ၊ တော်တော်နာတယ်
မဟုတ်လား”

“အေး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အခု နာသေးလား”

“ကြာပြီပဲ ၊ ဘယ်နာတော့မလဲ”

“အဲဒီ ခြေမ၊ ပဲ့သွားတဲ့ ကိစ္စကို၊ ဘာမဟုတ်တဲ့
ကိစ္စ . . လို့ ၊ အခု ငါ . . ပြောရင် ငါ့ကို မင်း
စိတ်ဆိုးမလား”

“ဘယ်ဆိုးပါ့မလဲ”

မောင်လှမျိုး ၊ ချင်းချင်းခြံ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နာမှ၊ မနာတော့တာ” ဟု ၊ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။

ပိုးသားက . .

“နောင်တစ်ချိန်မှာ၊ မနာကျင်တော့မယ့်၊
အခု ကိစ္စကို၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလို့ ငါပြောတာ။
တော်တော်မှားသွားလို့လား။ နောင်တစ်ချိန် အထိ
နာကျင်နေဦးမယ်ဆိုရင်လည်း . . ။

မင်းနှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ပါတယ် ဆိုတဲ့ ၊
မင်းရဲ့ ကောင်မလေးက၊ အခုရော၊ နောင်ရော၊
သူများမယားဖြစ်နေပြီလေ။”

ဘာ အကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ မင်းစိတ်
ထဲမှာ ရှိမထားသင့်တော့ဘူး။ ငယ်ငယ်က ကစား
ရင်း၊ ထိခိုက်ခဲ့တဲ့ အနာကို၊ ဆေးမြီးတို့နဲ့ ပျောက်
အောင် ကုသခဲ့သလို၊ ကုစေချင်တယ်။ ဘဝ၊ လမ်း
ခရီးရှည်ကို၊ လျှောက်လှမ်းရင်း၊ ခလုတ်တစ်ချက်
တိုက်ခဲ့မိတယ် လို့ပဲ ၊ သဘောထားစေချင်တယ်။

အဲဒီလို သဘောထားစေချင်လို့ ဘာမဟုတ်

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

တဲ့ ကိစ္စ . . လို့၊ ငါ့ပြောတာပါကွာ”
ကျွန်တော်က . .

“ငါ့ဆီက၊ လူယူသွားတဲ့၊ လူချစ်အောင်ကို
ရော၊ ငါ မေ့ပစ်ရမှာလား ပိုးသား”

“အပြစ်ရှိတဲ့သူက ၊ သူ့ အပြစ် သူ သိလို့၊
ငြိမ်နေပြီပဲကွာ ။ နောက်ပြီး ၊ မင်းနဲ့ ပယင်းနဲ့ ။
ထိပ်တိုက်တွေ့မှာတောင်၊ သူ စိုးရိမ်နေပုံရတယ်”

“အဲဒါကို၊ ငါ သိတယ်။ ငါ့မိဘ၊ သား၊ အဲဒီ
အိမ်ဝင်းထဲမှာ၊ မရှိရင်၊ သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ပယင်း
ကိုတောင်၊ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမ၊ ဘာဘာညာညာ
ငါ့သွားပြောမိမှာ”

“ဒါကတော့ကွာ ။ ဘဝကို၊ လူပေါင်းစုံနဲ့
ပတ်သက်ပြီး၊ ရေစုံမျှောချလိုက်တဲ့သူတွေတောင်၊
ရှိနေတတ်ကြတာပဲ။

ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ၊ တဲ့ ၊ ယောက်ကျားသား
တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း အပေါ်၊ မှီခိုအားထား
လိုက်တာကို၊ အပြစ်ဆိုမနေပါနဲ့တော့။

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချောင်းခြံ

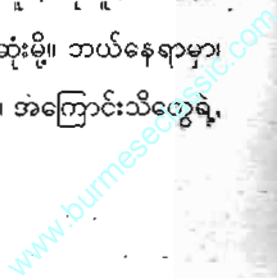
ပြီးတော့။ မင်းနဲ့သူနဲ့က၊ သံယောဇဉ်သက်
တွေ့ရင်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ သစ္စာနဲ့ထားကြရလောက်
အောင်၊ ငြိတွယ်ခွင့်၊ မရခဲ့ကြဘူးလေ။ အပင်နုချိန်
မှာ၊ မင်း၊ အကာအရံနှေးသွားတယ်ထင်ပါရဲ့”
ကျွန်တော်က . .

“ကာရံဖို့ နှောင့်နှေးခဲ့ရင်တောင် ၊ ကူညီ
ကာကွယ်ပေးဖို့က၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်
ရဲ့ တာဝန်မဟုတ်ဖူးလား ပိုးသား။

သံယောဇဉ်အပင်နုနုလေးကို၊ ဝင်လှသွား
တာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ကောင်ကွာ”

“ငါ၊ စာနာပါတယ်ကွာ။ လူချစ်အောင်မှာ၊
မိန်းကလေးတွေ ၊ ဘယ်လောက်ပေါပေါ။ လူချင်
ယက်ချင်တဲ့သူက၊ လူမှ ယက်မှ၊ နေသာထိုင်သာ
ရှိတဲ့၊ သဘောပဲ။

လူယူထားတဲ့သူက၊ သူ ၊ လူယူထားတယ်
ဆိုတာ။ သူ့ကိုယ်သူ၊ အသိဆုံးမို့။ ဘယ်နေရာမှာ၊
ဘယ်လိုပဲ၊ ထည်ဝါ ထည်ဝါ။ အကြောင်းသိတွေ့ရဲ့၊

အလွမ်းဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

ရှေ့မှာ၊ ခေါင်းမဖော်ဝံ့ပါဘူး။

မင်းကိုလူချစ်အောင် ဘယ်တုန်းက၊ တောင်းပန်ဖူးလို့လဲ။ အခု သူ . . . တောင်းပန်နေတာပဲ။ မင်း၊ မကျေနပ်ရင်တောင်၊ ကိုယ်ဘဝ၊ ကိုယ်တော့၊ ရေစုန် မမျှောချင်စမ်းနဲ့ကွာ”

“မမျှောပါဘူး” . . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

ပိုးသားက . . .

“မမျှောဘူး ဆိုရင် ၊ မင်း ၊ ငါ့ အိမ်မှာနေ။ ဘယ်မှာ၊ မသွားနဲ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလျက်၊

“ဒီမြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီဇာတိကို၊ ငါ၊ စွန့်တော့မယ် သူငယ်ချင်း။ ဇာတိကို၊ ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ သစ္စာ မဲ့သူရှိတဲ့အရပ်မှာ၊ ငါ၊ မစင်တောင်၊ မစွန့်ချင်ဘူး”

“မင်းအိမ်ကို ၊ မင်း၊ အသိမပေးတော့ဘူး လား”

“ငါ့ အစ်ကိုနဲ့တော့၊ ငါ၊ တွေ့သွားချင်တယ်”

“ဘယ်ပဲသွားသွားကွာ ။ ဒီတစ်ညတော့

မောင်လှပျို ၊ ချင်းချင်းပြု။

ငါ့၊ အိမ်မှာ၊ အိပ်ပါကွာ။ ကိုမင်းထင်ကို၊ ငါ . . . သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

“ငါ့ အစ်မနဲ့၊ ငါ့ အဖေ အမေ၊ မသိစေချင်ဘူးနော်” ဟု၊ ကျွန်တော်မှာသည်။ ထိုညက၊ ပိုးသား၏ အိမ်တွင်၊ မိသားစုအတွက်၊ နှုတ်ဆက်စာတစ်စောင်ကို၊ ကျွန်တော်ရေးခဲ့၏။

အဖေ အမေနဲ့၊ အစ်မ။ ကျွန်တော်ရှိသေစွာ၊ စာရေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်၊ ရန်ကုန်မှာပဲ၊ စီးပွားရှာချင်လို့၊ အိမ်ကို၊ ပြန်မလာတော့ပါဘူး။

စိတ်ပူမှာစိုးလို့၊ ဒီစာကို၊ ရေးခဲ့တာပါ။ သူ တစ်ပါးအိမ်ဝိုင်းထဲမှာ ၊ နေရတဲ့ ဘဝကို၊ ကျွန်တော်၊ မနှစ်မြို့တော့လို့ပါ။ ခေါင်ကျကျ၊ ပြားကျကျ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရပ်တည်ချင်လို့ပါ။

ကျွန်တော့်ကို၊ စိတ်မပူကြပါနဲ့။ ။

မင်းမျိုးနိုင်

စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး၊ ကိုမင်းထင်က . .

“အိမ်ကို ဘာကြောင့်မဝင်တာလဲ မေးရင်
ငါ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့၊ ခဏပဲ ဝင်လာရ
လို့၊ အမြန်ပြန်သွားရတယ်ပဲ ပြောပေးပါအစ်ရယ်”

“ငါကိုယ်တိုင်ရော၊ အဖေရော။ အဲဒီအိမ်ရဲ့
ဝန်ထမ်းဆိုတာ၊ မင်း၊ သိတယ်နော်”

ကျွန်တော် . . . ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စာခေါက်ကို
အင်္ကျီအိပ် အတွင်းသို့ ထည့်ရင်း၊ ကိုမင်းထင်က . .

“အကြီး ဒေါ်သိနဲ့၊ ဦးလေးဦးချစ်မောင်တို့
ကို၊ ငါ၊ မတော်လှန်ရက်ဘူး။ အဖေတို့၊ အမေတို့
လည်း၊ ဒီအတိုင်းပဲ။

မင်းရဲ့အခါကာလ၊ ရောက်တော့။ မတော်လှန်
လို့၊ မဖြစ်တဲ့အခြေအနေကို၊ မင်း . . . ကိုယ်တိုင်
ရင်ဆိုင်ရပြီ။

မိဘ၊ အချင်းချင်း၊ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့။
နောင်လာနောင်သားချင်း၊ ပြဿနာတက်ကြပြီ။

အစ်ကို တစ်ယောက်အနေနဲ့၊ မင်းဘက်က
ငါ၊ ဝင်မပါပေးနိုင်တာကို၊ မင်း၊ ခွင့်လွှတ်နားလည်
ပေးပါ”

ကျွန်တော်က . .

“အစ်ကို ၊ ကျွန်တော့်ကို ၊ မဆုမပြောရင်၊
တော်ပါပြီ။ အစ်ကို၊ ဝင်ပါစရာ မလိုပါဘူး။

ငယ်ငယ်က ၊ အရုပ်လူ ။ ကြီးလာတော့ ၊
ရည်းစားလူ။ နောက်ထပ်၊ ကျွန်တော့် နောင်လာ
နောင်သားဆီက၊ ဘဝ၊ အခွင့်အရေးအားလုံးကိုပါ၊
လူ အယူခံရဦးမယ့်၊ အဖြစ်မျိုးကို၊ ကျွန်တော်လုံးဝ၊
အဖြစ် မခံနိုင်တာဘူး အစ်ကို ။ အဲဒါကြောင့် ၊
ကျွန်တော် အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“မင်း ရေးပေးတဲ့စာလောက်နဲ့ ၊ အမေတို့၊
အဖေတို့၊ ယုံပါ့မလား”

“လောလောဆယ်၊ ယုံအောင်ပြောထား
လိုက်ပါ အစ်ကိုရယ်။ နောင်ကျတော့၊ အဖြစ်မှန်ကို၊
ပြောချင်ရင်၊ တီးတိုးသက်သာ၊ ပြောပြလိုက်ပေါ့”

စာလွှာဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

“လူချစ်အောင် မင်္ဂလာဆောင်ကို ၊ မင်း၊
ရောက်မလာတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ အမေတို့ရော၊
ဦးလေးဦးချစ်မောင်တို့ရော၊ တစ်မေးတည်း၊ မေး
နေခဲ့ကြတာ။

လူချစ်အောင်က၊ မင်း၊ သင်တန်းက၊ စာမေး
ပွဲနဲ့၊ မင်္ဂလာရက်နဲ့၊ တိုက်နေတယ်လည်း ပြောရဲ့။
မင်းလာရင် အံ့ဩသွားအောင်လို့။ မင်းဖုန်းဆက်
ရင်တောင်၊ သူ မရှိတဲ့အကြောင်းပြောပြီး၊ မင်္ဂလာ
ဆောင် ကိစ္စ၊ အသိမပေးပါနဲ့ လို့လည်း၊ မှာလား
မှာရဲ့။

ရှုပ်နေတာပါပဲ ။ အခု ၊ မင်းပြောပြမှပဲ ၊
ရှင်းတော့တယ်။ ကောင်မလေးကလည်း၊ ဂုဏ်မက်
မိတယ် ထင်ပါရဲ့။”

“ငါ ၊ အခုမှ၊ တွေးမိတယ်။ ဂုဏ်မက်ရလောက်အောင်၊
အဲဒီ ပယင်း ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ဘက်က၊ နွမ်းပါးတဲ့ သူတွေမှာ
မဟုတ်တာဘဲ” ဟု၊ ပိုးသားက၊ ကျွန်တော်ကို၊ ပြော၏။

ကျွန်တော်က . .

မောင်လှပျို ၊ ခင်းချောင်းရွှေ

“ဘာမှ၊ သုံးသပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ပိုးသားရယ်၊
လူချင်တဲ့သူက၊ နည်းပေါင်းစုံ သုံးပြီး၊ လုံမှာပဲ လေး
အလှခံရတဲ့ အရာက၊ လည်း ၊ ပြန်လှဖို့
မသင့်တဲ့ အရာဖြစ်နေတယ်။

အထူးသဖြင့်၊ ငါ မကျေနပ်တဲ့ နယ်မြေပေါ်
မှာ၊ ငါ မိဘတွေ၊ ရှိနေတာကိုက၊ ငါ့ရဲ့၊ အားနည်း
ချက်ပဲ။ အဲဒီ မြေပေါ်က၊ ငါ့မိဘ၊ ငါ ညီ အစ်ကို
မောင်နှမတွေကို၊ ငါ၊ ရအောင်ပြန်ထုတ်မယ်”

“ဘွဲ့ ယူမယ့်ကိစ္စ၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ” ဟု၊ ကိုမင်းထင်မေး
၏။ “အဲဒီကိစ္စ၊ ကျွန်တော်၊ မေ့နေတယ်။ ရတယ်၊ သိပ် အရေးမကြီး
ဘူး။ အဝေးရောက် လက်မှတ်ပဲ၊ ယူလိုက်တော့မယ်။ အစ်မကို
လည်း၊ နားလည်အောင်ပြောပြလိုက်ပါ” ဟု၊ ကျွန်တော်မှာသည်။

နံနက်ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင်၊ ရွာကို၊ ကျွန်တော်စွန့်၏။
ဂျီ-မေးလ် မှ၊ ထုတ်ယူလာခဲ့မိသော၊ ပယင်း၏-ချစ်စကား အဖြေ
လွှာတို့ကိုလည်း၊ ရွာထိပ်ရှိ ကားလမ်းမ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်၊
စွန့်၏။

www.burmeseclassic.com

သင့်အဖို့လမ်းခွဲတောင်းရုံ၊ ရေနှုတ်မြောင်းအတွင်း၌၊ စွန့်၏။
အဆိုပါလမ်းခွဲတောင်းရုံ၊ ရေနှုတ်မြောင်းအတွင်း၌၊ စွန့်၏။

အချစ်၏ အနှုတ်လက္ခဏာ

အိပ်သည်ကဲ့ရဲ့နဲ့၊ ဘဝက လုံလောက်သွားပြီ
လက်တစ်ခုပစ်စာ ဦးနှောက်ကို၊ နှလုံးသွေးမပေစေရ။
မျက်ရည်တွေ ကုန်ခန်းသွားရင်တောင်
ချွေးစက်တွေ ကျန်သေးတယ် . . ငါ့မှာ။
ပတ်ဝန်းကျင် စိမ်းလန်းစိုပြေဖို့၊
အချစ်က၊ ရွာသွန်းခဲ့တယ်ပဲ ထား
ကွက်ကျား မိုးခေါင်ခဲ့ပေါ့ . . ငါ့မှာ။
မတွယ်ယှက်ရဘဲ
ကွယ်ဝှက် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတဲ့ . . ကံ
အချစ်ကို၊ ဘာပြစ်မှားမိခဲ့လို့လဲ . . ငါ။
အဓမ္မတွေ၊ ကြီးစိုးကုန်ပြီ ထင်ပါ
ကယ်ပါဦး ချစ်ခြင်းရေ . . ငါတို့ကို ။ ။

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူး” ဟု၊ သက်ထားဆွေ၊ ပြော
၏။ ကျွန်တော်က . .

“သနားအောင် ပြောတာ၊ မဟုတ်ဘူးဟာ။
စကားမကျန်အောင်ပြောပြတာ”

“ငါက၊ သနားတယ်လို့၊ မပြောပါဘူးနော်။
စိတ်မကောင်းဘူးလို့ပဲ ပြောတာပါ။”

သက်ထားဆွေ ပြုံးလျက်ပြော၏။ ကျွန်တော်က . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နားထောင်ပေးတာ၊ ကျေးဇူး
ပါပဲ။ ငါ့အပေါ်၊ အလိုမကျစရာ ပါသွားရင်လည်း၊
ခွင့်လွှတ်ပါ။”

သက်ထားဆွေက . .

“ပယင်းဆိုတဲ့၊ ကောင်မလေးကိုရော။ နင်၊
ဘာမှ၊ မမေးခဲ့ဘူးလား”

“ဘာမေးရမှာလဲ”

“လူချစ်အောင်ကို၊ ဘာကြောင့် ယူလိုက်ရ
သလဲ ဆိုတာလေ”

“သူတစ်ပါးဖန်း၊ ဖြစ်နေပြီလေ။ ငါ၊ မမေးချင်ဘူး ။ မေးမယ်ဆိုရင်တောင်၊ ငါမဝင်ချင်တဲ့ အိမ်ဝင်းထဲကို၊ ဝင်မေးရမှာ။ ပြဿနာတွေ၊ ရှုတ်ကုန်မှာ၊ အမှန်ပဲ”

“မမေးသင့်လို့ ၊ မမေးခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင်၊ သိအောင်တော့၊ စုံစမ်းသင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်မှာတောင်၊ ပြောစရာ စကားတွေ ရှိလို့၊ ငါ့ကိုပြောပြတာလေ။ သူ့မှာလည်း၊ နားထောင်မယ့် သူရှိရင်၊ ပြောစရာ စကားတော့၊ ရှိမှာပေါ့။ သစ္စာမဲ့တာပါဆိုရင်တောင် ၊ ဘာကြောင့် မဲရပါတယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“မသိချင်တော့ပါဘူး” ဟု၊ ကျွန်တော် ပေါ့တန်စွာပြောလိုက်သည်။ “အမယ်။ အသည်းကွဲသံကြီးနဲ့၊ ပြောနေပြန်ပြီ” . . . ဟု၊ သက်ထားဆွေ၊ နောက်ပြောင်၏။ “မဟုတ်ပါဘူး” ဟုသာ၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင်သည်။

ရင်ထဲ၊ စိတ်ထဲတွင်၊ စကားဝန်ထုတ်များ၊ ထမ်းပိုးထားစရာ

မရှိတော့လောက်အောင် ၊ လွန်စွာပေါ့ပါးနေလေသည် . . . ဟု ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိ၏။ သို့သော် . . . မျှော်လင့်ရာ ချစ်စကားတစ်ခွန်း အတွက်၊ သက်ထားဆွေ၏ မေတ္တာတုံ့ပြန်ချက်ကို၊ လိုတ၊ နေရသေးသည်။ ထို ဝန်ထုတ်က၊ ပို၍ လေးလံနေပြန်သေး၏။

“ငါ၊ ပြောပြသင့်တာလည်း၊ ပြောပြပြီးပြီ။

နင် ပြောသင့်တာ ပြောတော့လေ သက်ထားဆွေ” သက်ထားဆွေက၊ သဘောဝေးသောသူ၏ မျက်နှာဟန်ဖြူ

ပြီး . . .

“ငါက၊ ဘာပြောရမှာလဲ”

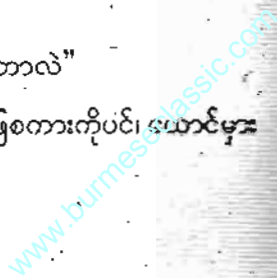
“နင့်ကို ချစ်တယ်လို့၊ ငါ ၊ ပြောထားတယ်လေ ။ နင်ကလည်း ၊ ချစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောချင်ပြောပေါ့”

“ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့၊ ဘယ်ရမလဲ။ ငါ၊ မေးချင်တာ၊ မေးဦးမယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ၊ ဘာလဲ”

ပယ်င်း ကို၊ ဖြေဖူးခဲ့သည်။ အဖြေစကားကိုပင်၊ ငယ်ငယ်မှာ

ဖြေဆိုဖို့ ကျွန်တော် ပါးစပ်ပြင်မိသေး၏။ပြီးမှ ...

“အာ ။ မနောက်ပါနဲ့သက်ထားဆွေရယ်။

ငါ၊မဖြေတတ်တော့ဘူး”

သက်ထားဆွေ ရယ်လေ၏။ပြီးနောက် ...

“နင်၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးဖြေသလား၊ တစ်

မျိုးတည်းကိုပဲ၊ မျှဖြေမလား။သိချင်လို့၊ မေးကြည့်

တာ”

ထို , ကျီစယ် စကားကြောင့် ၊ ကျွန်တော့် မျက်နှာထား တင်းသွားမိသည်။ သက်ထားဆွေ ၊ မြင်ပေ၏။

“နင်၊ ငါ့ကို၊ ချစ်တယ်သာပြောတာ။ အလို

လိုက်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ဒါလေးနောက်တာကို၊နင်၊

စိတ်ဆိုးသလား မင်းမျိုးနိုင်”

“ဟိုပွေ့ဒီရှုတ် . . လို့အမိပွယ်သက်ရောက်

တဲ့၊ စကားမျိုးနဲ့ ။ ငါ့ကို , မကျီစယ် စေချင်ဘူး

သက်ထားဆွေ။ .

ချစ်လို့ ၊ အလိုလိုက်တယ်၊ ဆိုတာထက် ၊

ချစ်လို့၊ စောင့်လျှောက်တာမျိုးပဲ၊ ငါ၊ဖြစ်ချင်တယ်။

မနှစ်သက်စရာ စကားကို၊ ချစ်တဲ့သူပြော နေပါရက်နဲ့။မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး၊ ပြောခွင့်ပြု နေရင်၊ အဲဒါ၊ ချစ်တယ်လို့ပြောပြီး၊ လိမ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ငါ မလိမ်ချင်ဘူး သက်ထားဆွေ”

သက်ထားဆွေက၊ ပြုံးစစဖြင့် . .

“ငါ၊နောက်တာ၊ နင် မကြိုက်ဘူးပေါ့”

“အရှူးကြီး၊မျောက်ကြီး၊လူပေါကြီး။ ကြိုက် သလိုနောက်ပါ။ ရှုတ်တဲ့ပွေ့တဲ့သူ ဆိုတဲ့၊သတ်မှတ် ချက်ကို၊ အနောက်အပြောင် စကားထဲမှာတောင်၊ ငါ မကြားချင်လို့ပါ။

ငါချစ်တဲ့နင် ။ ငါ့ကို၊ လက်မခံရင်တောင်၊ ရှုတ်တဲ့ပွေ့တဲ့သူနဲ့၊ပတ်သက်မိမှာကို၊ငါ၊အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်နေလို့ပါ သက်ထားဆွေ။

အကျိုးမဲ့ စကားကို၊ ချစ်တဲ့သူ မပြောစေ ချင်လို့ ၊ အလိုလိုက်ဖို့ဆိုတာ မေ့ပြီး ၊ ဂရုတစိုက် ဟန့်တားမိတာပါ”

“ငါ့ကို၊ ဂရုစိုက်မယ်ပေါ့”

“ချစ်တယ်လို့ ငါ ပြောပြီးလေဟာ။ ကျွန်တော
တွေ၊ ထပ်မမေးပါနဲ့တော့။ နော်သက်ထားဆွေ”

“ငါကပဲ နင့်ကို အလိုလိုက်ရမယ် ထင်ပါရဲ့” . . . ဟဲ့၊
သက်ထားဆွေက ၊ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ၊ ပြောသည် ။
ကျွန်တော်က . .

“တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် တန်ဖိုး
ထားကြရင်၊ အလိုလိုက်တယ်ဆိုတာ၊ ကလေးကလား
ဖြစ်သွားမှာပါဟာ”

ချင့်ချိန်ခံစားခြင်းကြီးစွာ၊ ပြောလိုက်သည်။ သက်ထားဆွေ
ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေ၏ ။ ထို အပြုံးသည် ၊ ကျွန်တော့်
ဘဝ၊ အတွက်၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင်၊ ကြီးမား ဝံ့ထည်
သည်။ တစ်သက်တာ ရတနာပြုံး။

သုံးလ၊ လောက်အထိ၊ သက်ထားဆွေ၏ တုံ့ပြန်ချစ်စကား
ကို၊ ကျွန်တော် ကြားခွင့်မရသေး။

ရမည်ရတော့ ၊ မမျှော်လင့်သော ကိစ္စ တစ်ခုကြောင့် ၊
သက်ထားဆွေ၏ တုံ့ပြန်ချစ်စကားကို၊ ကျွန်တော် ကြားခွင့်ရခဲ့သည်။

“နင် . . . ,ရန်ကုန်ရောက်တာ၊ ခြောက်လ။
ခြောက်လ၊ လောက်အချိန်အတွင်းမှာ၊ နင်၊ မြေကွက်
ဝယ်တယ်။ ဟန်းဖုန်းကိုင်တယ်။

ဂျာနယ်မှာ လုပ်တဲ့၊ ဝင်ငွေလောက်နဲ့၊ နင်၊
ဒီလောက် မတိုးပွားနိုင်ဘူး။ နင်၊ ဘာတွေလုပ်နေ
သလဲ။ ငါ့ကိုပြော”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အောင်သိန်းဦး ထုတ်ပေး
တဲ့ငွေနဲ့ ၊ ငါ၊ ဂျာနယ် တစ်စောင်လုပ်တယ်လေ။
အဲဒီ ဂျာနယ်အောင်မြင်တယ်လေဟာ”

“နင်၊ မလိမ်တတ်ဘူးဆို။ နင်၊ ငါ့ကို၊ လိမ်နေ
ပြီလား”

ကျွန်တော် စကားမတုံ့ပြန်။

“ကိုယ့်ကို၊ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့သူက၊
ဝင်ငွေ ကောင်းရင်ပြီးရော။ ကိုယ်ချမ်းချမ်းသာသာ
နေရရင်၊ ပြီးရောဆိုတဲ့။ ယောက်ျား လုံ့လှည်စ၊

အလွန်မြင့်နိုးရှုပြန်လိုက်သည်

တွဲလောင်းခိုစားမယ့် ၊ ပျော့စိစိ မိန်းကလေးမျိုး
ထဲမှာ၊ ငါ့မပါဘူး မင်းမျိုးနိုင်”

“အေးပါ။ ငါ သိပါတယ်”

“သိတယ်ဆိုရင်ပြော ။ ငါ ၊ မသိလို့မေးတာ
မဟုတ်ဘူးနော် ။ နင်၊ ဝန်ခံတာ လိုချင်လို့ မေးနေ
တာ”

“နင်တကယ်သိတာလား”

“ငါ့ကို၊ စကားမနှိုက်နဲ့”

စိတ်ဆိုးစွာ တုံ့ပြန်သည့် . . စကား။

“နင့်ကို၊ ငါ့မသင်္ကာတာကြာပြီ။ နင့်ကျောပိုး

ဖိတ်ထဲက၊ စာရွက်စာတန်းတွေ၊ ငါတွေ့ဖူးတယ်။

ပြော . . ။ အမှန်အတိုင်းပြော”

လူချစ်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသော၊ အလောင်းအစားကိစ္စမျိုး
နှင့်တကွ၊ အခြားသော၊ ကံစမ်းသည်၊ တရားမဝင်လောင်းကစား
မှုများကို ၊ ကျွန်တော် တိတ်တဆိတ် ဆောင်ရွက် ကျူးလွန်ကာ ၊
စီးပွားရှာမိကြောင်း ၊ ကျွန်တော်ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“အဲဒီငွေကြေးတွေက၊ သမ္မာအာဇီဝ၊ မဟုတ်

မောင်ရေမျိုး ၊ ခင်းချောင်းခြံ၊

ဖူးဆိုတာ၊ နင်မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်ဟာ။ လမ်းဦးအတိုင်းလျှောက်ရင်၊
ခရီးမတွင်မှာစိုးလို့၊ ဖြတ်လမ်းက . . .”

“တော်စမ်းပါဟာ။ နင့်ကို၊ ငါ၊ တော်တော်” ၊
အထင်သေးတယ် ၊ သိလား။ နင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ တာ။
မဟုတ်ဘူးလား။ နင့် မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ -ချင်းတဲ့ သူဟာ၊
ဘာသာဝင်တွေ မဟုတ်ဘူးလား” စားနေလို့ပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု၊ ကျွန်တော် ဖြေ၏။ ပြုပါတယ်လေ။ အစား
ဒါသ၊ မျက်နှာထားကို၊ ဖြေလျှော့ပြီး၊ တည်ကြံရင် . . မုန်း သတဲ့။

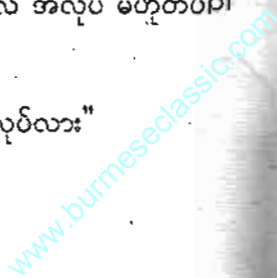
“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စစ်စစ်ဆိုလား”

ချမ်းသာမယ်။ ဆင်းရဲချင်၊ ဆင်းရဲရာနာနဲ့ပြောတယ်
ဒါဖေ့ခွဲ . . . ၊ ဘယ်တော့မှ ၊

အလုပ်နဲ့စီးပွားမရှာဘူး” ဘတ်သေး

“ငါ လုပ်တဲ့အလုပ်က၊ ဝါသနာပါတဲ့သူတို့
လုပ်နေကြတာပဲ။ အကုသိုလ် အလုပ် မဟုတ်ပါ”
ဘူး”

“ဒါဆို၊ ကုသိုလ် အလုပ်လား”

အလှူအတန်းများချုပ်ကိုင်သည်

“ကုသိုလ် အလုပ် တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကုသိုလ် မဟုတ်ရင် ၊ အ၊ကုသိုလ်ပဲ။

ဝိသမလောဘ၊ကိုယ်စီနဲ့ လုပ်ကြတဲ့ အလုပ်ဟယ်။
အေးချမ်းတယ်ထင်လို့လား ။

ဒုစရိုက်ကိန်းပြီးမှ ရတဲ့၊ ဘယ် ဝင်ငွေ မဆို၊
ဘယ်အရာမဆို၊ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လောင်မြိုက်
ကတ်တယ်ဆိုတာလောက်တော့။နင်၊ သိထားသင့်
ယ်”

စိတ်ဆိုးစွာ “ငါ့ချမ်းသာချင်လို့ပါဟာ”

“ချမ်းသာချင်ရင်၊ အ၊ကုသိုလ်ကင်းကင်းနဲ့၊
သမာအာဇီဝ အလုပ်ကို၊ သမာဓိကောင်းကောင်း
နဲ့လုပ်”

“သမာဓိကောင်းအောင်၊ဘယ်လိုလုပ်ရသ
လဲ”

“ငါးပါး သီလ၊လောက်တောင် ၊ မဆောက်
တည်ထားဘဲနဲ့တော့၊ ဘာသမာဓိမှ၊ မရဘူး။သီလ၊
ဆိုတာ၊ သမာဓိရဲ့ အခြေခံ အကြောင်းရင်းပဲ”

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်အောင်မြို့

“နင်၊ ငါ့ကို၊ တရားအကြောင်း ပြောနေတာ
လား သက်ထားဆွေ”

“နင်က၊ရော ၊ ငါ့ကို ၊ မတရားအကြောင်း၊
ပြောစေချင်လို့လား မင်းမျိုးနိုင် ။ လောက၊မှာ ၊
ရှိတာမှ၊ မတရားမှုနဲ့ တရားမှု။ ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိတာ။

တရားအကြောင်း မပြောစေချင်တဲ့ သူဟာ၊
မတရားအကြောင်းကို၊ စိတ်ဝင်စားနေလို့ပဲ။

အရပ်စကားလည်း၊ ရှိပါတယ်လေ။အစား
ကြွေးရင် . . ပြုံး၊ တရားပေးရင် . . မုန်း သတဲ့။
နင်၊ငါ့ကို၊ အမြင်ကပ်သွားပြီလား”

“မကပ်ပါဘူး ။ နင် ၊စေတနာနဲ့ပြောတယ်
ဆိုတာ၊ ငါ သိပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ စေတနာကိုမြင်ထုတ်သေး
လို့”

“မြင်ပါတယ်။ငါ့မြန်မြန်ချမ်းသာချင်လို့ပါ”

“အဲဒါ . . လောဘ၊ပဲ ။ လောဘ၊ဦးစီးပြီး
လုပ်ရင် ၊ ဘယ်အစီးအပွားမှ ၊ မငြိမ်းချမ်းဘူး ။

လောဘ၊ နဲ့လုပ်တယ်။ အဆင်မပြေရင်၊
ဒေါသ၊ ဖြစ်မယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ နဲ့ ရတဲ့
ဘယ်ဥစ္စာပစ္စည်းမဆို၊ အပူမကင်းဘူး။”

ကျွန်တော်က . . .

“လောဘ၊ မရှိမှတော့၊ ဘယ်လိုလုပ် စီးပွား
ရှာလို့၊ ရပါတော့မလဲ”

“ငွေရရင်ပြီးရော၊ သမာအာဇီဝ၊ ဟုတ်ဟုတ်
မဟုတ်ဟုတ်၊ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်က၊ အဲဒါ လောဘ၊
စိတ်ပေါ့ ဟဲ့။ အဲဒီလောဘ၊ စိတ်မျိုး မထားဖို့၊ ငါ၊
ပြောနေတာ။

စီးပွားရေးက၊ တော့၊ သာမန်လူမဆိုထားနဲ့။
ရဟန်းသံဃာတောင်၊ ခန္ဓာဝန်အတွက်၊ ဆွမ်းခံကြ
ရသေးတာပဲ။ ဝိနည်းနဲ့ညီတဲ့၊ ဘယ်ရဟန်းမဆို ၊
လောဘ၊ စိတ်နဲ့၊ ဆွမ်းမခံဘူး။ မက်မောစိတ်နဲ့၊ ဆွမ်း
ဘုန်းမပေးဘူး။

ရဟန်းလည်း ၊ ရဟန်းဝိနည်း နဲ့ အညီ ၊
နေထိုင်ကျင့်ကြံသလို ၊ လူတွေအနေနဲ့လည်း၊ လူ

စည်းကမ်းနဲ့အညီ၊ မက်မောစိတ်ကို၊ ရှေ့တန်းမတင်
ဘဲ၊ ရှာဖွေ စားသောက်ကြရင်၊ ရတဲ့ အစီးအပွား၊
မပူလောင်တော့ဘူးပေါ့ဟာ။”

“နင်ပြောတာ ၊ ငါ . . . သိပ်နားမလည်ဘူး
သက်ထားဆွေ။ ကောင်းစေချင်လို့၊ ပြောနေမှန်း
တော့၊ ငါ သိတယ်။

ငါ ၊ အလောင်းအစားလုပ်မိတာကိုတော့၊
ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၊ အဲဒီက၊ ရတဲ့ ငွေက၊ ငါ၊
သူတစ်ပါးကို၊ အနိုင်ကျင့်ပြီး၊ ရတာမဟုတ်ဖူးလေ။
လိမ်ပြီး ယူတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ၊ အကုသိုလ်
ဖြစ်သလား။”

သက်ထားဆွေက . . .

“ကစ်ဖက်လူကို၊ နိုင်ပါစေလို့။ နင်၊ ဆုတောင်း
ပေးသလား။ ရှုံးပါစေလို့ ၊ ဆုတောင်းမိသလား။
အဲဒါ . . . နင်၊ အရင်ဖြေ”

“ဒါက၊ တော့၊ အလောင်းအစားလုပ်ပါတယ်
ဆိုမှ။ ကိုယ်နိုင်ချင်တာပေါ့။”

စာလွဲဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

“မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်ဖြေ မင်းမျိုးနိုင်”

“အေး . . ။ ရှုံးပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်”

“အဲဒီ စိတ်၊ ကောင်းသလား”

“မကောင်းဘူး” . . ဟု ကျွန်တော် ဖြေလိုက်ရသည်။

“အဲဒါ။ လောဘကို၊ အခြေခံတဲ့ မကောင်း

တဲ့ အကုသိုလ် စိတ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် လိုက်၏။

“ကိုယ် . . ဆုတောင်းတဲ့ အတိုင်းမဖြစ်ရင်၊

ဝမ်းသာ သလား။ ဒေါသဖြစ်သလား”

“ဖြစ်တာပေါ့။ ဒေါသ”

“အဲဒါ . . လောဘကို၊ အကြောင်းပြုပြီး၊

ဖြစ်တဲ့။ နောက်ထပ်၊ အကုသိုလ် စိတ်”

“အင်း . . ။ ဟုတ်မယ်”

“လောဘ၊ ဒေါသ ကို၊ အခြေခံပြီးမှ၊ ရတဲ့။

အဲဒီငွေကို ၊ တကယ်တမ်းစဉ်းစားကြည့်ရင်၊ နင် တစ်ယောက်တည်း၊ မပိုင်ဆိုင်ပါဘူး။

တိုင်မှာတော့မှာစိုးလို့၊ နှုတ်ပိတ်ခပေးရ။

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်းဆောင်းခြင်း

အရေးယူခံရမှာစိုးလို့၊ လာဘ်ထိုးရနဲ့၊ ဝေးစားမှုစား တွေကို၊ နင်၊ ပေးရကမ်းရသေးတာပဲ မဟုတ်လား”

ဆိတ်ငြိမ်းခြင်းဖြင့်၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံနေရသည်။

“အဲဒီလို၊ ပေးရကမ်းရတာတွေကိုရော၊ နင်၊

စေတနာ အပြည့်နဲ့၊ ပေးတာဟုတ်လို့လား”

“စေတနာ၊ မပါဘူး”

“စေတနာ မပါဘဲ၊ ပေးရတဲ့အပြင်။ ပေးတဲ့

ငွေကြေးကလည်း၊ မသန့်ပြန်တဲ့ ငွေကြေးဖြစ်နေ ပြန်တဲ့ အတွက်၊ ကုသိုလ် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဒါဆို။ အကုသိုလ် ဖြစ်သလားဆိုတဲ့၊ နင့်

မေးခွန်းကို၊ နင့် ဘာသာပဲ အဖြေထုတ်ပါတော့”

“အကုသိုလ် အလုပ်ဆိုတာ၊ ငါ သိပါပြီဟာ။

ဒါပေမဲ့၊ လောဘ၊ မရှိဘဲ၊ ချမ်းသာအောင်၊ ဘယ် လိုလုပ်၊ စီးပွားရှာနိုင်မှာတဲ့လဲ”

သက်ထားဆွေက . .

“ရဟန်းသံဃာတွေ၊ ဆွမ်းခံကြတာ။ နင်မြင်

ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သက်ထားဆွေ စကား ဆက်၏။

“သံဃာတော်တွေ၊ ဆွမ်းခံကြတဲ့အခါ၊ ငါ၊
ကြက်သားနဲ့ဘုန်းပေးမယ်၊ ဝက်သားနဲ့ ဘုန်းပေး
မယ်၊ ဘဲသားနဲ့ ဘုန်းပေး မယ် လို့၊ နှလုံးသွင်းပြီး၊
ဆွမ်းခံကြသလား။ ကိုယ် စိတ်နှလုံး၊ သုံးပါးစလုံး
ကို၊ ဣန္ဒြေစောင့်စည်းပြီး၊ ဆွမ်းခံကြသလား”

“စောင့်စည်းပြီး၊ ကြတာပေါ့”

“အဲဒီလို၊ စောင့်စည်းထားတဲ့ ၊ ရဟန်းရဲ့
စိတ်နှလုံးထဲမှာ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊
ငြိမ်းမနေဘူးလား”

“ငြိမ်းတာပေါ့”

“အဲဒီလို ငြိမ်းနေတာ ၊ ဆင်းရဲခြင်းလား၊
ချမ်းသာခြင်းလား”

“ငြိမ်းနေတော့၊ ချမ်းသာမှာပေါ့”

“အေး။ လူတွေ . . . အစီးအပွားရှာရင်လည်း။

အဲဒီလို ၊ စောင့်စည်းတဲ့စိတ်နဲ့ရှာရတယ် . . . တဲ့
ငါ့ အဖေ ဆုံးမဖူးတယ်။

လူတွေက၊ ချမ်းသာချင်တယ်လည်း၊ ပြော
ကြသေးတယ်။ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်တဲ့၊ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ တွေနဲ့၊ စီးပွားရှာနေကြတော့လုံးဝ၊
မချမ်းသာနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တွေ။ ငြိမ်း
အောင်လုပ်ပြီးမှ၊ စီးပွားရှာရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ဝိပဿနာ ဘာဝနာနဲ့နေ”

“အဲဒီလိုနေမှတော့၊ ဘယ်လိုလုပ်၊ စီးပွားရှာ
ချင်တော့မှာလဲ”

“မရှာချင် မရှာနဲ့ပေါ့။ အဲဒီရူးကြီးတာက၊
ချမ်းသာဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“စိတ်ချမ်းသာရုံနဲ့။ လောက၊ မှာ၊ မပြည့်စုံ
ဘူးလေ”

စာလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

“စိတ်ရောကိုယ်ရော၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊
ငြိမ်းအောင် ၊ အားထုတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းက ၊
စိတ်တစ်ခုတည်းပဲ၊ ချမ်းသာတာ၊ ဟုတ်ပါ့မလား။
နှင့်၊ ဉာဏ်လေးပိုစိုက်ပြီး၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

ရူပ၊ ဗေဒနည်းနဲ့ပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား၊ ဓာတု
ဗေဒနည်းနဲ့ပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား၊ သင်္ချာနည်းနဲ့ပဲ
စဉ်းစားစဉ်းစား။ အချိုးကျကျ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

ဘယ်သူကတော့၊ ဘယ်လို ကြွယ်ဝ၊ နေပြီ၊
ဘယ်လူကတော့၊ ဘယ်လုပ်ငန်းနဲ့ ချမ်းသာနေပြီ၊
ဘယ်သူက တော့ ၊ ဘယ်သူ အဆက်အသွယ်နဲ့၊
နေရာကျနေပြီ ၊ ငါလည်း ၊ သူ့ထက်သာအောင်
လုပ်ဦးမှပဲ ဆိုတဲ့၊ လောဘ၊ တကြီးစိတ်နဲ့ စဉ်းစား
လို့က တော့၊ နင်သဘောပေါက်မှာ၊ မဟုတ်ဘူး။”

“ဝိပဿနာ အလုပ်က၊ လူတိုင်း လုပ်ဖို့ ၊
လိုတယ်လို့၊ နင်၊ ဆိုလိုချင်တာလား။”

“ဟုတ်တယ်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်မယ့် လူပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ့်လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊

မောင်လှမိုး ၊ ချင်းချောင်းရွာ၊

ဆရာဝန်လုပ်မယ့်လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အင်ဂျင်နီယာ လုပ်
မယ့် လူပဲဖြစ်ဖြစ်။ စစ်ဗိုလ်လုပ်မယ့်လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊
လူတိုင်းလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို
တော့၊ အဲဒီအလုပ်ကို၊ လူဖြစ်နေတဲ့ ဘဝ၊ မှာပဲ လုပ်
လို့ရတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝ၊ မှာ၊ လုပ်လို့မရ
ဘူး။”

“နင်ပြောတာနဲ့ပဲ၊ ငါ့က မလုပ်ရင်၊ တိရစ္ဆာန်
ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

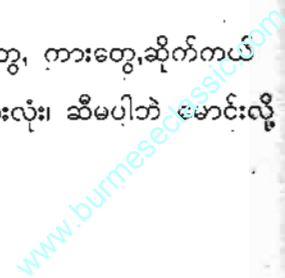
“မလုပ်တဲ့သူတွေကို၊ တိရစ္ဆာန်လို့၊ ငါ့မဆို
လို့ပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ လုပ်လို့ မရဘူးလို့ပဲ ငါ၊
ပြောတာပါ။”

“ငါ့လုပ်မယ် ဆိုရင်၊ ဘာလို့ မလဲ”

“သီလ”

“သီလ၊ မဆောက်တည်ဘဲ၊ လုပ်လို့ မရဘူး
လား။”

“လေ့ယာဉ်ပျံတွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုက်ကယ်
တွေ၊ ယာဉ်ရထားအားလုံး၊ ဆီမပါဘဲ မောင်းလို့

ရလား”

“ဘယ်ရမလဲ”

“အဲဒီလိုပဲပေါ့”

“ခက်လိုက်တာ” ဟု ကျွန်တော် ညည်းမိသည်။

သက်ထားဆွေက . .

“အခုကဆုံး အလုပ်ကိုလုပ်မှ ၊ အမြင့်ဆုံး အင်အားရတယ်။

ငါ့ အဖေကတော့၊ ဥပမာတစ်ခုပေးဖူးတယ်။ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ အလုပ်က၊ မနှိုင်းကောင်း၊ နှိုင်းကောင်း၊ ဧဝရက်တောင် တက်တဲ့အလုပ်တဲ့။ လောက၊ အစီးအပွားတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေက၊ ခြတောင်ပို့ပေါ်က၊ ကြက်လျှာ အလံလေးတွေ တဲ့။

တောင်တက်ထားတဲ့ ၊ ပုဂ္ဂလိကတွေအနေနဲ့၊ ခြတောင်ပို့တွေကို၊ ခွကျော်လိုက်ဖို့၊ ဘာအခက်အခဲမှ၊ မရှိဘူး တဲ့။ ဒါပေမဲ့၊ တောင်ထိပ်ကိုရောက်အောင် တက်ထားပြီးသား ပုဂ္ဂလိကတွေက၊ ခြတောင်ပို့ပေါ်က၊ အလံနုတ်နုတ်လေးတွေကို၊ လှည့်တောင်

မကြည့်ပါဘူးတဲ့”

“ဪ”

“မဪနဲ့၊ မင်းမျိုးနိုင်။ ငါ့ကို၊ နင်တကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင်၊ သမာအာဇီဝ၊ အလုပ်ကိုပဲ၊ လုပ်ပါ။

အလောင်းအစား အလုပ်ကို၊ ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့၊ နင့်ကို၊ ငါ့လုံးဝ . . မချစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝ၊ မပတ်သက်တော့ဘူး”

“ဆက်မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင်ကော . . .”

“အေး . . မလုပ်တော့ဘူးဆို၊ ပြီးတာပဲ”

“ပြီးလို့ မရဘူးလေ။ ဆက်လုပ်ရင်၊ မချစ်ဘူးဆိုတော့၊ ဆက်မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင်၊ ချစ်တယ် . . ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

ပြုံးဟန်မပါဘဲလျက်၊ ပြုံးနေသည်ဟုပင်၊ ကျွန်တော်မြင်၏။ ချစ်ခြင်း၏၊ အငွေ့အသက်သည်၊ အရာရာကိုပင်၊ အပြုံးရိပ် ဆင်နိုင်စွမ်းလေ၏။ မြင်နိုင်စွမ်းပေ၏။

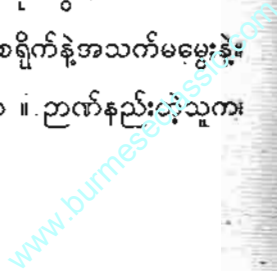
www.burmeseclassic.com

၁၇။

သက်ထားဆွေနှင့်ကျွန်တော်၊ ချစ်သူဖြစ်ပြီးနောက်၊ သူ
ဖေ၊ခင်၊ ဦးချစ်ဆွေ သူ့မိခင် ဒေါ်စိန်ခြယ်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။
သူ့မိဘ၊ နှစ်ပါးစလုံးမှာ၊ အငြိမ်းစား ပညာရေးဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြ
သည်။

သက်ထားဆွေတွင် ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက် ၊ အစ်မ ၊
တစ်ယောက်ရှိသည်ဟု၊ သိရ၏။ စည်းကမ်းတကျ ငြိမ်းချမ်းစွာ
နေထိုင်နိုင်သော မိသားစု ဟု၊ ကျွန်တော် ခန့်မှန်း တွေ့မြင်ရသည်။

“ငါ့မိတ်ဆွေ၊ ကိုအောင်သန်း ဆိုတာရှိတယ်။ သူက၊ အလှ
ကုန်လုပ်ငန်းလုပ်တယ် ။ နောက်တစ်နှစ်နှစ် နှစ်လောက်နေရင်၊
“ရွမ်းမေ” ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့၊ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ဦးမယ်လို့၊
ကြားတယ်။ မင်း၊ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီ ဦးအောင်သန်းနဲ့၊
ငါ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ စနိုးလုပ်တာတို့၊ ပေါင်ဒါလုပ်တာတို့၊ သူ့ဆီမှာ၊
သင်ပေါ့။ ဂျာနယ်ထုတ်တဲ့ အလုပ်လည်း၊ အဆင်ပြေရင် ဆက်လုပ်
ပေါ့။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်၊ အကုန်လုပ်ကွာ။ မကောင်းတာ၊
ဘာမှ ၊ မလုပ်နဲ့။ လူ့ဘဝ၊ ခဏလေး ။ ဒုစရိုက်နဲ့အသက်မမွေးနဲ့။
လောက၊ ဆိုတာတော့ ၊ အစုံရှိတာပေါ့ကွာ ။ ဉာဏ်နည်းတဲ့သူက

ဉာဏ်နည်းသလို၊ ရပ်တည်လိမ့်မယ်။ ဉာဏ်ရှိတဲ့သူက၊ ဉာဏ်ရှိသလို၊ တွန့်ကြံလိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘာသာဝင်ဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ဘုရားနည်းအတိုင်း နေထိုင်ကျင့်သုံးရင် ၊ ဘုရားနဲ့နီးလိမ့်မယ် ။ ဘုရားနည်းအတိုင်း မနေထိုင် .မကျင့်သုံးမိရင်၊ ဘုရားနဲ့ဝေးလိမ့်မယ်။ မင်းတို့၊ လူငယ်တွေ၊ နားလည်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဘုရားနဲ့ဝေးရင်၊ တရားနဲ့ဝေးတယ်ကွ။ တရားနဲ့ ဝေးပြီဆိုမှတော့ ၊ မတရားမှုတွေနဲ့ပဲ တွေ့တော့မှာပေါ့။ နော် . . မောင်မင်းမျိုးနိုင်” . . . စသည်ဖြင့် ၊ သက်ထားဆွေ၏ ဖခင်၊ ဦးချစ်ဆွေက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ တရင်းတနီး အကြံပေးပြောပြ ဆုံးမလေသည်။

သားသမီးကောင်း မိဘကောင်း ဆိုသည်ကို၊ ကျွန်တော်၊ မြင်တွေ့ ခဲ့ရပေပြီ။ မိကောင်း ဖခင်တို့၏ သမီး သက်ထားဆွေကို၊ ချစ်ခင်ဆုံးမက်ခွင့်ရသည့်အတွက်၊ ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ပြီးပြည့်စုံပြီဟု၊ ခံယူ ပျော်ပိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်မကြွယ်ဝ၊ ခင်မှာပင် ၊ သက်ထားဆွေ ကျွန်တော့် ကို ၊ လက်ထပ်သည်။ လူချစ်အောင်တို့ မိသားစုမှ လွဲ၍၊ ရင်းနှီး ခင်မင်သူများ၊ အာလုံးကို၊ ကျွန်တော်၊ မင်္ဂလာပွဲဘိတ်ကြားဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးသည် အထိ ၊ လူချစ်အောင်တို့ကို၊ မဘိတ်ကြားသည့်ကိစ္စ၊ အမေ မကျေနပ်။ “မင်္ဂလာဆောင်က၊ နှပ် လို့၊ လူရွေးပြီးဖိတ်တာ”ဟု၊ ကျွန်တော် အကြောင်းပြသည်။ အမေ မယုံ။

ပိုးသား၏ ရင်ဖွင့်မှု၊ အစ်ကို၊ ကိုမင်းထင်၏၊ အသိပေးလိုက် မှုတို့ကြောင့်၊ လူချစ်အောင်နှင့် ကျွန်တော့်ဆက်ဆံရေးကို၊ စိတ်မ ကောင်းခြင်းကြီးစွာ၊ အမေသိသွားသည်။ သည်းခံခွင့် လွတ်ဖို့ စကားသာ၊ အမေပြော၏။

ကျွန်တော် . . . ကြွယ်ဝစေ တွင် ၊ တစ်မိသားစုလုံးကို၊ ကျွန်တော်နှင့် သက်ထားဆွေက ၊ ရန်ကုန်မှာ၊ လာနေဖို့ခေါ်သေး သည် ။ မောင်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ၊ အမြဲတစေ ဂုဏ်ယူနေတတ်သည် ၊ အစ်မ၊ ခင်ခင်ဦးပင်လျှင် ၊ ရန်ကုန်ကို ။

www.burmeseclassic.com

တော်တော်ကြောက်၏။ “မြို့ကြီးပြကြီးမှာ မျက်စိသုဇယ်နားသုဇယ်နဲ့ ငါ့ မနေတတ်ဘူး” ဟု ကြောက်လန့်တကြားပြောလေ၏။

အဖေက “အသက်ရှုမဝဘူး” . . . ဟုသာပြောလေသည်။ အမေက . . . “နင့်ဘာသာ ၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ . . . ကိုယ် ၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်၊ ဒီမှာ ရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလေ။ မိဘ၊ အကူအညီမပါဘဲ၊ ကြွယ်ဝအောင် ရပ်တည်နိုင်တာကိုပဲ၊ အမေ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ အမေတို့ လာမနေတာကိုလည်း၊ တစ်မျိုးမထင်နဲ့။ နေသုံးကျနေတဲ့နေရာကို၊ စွန့်ဖို့ ခက်လို့ပါ။ သားကြီးကလည်း၊ ရွာက၊ အလုပ်နဲ့ပဲ၊ အဆင်ပြေနေတာဆိုတော့။ သူလည်း၊ စွန့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” . . . ဟု အမေပြောသည်။

“ကျွန်တော်၊ ကျိုးစားခဲ့တာ၊ အမေတို့ကို၊ အဲဒီ အိမ်ဝင်း ထဲက ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ အမေတို့က၊ ဘာဖြစ်လို့၊ အခွာခက် နေတာလဲ” ဟု၊ စိတ်မသက်သာစွာ မေးမိသည်။ “လူကြီးချင်း၊ ဘာ ပြဿနာမှာ၊ မရှိဘူးလေကွယ်။ နင်နဲ့၊ လူချစ်အောင်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို တောင်၊ သူ့မိဘတွေ၊ သိပုံမရပါဘူး။ သိလည်း၊ ဘာထူးမှာတုန်း။ သား . . . မင်းမျိုးနိုင်၊ နင်လည်း၊ အာယာတ ထားမနေပါနဲ့တော့။ ပြီးတာတွေလည်း၊ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ ငါ၊ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ၊ အခုလိုထည်ထည်

ဝါဝါ နေဖြစ်တာ၊ လူချစ်အောင်နဲ့၊ မပတ်သက်ချင်တော့လို့၊ ရွာကိုစွန့်ခဲ့ပြီး၊ ရုန်းကန်ခဲ့လို့ပဲ . . . လို့၊ တွေးပြီး၊ ကျေးဇူးတောင် တင်လိုက်သင့်တယ်” . . . ဟု၊ အမေပြောသည်။ အမေ့စကားအပေါ်၊ ကျွန်တော်ဘဝင်မကျ။ သို့သော် . . . အပြစ်မတင်လို့။

တော်လှန်ခဲ့သော၊ ကျွန်တော့်အမော၊ အလဟဿ ဖြစ် ရသည့်ပမာ ၊ ခံစားရသည်ကို ၊ ထပ်တူခံစား သိထားလေသူမှာ၊ သက်ထားဆွေ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်ဟု၊ ခံယူမှတ် ပိုက်လိုက်မိ၏။

အောင်သိန်းဦး၏ပူးပေါင်းပါဝင်မှုဖြင့်၊ ကျွန်တော့် ဂျာနယ် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သက်ထားဆွေနှင့်၊ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရသည့် ကာလ၊ မှာ အစပြုကာ၊ သူ ဟန့်တားသော ကိစ္စကို၊ ကျွန်တော်၊ အပျော်မျှပင်၊ မလုပ်ဖြစ်တော့။

သက်ထားဆွေ၏ဖခင် ဦးချစ်ဆွေ၏ မိတ်ဆက် အားဖြင့် ပေးခြင်းကြောင့် ၊ အလှကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ် သည့် ပညာရှင်

ဦးအောင်သန်း+ဒေါ်မီးမီးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်၊ သိက္ခမ်းရင်းနှီးခွင့် ရပြီး၊ ၎င်းတို့၏ အကူအညီဖြင့်၊ အလှူကုန်ပစ္စည်း၊ ထုတ်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်စွာ၊ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဦးအောင်သန်းနှင့် ဒေါ်မီးမီးတို့၏ ရှမ်းမေ ဝန်း၊ ရှမ်းမေကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ၊ . . . အစရှိသော၊ အလှူကုန်ပစ္စည်း တို့သည်လည်း နိုင်ငံအနှံ့တွင်၊ အောင်မြင်ထင်ရှားလျက်ရှိပေသည်။

ဘဝ၊ တစ်ခု တည်ဆောက်ရာ၌၊ တိုက်ခိုက်နှောက်ယှက် ခြင်းဖြင့်၊ အင်းအားဖြစ်စေသူ၊ ကူညီရှိုင်းပင်းဖြင်းဖြင့်၊ အင်းအားတိုး စေသူ၊ . . . စသော ၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သူတွေ၊ ရှိတတ်ကြကြောင်း ၊ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း၊ သိနားလည်ခဲ့လေသည်။

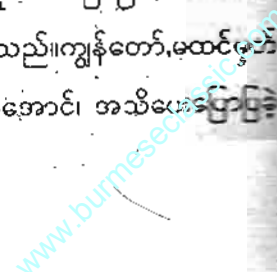
မတရားခြင်းဖြင့်၊ ဖိစီးခဲ့သူသည်လည်း ၊ မခံချင်စိတ်ကို၊ ဖြစ်ပေါ်စေသည့်၊ အထောက်အပံ့ ၊ ပေးလေသူ . . . ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့သည်။ အမေ ဆိုဆုံးမ၊ သကဲ့သို့၊ နာကျင်စေသူကိုပင်၊ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပါလားဟု၊ တွေးဆ၊ တတ်လာ၏။

ထို့ကြောင့်၊ နယ်ဆေးရုံတွင်၊ လူချစ်အောင် ဆေးကုသ၊ နေရကြောင်း၊ ပိုးသား ဖုန်ဆက် အကြောင်းကြားခဲ့စဉ်က၊ ကျွန်တော်၊ မဆိုင်းမတွ၊ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ့ဆီကို၊ ဒီ တစ်သက်၊ မင်း၊ လာမယ် ထင်မထားဘူး” ဟု လူချစ်အောင် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်၊ ပြောသည်။ “ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ဘာ အမှတ်အတေးမှ၊ ငါ့မှာ မရှိပါဘူး” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောဖြစ်သည်။

“ငါ . . . ပိုးသားကို၊ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ။ မင်းကို၊ တွေ့ချင် လို့” ဟု၊ လူချစ်အောင် ပြော၏။ “ကင်ဆာ ဆိုတော့၊ အသိနှောက်ကျ ရင်၊ သေဖို့များတယ်လေ။ မသေခင်မှာ၊ ငါ သူငယ်ချင်းကို၊ ငါ . . . သေသေချာချာရှင်းပြ၊ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ” ဟု၊ လူချစ်အောင်ပြော ၏။ “မင်း၊ တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြော၍၊ စကားစန့်ဖြတ် ခဲ့သည်။ ပထမ၊ အကြိမ်သွားစဉ်က၊ သူဇနီး ပယင်းကို၊ မတွေ့မြင် ခဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း၊ မမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ချေ။

ဒုတိယ အခေါက်သွားစဉ်က၊ လူချစ်အောင်ကို၊ မမေးဘဲ ပိုးသားကိုသာ၊ ကျွန်တော် တီးတိုးမေးခဲ့သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ်သဖြင့်၊ ပယင်း အိမ်ပြန်သွားကြောင်း၊ မည်သည့်ပြဿနာ ဖြစ်သည်ကို၊ မည်သူမျှ မသိကြောင်း၊ လူချစ်အောင် ဆေးရုံတက်နေ ရသည်ကို၊ ပယင်း မသိသေးကြောင်း၊ ပိုးသားပြောပြ၏ ။ ကလေး တစ်ယောက်ရနေကြပြီဟု၊ ကြားသိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၊ မထင်မှတ် ထားသော၊ အကြောင်းအရာကို၊ လူချစ်အောင်၊ အသိပေးပြောပြခဲ့

သော၊ အကြိမ်သည်၊ နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံရသည့် အကြိမ်ဖြစ်သည်။
 လူချစ်အောင် ရှင်းပြသော၊ အကြောင်းကို၊ လူချစ်အောင် ရှင်းလင်း
 ပြောပြခြင်းကိုက၊ သူ့ထံသို့၊ ထပ်မံ သွားရောက်လိုခြင်း၊ မရှိလောက်
 အောင်၊ ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ ပယင်းနှင့်ပြဿနာဖြစ်ခဲ့
 သည်မှာလည်း၊ ထိုကိစ္စ။

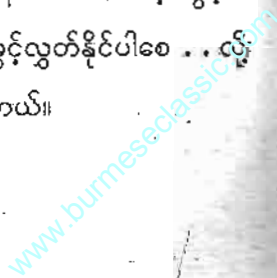
... သမီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ အန္တရာယ်
 ကင်းချင်ရင်။ မိဘ၊ ရဲ့၊ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို၊ ရချင်
 ရင်။ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့၊ မိဘ၊
 ကို၊ အသိပေးပါ ... တဲ့။

၁၈။

(ကျွန်တော်ကတော့၊ သေသူကို၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်
ပယင်းရေ . . ။ လုံးဝခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူးလို့ ၊ ခံစားဆုံးဖြတ်မိတာ
ကြောင့်၊ သူ့ အသုဘ ကိုတောင်၊ မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး ။ အဲဒီအပြင်၊
ရက်လည်ဆွမ်း သွပ်တဲ့နေ့ကိုလည်း၊ တမင် မသိချင်ယောင် ဆောင်
ပစ်ခဲ့မိတယ်။

ဆုံးတဲ့သတင်းကြားမှ၊ ရွာကိုပြန်လာတယ်လို့၊ ကျွန်တော်
သတင်းကြားပါတယ်။ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့မယ်ဗျာ။သေသူ မကြား
မသိနိုင်တော့ပေမဲ့ ၊ ရှင်ကျန်ခဲ့သူတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ ၊ ခံပြင်းစိတ်နဲ့
ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာဟာ ၊ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတဲ့ ၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးပါပဲ။

သေတာတောင်၊ ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုတဲ့၊ နာကျည်းစိတ်ကြီး
ကို၊ ကိုယ့်သေရွာအထိ၊ သယ်ဆောင်သွားရမှာ ကိုလည်း၊ ကျွန်တော်
မလိုလားဘူး။ခွင့်လွှတ်ခြင်းပြ အမူအရာလောက်ကို၊ သူ . . သိသိ၊
မသိသိ၊ သူ့အုပ်ဂူဘေးနားမှာ၊ သွားရောက်ပြသလိုက်မှ၊ ကျွန်တော်
စိတ်ပေါ့ပါးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ဒါကြောင့်၊ ကျွန်တော်ကတော့၊ ခွင့်
လွှတ်လိုက်တော့မယ်ဗျာ။ပယင်းလည်း၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ . . လို့
ကျွန်တော် ရည်မှန်း ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

လင်မယားဆိုတာ ဘာကိုမှ မကွယ်မဝှက်တမ်း၊ တစ်သက်ပန်း ပတ်သက်ချစ်မက်ရမယ့် လူနှစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားပါတယ်။

ဒါလေးပြောလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ဒါလေးအသိပေးလိုက်ရင် ပြသဿနာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ကွယ်ဝှက်ကျူးလွန်ကြရင်းက ဒါကြီးတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ။

“မင်း . . မိန်းမ၊ ကြောက်သလား ။ မိန်းမ မသိအောင် မလုပ်ရဲဘူးလား” ။ “နင် . . . ယောက်ကျား ကြောက်ရသလား။ ယောက်ကျားမသိအောင်၊ ကိတ်မုန့်ချစ်သူလေးထားလိုက်ပေါ့” . . ဆိုတာမျိုးတွေလည်း ဝန်းကျင်က ထိထိခတ်ခတ် ကြားရနိုင်တယ်လေ။

ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက လင်မယားနှစ်ယောက်အကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသိအပ်တာ၊ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာဘဲ။ တစ်ယောက်မလုပ်စေချင်တာကို တစ်ယောက်က မသိအောင်၊ နောက်ကွယ်မှာ ကျူးလွန်နေတာဟာ၊ ဖောက်ပြန်မိခြင်း၊ တစ်မျိုးပဲ . . လို့ ကျွန်တော် ယူဆထားပါတယ်။

တစ်စုံတစ်ခုကို မသိအောင် ကျူးလွန်ခဲ့မိလို့ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောဝန်ခံပြီ ဆိုရင်လည်း ကျန်တဲ့

တစ်ယောက်က အစွမ်းကုန် ခွင့်လွှတ်ပေးသင့်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ခွန်းသိလို့၊ ခဏခဏ မှားယွင်းမိတာမျိုး၊ မဖြစ်အောင်တော့ ထိန်းသိမ်းရမှာပေါ့။

လူချစ်အောင်က သူ့အမှားကို မသေခင်မှာ ဝန်ခံခဲ့ပြီပဲ။ ပယင်းက ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးသင့်သလို ကျွန်တော်ကလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဇနီးကို အသိပေးဝန်ခံစရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ပယင်းကို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ထဲက စကားပြောနေမိတဲ့ကိစ္စ။ နောက်ပြီး လူချစ်အောင် ဆေးရုံတက်တုန်းက သွားခဲ့ပြီး ဆုံးပါးတဲ့အခါ မသွားချင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်မိတဲ့ကိစ္စကို ပြောပြရဦးမယ်။

ဘယ်ကိစ္စ ဘယ်အကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် ဇနီး သက်ထားဆွေက အကြံပြု နားလည် ခွင့်လွှတ်တတ်သူပါ။ ဒီတစ်ခါ သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြပြီးရင် ကျွန်တော် မျှီသိပ်ထားတာ ကုန်သလောက် ရှိပါပြီ။ မျှီသိပ်ထားသမျှ ချေဖျက်ပစ်ရတာ အခက်သားလား(ဟေ့)။

www.burmeseclassic.com

“မောင်မှာ ၊ ပြောစရာကျန်နေသေးတယ်ပေါ့” . . ဟု ၊
သက်ထားဆွေ ပြုံးလျှက်မေး၏။ “ရင်ဖွင့်တယ်လို့၊ ယူဆပါဦး
မိန်းမရယ်”ဟု၊ ကျွန်တော် အားနာစွာပြောသည်။

သက်ထားဆွေက . .

“ဆေးရုံက ၊ ပြန်လာပြီးမှ ၊ လူချစ်အောင်

အပေါ်၊ မကျေနပ်တာ၊ ပါ လာသေးတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ၊ ခေါင်းညိတ်ပြရ

သည်။ ပြီးမှ . .

“သက်ကို၊ မောင်၊ညာထားတာမျိုးမဟုတ်
ပါဘူး။ပြောသင့် မပြောသင့်၊ စဉ်းစားနေရလို့ပါ။

လင်မယား နှစ်ယောက် အကြားမှာ၊ မပြော
သင့်တဲ့စကား၊ မရှိဘူးလို့ တွေးကြည့် ပြီးမှ၊ ပြောပြဖို့
မောင်၊ဆုံးဖြတ်တာ”

“မောင်ရယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ အခုသိ
အခုပြော အခုပေါ့ပါး တာပေါ့ ။ ပယင်းဆိုတဲ့
ကောင်မလေးကို၊ အတွေးနဲ့စကားပြောနေမိတယ်
ဆိုတာက၊ သူ့ကိုလည်း . . .”

မောင်၊ ပြောစရာရှိနေလို့ဖြစ်မယ်။ဥပမာ
လူချစ်အောင်ကို၊ မောင်ခွင့်လွှတ်သလို၊ ခွင့်လွှတ်
စေချင်တာမျိုးပေါ့”

“သူလည်း၊ တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားတာလို့၊
လူချစ်အောင်ပြောပြတယ်”

“ဒါနဲ့များတောင် မောင်ရယ်။ မောင်က၊ပါ
ရောပြီးစိတ်ဆိုးမိသေးတယ် ဆိုတော့ ၊ သူ့ခမျာ၊
ဘယ်သူ ၊ ခွင့်လွှတ်စကားမှ၊ မကြားလိုက်ရရှာဘူး
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သက်ရယ်။တောင်းပန်နေတုန်း
က၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ။ဒါပေမဲ့၊
နားထောင်နေရင်းနဲ့၊ နားရည်လည်း ၊ လည်လာ
ရော။စိတ်ကို၊ မနည်း၊ ထိန်းနေခဲ့ရတယ်။

ဪ ။ သူ့၊ လူမမာပဲလေ . . လို့၊ မနည်း၊
နဲ့လုံးသွင်းခဲ့ရတယ်။ သူက၊တော့၊ ပြော သွားရှာပါ
တယ်။ချက်ချင်းခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ဦးတဲ့။ခွင့်လွှတ်တယ်
ဆိုမှ၊ သူ့ဆီကို၊ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါဘူး။

စာလွှာဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

ခွင့်လွှတ်သင့်၊ ခွင့်မလွှတ်သင့်၊ စဉ်းစားနေ တုန်း၊ သူ . . ဆုံးသွားတာပဲ . . သက်။ ခွင့်မလွှတ် ချင်တဲ့၊ စိတ်ကြောင့်၊ မြေချတဲ့နေ့က၊ မောင်၊ တမင် မသွားဘဲ နေမိခဲ့တာ”

“မောင်။ အဲဒီလောက်အထိ၊ သူ့ကို စိတ်ဆိုး သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်သက် ။ ခွင့်လွှတ်ချင်တဲ့ စိတ် မှန်သမျှ။ ကုန်ခန်းသွားခဲ့တာ”

“အပြစ်က၊ တော်တော်ကြီးလို့လား”

“သေတာတောင် ၊ ခွင့်မလွှတ်ချင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ် သက်ရယ်”

ရန်ကုန် အထိလာရောက် ကုသဖို့ ၊ ပထမ ၊ အခေါက် တွေက၊ ကျွန်တော်၊ အကြံပြုခဲ့သော်လည်း၊ လူချစ်အောင်လက်မခံ။

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်းဆောင်းခြင်း

သို့ဖြင့် ၊ သူတက်ရောက်နေရာဆေးရုံသို့ ၊ သတင်းမေး သက်သက်သာ၊ ကျွန်တော် သွားရောက်နေခဲ့ရသည်။ အနားမှာ၊ မည်သူမျှ မရှိသည့် တစ်ရက်တွင် . .

“ဘယ်သူမှ၊ မရှိတုန်း။ ငါ့အပြစ်ကို၊ ငါ။ ဝန်ခံပါရစေကွာ”

“နေကောင်းအောင်နေစမ်းပါကွာ။ ကျန်တာ တွေ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“ခွင့်လွှတ်စကား မကြားရရင်တောင်၊ ငါ၊ မသေခင်မှာ ၊ ကာယကံရှင်တွေကို ၊ အသိပေး တောင်းပန်သွားချင်လို့ပါ။

ငါ့ မိန်းမကတော့၊ ငါ့ကို၊ စိတ်ဆိုးသွားပြီ။ မင်းလည်း၊ ငါ့ကို၊ စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“မဆိုးပါဘူးကွာ”

“ငါ့ပြောတာကိုသာ၊ နားထောင်ကြည့်ပါဦး။ သူငယ်ချင်း။ နားထောင်ပြီးရင်လည်း၊ ချက်ချင်း ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုမှ၊ နောက်တစ် ခေါက်၊ ငါ့ဆီကို၊ ထပ်လာခဲ့ပါ”

“အေးပါကွာ” ဟု ပြောရင်း သူပြောသမျှကို ကျွန်တော်၊ စိတ်မပါစွာ နားထောင်လိုက်မိသည်။

(...) စားသောက်ဆိုင် အတွင်းသို့ ဝင်လျှင် ဝင်ချင်း၊ ငွေသိမ်းကောင်တာတွင် ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ... တွေ့သည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မှ ပယင်း ဟု သူ... သိ၏။

မနီးမဝေးမှ မြင်တွေ့စဉ်က သူလို ကိုယ်လို သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ဘူးသည်။ အနီးကပ်မြင် တွေ့လိုက်ရစဉ် လွန်စွာ ကျက်သရေရှိသော မိန်းကလေးဟု ချက်ချင်း သိရှိလိုက်ရ၏။

မင်းမျိုးနိုင်နှင့် ခရီးသွားဟန်လွဲမျှသာ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ် ပြောခဲ့တာပဲဖြစ်မည်ဟု ကိုယ်လိုရာကို ဆွဲတွေးပစ်လိုက်၏။

မင်းမျိုးနိုင် အနေနှင့်လည်း ကြုံလို့ကြိုက်လိုက်တာ နေမှာပါ ဟု ပေါ့လျော့စွာ တွေးတောလိုက်ပြန်သည်။

နောက်ဖြစ်နောက်ရှင်းဟု သူ့ပီဇ အတိုင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး၊ မဖွယ်မရာ အတွေးများကို စံနစ်တကျတွေးပြီး ပယင်း၏ အနားသို့ သွားရပ်လိုက်လေသည်။

“ပယင်းလား”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုသိလား”

ခေါင်းခါလျက် သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“မင်းမျိုးနိုင်လား”

ပြုံးလျက် မဝံ့မရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဪ။ သင်တန်းမပြီးဘဲ လာတယ်ပေါ့”

“ဆက်မတက်ချင်တော့ဘူး။ လွမ်းလို့”

ပယင်း၊ လွန်စွာ ပျော်နေပေသည်။

“တီးတိုးပြော ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေရှိတယ်”

“မိဘတွေက ရော”

“အပြင်ခဏသွားတယ်။ လာလိမ့်မယ်”

“အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ အရမ်းတွေ့ချင်လို့
ဝင်လာတာ”

“ဟင်။ ပြန်တော့မလို့လား။ အအေးသောက်
သွားဦး”

“မသောက်တော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း။ မရဘူး . . . သောက်”

ဆိုင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို ၊ ခေါ်ပြီး၊ အချိုရည် ဗူးတစ်ဗူး
လှမ်းတောင်းသည်။ ပြီးနောက်၊ ကိုယ်တိုင် ဖန်ခွက်ထဲသို့၊ ထည့်ပေး
၏။ မင်းမျိုးနိုင်မျက်နှာကို၊ မြင်ယောင်သည်။ နောက်မှတောင်းပန်
လိုက်တော့မည်ဟု၊ တွေး၏။

“ဒီလိုရုပ်ချောမယ်လို့မထင်ဘူး . . . သိလား”

သူ . . . ဘာပြောရမည်မှန်း၊ မသိသဖြင့်၊ ပြုံး၍သာနေ
လိုက်၏။ “တို့ကို၊ အရင်ကတည်းက၊ သိနေတာ မဟုတ်လား။ မလိမ်
နဲ့”ဟု၊ ပယင်းမေး၏။ သူကလည်း၊ ချော်လဲရောထိုင်၊ ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။ “သိသားပဲ”ဟု၊ ပယင်းပြောပြီး . . .

“လူလိမ်”

“ချစ်လို့ လိမ်တာ”

နှုတ်ရဲလာ၏။

“အမေ့ကို၊ ပြောပြထားတယ်”

“ဘာပြောပြထားတာလဲ”

“လူမြင်ဘူးဘဲ၊ ချစ်နေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်

ရှိတယ်လို့၊ ပြောထားတယ်”

နည်းနည်းတော့ လန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့၊ မိဘကို၊ ပြောထားတာလဲ”

“တို့ မိဘက ၊ တစ်ခုပဲ ဆုံးမ၊ ထားတယ်။

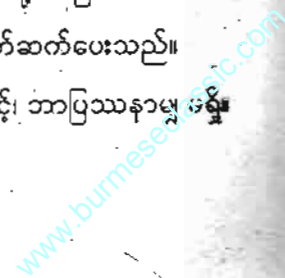
သမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အန္တရာယ်ကင်းချင်
ရင်၊ မိဘရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို၊ ရချင်ရင်။ ဘာပဲ
လုပ်လုပ်၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့၊ မိဘကို၊ အသိ
ပေးပါ . . . တဲ့”

“ဪ” ဟုသာ၊ ပြောနိုင်သည်။ ထိုစဉ် ၊

“ဟော . . . ။ အမေတို့လာပြီ”

ပယင်းက ၊ သူ့မိဘ၊ များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သူငယ်ချင်း၊ အဖြစ်သာ မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့်၊ ဘာပြဿနာမျှ မရှိ။

သို့သော် . . .

“ဪ . . . ဘယ်သူများလဲလို့ ဦးချစ်မောင်
ဒေါ်သီတို့ရဲ့သားကိုး။ မင်းတို့ ဆန်ဆက်ကို ဦးလေး
တစ်ခါလာဖူးတယ်ကွ”

ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်ပြီဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

“မင်းနာမည်၊ ဘယ်သူ”

“လူချစ်အောင်”

ပယင်း ဝှေ့ကနဲ ၊ ကြည့်၏။ “အေးအေး။ စကားပြောကြဦး”
ဟု ခွင့်ပြုပြီး၊ ဆိုင်အနောက်ဘက်ရှိ ၊ နေအိမ်ရှိရာသို့ ၊ ဝင်သွား
ကြသည်။

“မင်းမျိုးနိုင် လို့ အမေ့ကို ပြောထားတာ။

လူချစ်အောင်ဆိုတဲ့နာမည်က၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဲဒါ၊ အွန်လိုင်းနာမည်လေ”

“တော်တော်လိမ်တာပဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“နောက်ရော၊ ဘာလိမ်ထားသေးလဲ”

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“တစ်ခါမှ၊ ချစ်သူရည်းစား၊ မရှိဖူးဘူးနော်။
တစ်မြို့တည်းသားကို၊ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရလို့၊ ဖျော်နေ
တာ။ သိလား။”

နောက်ထပ်၊ ဘာမှ၊ ထပ်မလိမ့်နဲ့တော့နော်။

တို့၊ တန်ဖိုးထားသလို၊ တို့ကို တန်ဖိုးထားပါ”

“စိတ်ချပါ”ဟု၊ သူ . . . ပြောသည်။ “ကဲ . . . ပြန်မယ်ဆိုထား”

တို့၊ ဆိုက်ကယ်နဲ့လိုက်မို့ပေးမယ်” . . . ဟု၊ ပယင်းပြောသည်။

“ရပါတယ်။ ကားရှိပါသေးတယ်”

“မရဘူး”

မူလ၊ ရည်ရွယ်ချက်က၊ မင်းမျိုးနိုင် အတွက်၊ အမှန်တကယ်
ဝင်ရောက်စုံစမ်းပေးဖို့၊ ရည်ရွယ်ချက်။

နောက်တော့၊ နှုတ်ဆော့ရုံမျှဟု၊ ရည်ရွယ်ရင်း၊ ကိုယ်တိုင်
နှစ်သက်စိတ်ဝင်သဖြင့်၊ အစစအရာရာ ၊ ဆက်လက်လိမ်လည်ရ
တော့မည်ဟု၊ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ မင်းမျိုးနိုင်လည်း၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်
ရဲ့ဟု၊ ပေါ့လျော့စွာ၊ တွေးဖြစ်သည်။ (လူချင်း၊ မရင်းနှီးသေးဘဲနှင့်၊
စိတ်ထဲသို့၊ အပြည့်အဝ၊ မရောက်နိုင်ဟု၊ ထင်မြင် မိခြင်းကြောင့်၊
ထိုသို့၊ တွေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။)

မင်းမျိုးနိုင်၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင်၊ ပယင်း ကို၊ အပြည့်အဝ၊
ခိုထားသည်ဟု၊ သိရချိန်မှာ ၊ အရာရာသည်၊ နှောင့်ခဲ့လေပြီ။

မင်းမျိုးနိုင်က၊ အိမ်ဝင်းထဲသို့၊ လုံးဝ၊ မဝင်တော့ . . . ဟု၊
ပြောဆိုစဉ်က၊ သူ တော်တော်လေး ပျော်သွားရသည်။ "ဒါမှ၊ ပယင်း
နဲ့၊ မင်းမျိုးနိုင်၊ မဆုံဖြစ်ကြမှာ" ဟု၊ တွေးပြီး၊ ရင်အပူလျှော့ရ၏။

လိမ်လည်ရသူသည်၊ ဘာကြောင့်လိမ်လိမ်၊ သူ့အလိမ်မပေါ်ဖို့
နည်းပေါင်းစုံဖြင့်၊ လူပေါင်းစုံကို၊ လိမ်လည်ရစမြဲ။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက်၊ ရန်ကုန်မှာ နေထိုင်ဖို့၊ စဉ်းစားမိ
သော်လည်း၊ မင်းမျိုးနိုင်နှင့်တွေ့မှာစိုးသည်။ အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ၊ နေပြန်
တော့လည်း၊ မင်းမျိုးနိုင်ဟူသော အမည်နာမကို၊ ပယင်းကြားသွား
နိုင်ပေမည်။

ထို့ကြောင့်လည်း၊ ပယင်းကို၊ မည်သူနှင့်မျှ၊ အရောမဝင်
စေခဲ့။ ယုတ်စွ အဆုံး၊ ပိုးသားနှင့်ပင်၊ စကားမပြောရန် မှာထားမိ
သည်။ မင်းမျိုးနိုင်၏ မိဘ၊ မောင်နှမတို့သည်ပင်လျှင်၊ အခြေမဲ့

သူများဟု၊ စကားသုံးကာ၊ အရောအနှော၊ မပြုဖို့၊ လုပ်ကြံစကား
ဆိုခဲ့သည်။

အဖေအမေနှင့်၊ အိမ်ရှိလူအားလုံးတို့ကိုလည်း၊ မင်းမျိုးနိုင်
. . . ဟူသည့်၊ အမည်နာမကို၊ ပယင်း၏ ရှေ့တွင်၊ မခေါ်မပြောမိ
အောင်၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်ကတည်းက၊ အထူးသတိပေးဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတက်ကြစဉ်တွင်၊ မင်းမျိုးနိုင်က ၊
ပယင်း အပေါ်၊ ထိကပါးယိကပါး လုပ်ထားသဖြင့်၊ ပယင်းလွန်စွာ
ရွံရှာမုန်တီးနေကြောင်း၊ မိဘတွေကို၊ ပြောပြထားသည်။ ရွာအတွင်း
သိကျွမ်းသူတချို့၏ ပါးစပ်မှာ၊ မင်းမျိုးနိုင်၏ နာမည်ထွက်သဖြင့်၊
ပယင်းမေးမြန်းသည်များရှိသည်။ အွန်လိုင်း အမည်ကို၊ သိသော
ကြောင့်၊ တမင်နောက်ပြောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခွန်းလောက်မျှ၊
ဖြေရှင်းပြလိုက်ရုံနှင့်၊ အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့သည်။

ပိုးသားကတော့၊ မင်းမျိုးနိုင်ရန်ကုန်မှာ၊ အခြေချရခြင်း
အကြောင်းအရင်းကို၊ ရွာထဲက ၊ ရင်းနှီးသူများအားပြောပြလေ့ရှိ
ကြောင်း၊ သူ့ကြားသိရ၏။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင်၊ အခြေချဖို့ စီစဉ်
ပါသော်လည်း၊ ပယင်းက၊ ရော၊ မိဘများကပါ၊ သဘောမတူ။

မင်းမျိုးနိုင် အိမ်ထောင်ပြုသည့်သတင်းကို၊ ကြားစဉ်က၊ သူ့တော်တော် ပျော်သွားမိသည်။ မဘိတ်ကြားသည်ကိုပင်၊ ကေးဇူး တင်မိပါသေး၏။ ဤလောက၌၊ မင်းမျိုးနိုင် . . . ဟူသော အမည် နာမ. မှားပယင်းကို၊ ချစ်ခွင့်ပန်စဉ်က၊ သူ အသုံးပြုခဲ့သည်။ အမည် တစ်ခုသာဖြစ်ပြီး၊ လူအားဖြင့်၊ တကယ်ရှိခဲ့သူမဟုတ်ကြောင်း၊ ပယင်း ယုံကြည်အောင်၊ နည်းပေါင်းများစွာဖြင့်၊ သူ၊ စီမံခဲ့ပြီးဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့်၊ အနည်းငယ်မျှ၊ သူ . . . ရင်ပေါ်ခဲ့၏။

ပယင်း , သားလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားသည် ။ ကလေး တစ်ယောက်ရနေပြီပဲ ၊ ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင်၊ ကောင်းမယ် . . . ဟု၊ တွေးသေး၏ ။ ကလေး အလွန်ငယ်သေးသဖြင့် ၊ စိတ်အနှောက် အယှက်ဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ သွေးလေ ထိခိုက်မှာ စိုးပြီး၊ နှုတ်ဆိတ်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ။ ကာလ , လွန်မြောက်ခဲ့ချိန်၌၊ အပြစ်ကို၊ ဝန်ချလျှင်၊ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်ဟု၊ သေချာပေါက်၊ တွက်ဆခဲ့မိသည်။ အချို့သော၊ နာကျင်စရာ လိမ်လည်ခြင်းများသည်၊ ကာလ၊ မည်မျှ ကြာစေ . . . ၊ ခံစားရသူတို့၏၊ ဘဝ၊ ခရီးစဉ်တဆုံး၊ အသည်းနှလုံး၏၊ သမိုင်းစဉ်တလျှောက်၊ ဘယ်သောအခါမျှ၊ ပျောက်ကွယ်ပျက်သုဉ်း မသွားတတ်ကြချေ။

သေလွန်ခဲ့လျှင်တောင်မှ၊ ကျန်ရစ်သူ သွေးသားအဆက် ဆက် . . . သို့၊ လက်တို့မှာကြားတတ်သေးသည်။ ထို့အတူ၊ ပယင်း သည်လည်း၊ သူ၊ လိမ်လည်ခဲ့သည်ကို၊ သိသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ကာလ၊ ကြာမြင့်သည်တိုင်၊ နာကျင်နေတတ်ဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။

တောင့်တင်းသော ခံစားမှုမျိုး၊ ရင်းခေါင်းအတွင်း၌၊ ခံစား နေရသည်မှာ၊ ကြာနေပေပြီ။ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ။ ဆန်စက်သို့သွားပြီး သိပ်မကြာခင်၊ နေ့လို့ မကောင်းသဖြင့်၊ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်၊ ပြဿနာက၊ စောင့်ကြိုနေလေ၏။

“ကိုချစ်။ ကလေးအညော်ရှောင်ရင်းပယင်း အိမ်အလည် သွားခဲ့တယ်”

“ဘယ်အိမ်ကို၊ သွားခဲ့တာလဲ”

“ကိုချစ် မသွားနဲ့လို့၊ ပြောထားတဲ့ ဟို . . . ထောင့်က၊ အိမ်”

“အာ . . . ။ မသွားပါနဲ့ဆို။ ခပ်ကင်းယင်း နေပါ။ သူတို့က . . .”

စာလွှာဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

“သူတို့က ရိုးသားပါတယ်။ မင်းမျိုးနိုင် အမေက၊ ပယင်းကို မြင်မြင်ချင်း၊ အိမ်ပေါ်တက် သွားတာ။ ရှောင်တာနေမှာပေါ့။

ပယင်းကလည်း၊ ကလေးနေပူမှာစိုးတာနဲ့။ အိမ်ထဲကို ၊ ဝင်ခွင့်တောင်းပြီး ၊ ဝင်လိုက်တယ်။ ဝင်ဝင်ချင်းပဲ။ မှန်ဘောင်သွင်းထားတဲ့၊ မင်းမျိုးနိုင် ရဲ့ မင်္ဂလာဘိတ်စာလေးကို၊ နံရံမှာ ၊ တွေ့ရတော့ တာပဲ။ ကိုချစ်နဲ့မင်းမျိုးနိုင်နဲ့က၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပယင်းကို၊ ကိုချစ်တစ်ခါမှ၊ မပြောဖူးဘူး နော်”

“ကိုယ်က၊ သူ့နာမည်ကို၊ သုံးထားမိတာကိုး၊ အဲဒါကြောင့် . . .”

“မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ၊ သူ့ကို ၊ ဘာလို့ မဘိတ်တာလဲ”

“သူ ဘယ်မှာနေမှန်းမသိလို့”

ဟောင်လှမျိုး ၊ ခင်အောင်မြဲ

“မင်းမျိုးနိုင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို၊ ပယင်း ခွေ မှာ၊ သူများတွေ၊ ပြောလိုက်တိုင်း၊ ကိုချစ်က၊ သူတို့ နောက်ပြောင်တာလို့ပဲပြောတယ်။

မင်းမျိုးနိုင် . . ဆိုတာ ၊ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပါလို့၊ တစ်ခါမှ၊ မပြောဖူးဘူး။ အခုမင်းမျိုးနိုင်ရဲ့ ၊ အမေကလည်း၊ ငယ်သူငယ် ချင်းတွေ၊ မသင့်မြတ်ကြလို့၊ မခေါ်မပြောကြတာ တဲ့။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ၊ မသိဘူး တဲ့ ။

ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောရှာပါတယ်။ ရိုးသားတဲ့သူတွေ က၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မလိမ္မာတတ်တော့၊ ဖုံးပြီး ပြောပေမဲ့၊ ပေါ်ကုန်ရော။

မင်းမျိုးနိုင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ဖူး သလားလို့မေးလိုက်တော့၊ သူ အစ်မက၊ ပြောတယ်။ တက်ဖူးတယ် . . . တဲ့။

တက်တဲ့ အချိန်ကာလ၊ ကိုမေးလိုက်တော့၊ ပယင်း၊ တက်တဲ့ အချိန်နဲ့ အတူတူပဲ။ သင်တန်း တက်ရင်းနဲ့ကို၊ ပြန်မလာတော့တာတဲ့။ သင်တန်း

စာလွှာဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

ပြီးပြီးချင်း၊ ပြန်လာတုန်းကလည်း၊ အိမ်ကို မဝင်ဘူး . . . တဲ့။

အဲဒီပြန်လာတဲ့ နှစ်၊ ကာလကို၊ မေးကြည့်လိုက်တော့၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်၊ ပံ့ပိုးပေးနေတဲ့အဖွဲ့၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးခါစ၊ အချိန်ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါတွေ၊ ဘာလို့ပြောနေတာလဲ ပယင်း။ ပယင်း။ ဘာကို ပြဿနာရှာချင်တာလဲ”

“ကိုချစ် အဲဒီလေသံနဲ့ မမေးနဲ့လေ။ ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ။ ဘာပြဿနာမှ၊ ရှာလို့ မရတော့ဘူး လို့ ထင်လို့လား။

လိမ်တတ် ညာတတ်တဲ့ သူကို ၊ ဘယ်လို အခြေအနေ ရောက်ရောက်။ လမ်းခွဲဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ လိုအပ်ရင်၊ တည်ဆဲ ဥပဒေအရ၊ ရတဲ့ ပုဒ်မနဲ့၊ တရားစွဲမယ်။

မထူးတော့ပါဘူး . . . ဆိုတဲ့၊ အယူအဆ၊ မျိုးနွဲ့ ငြိမ်နေလိုက်တော့မယ်တော့ ၊ မထင်နဲ့ ကိုချစ် ။ မိဘ၊ တွေကို ဖွင့်ပြောဖို့လည်း၊ ဝန်မလေးဘူး။

မောင်လှပျို ၊ ခင်းချောင်းမြို့

ဒါဟာ။ မင်းမျိုးနိုင်ဆိုတဲ့သူ အပေါ်၊ အာရုံပြောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လူမှုရေး လုပ်ကြံတယ်လို့ ယူဆလို့၊ သေသေချာချာ မေးနေတာ”

“ငါ၊ ပြောပြီးပြီ ။ သူ့နာမည်ကို၊ ယူ သုံးမိပါတယ် . . . လို့၊ ပြီးတော့၊ ငါ၊ ဘာပဲ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့။ မင်းကို၊ ချစ်လို့၊ လုပ်ခဲ့မိတာပဲ လို့၊ မင်း၊ သတ်မှတ်လိုက်ပါလား။”

“မရဘူး။ လိမ်လည်ပြီး၊ ဘဝကို၊ သိမ်းပိုက်တာဟာ။ အဆိုးရွားဆုံး ရာဇဝတ်မှုပဲ။

အဲဒီတော့ . . .

အခု . . . အရေးအကြီးဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု၊ မေးမယ်။ မဖြေနိုင်လို့၊ မရဘူး။ အဲဒီ မေးခွန်းကို၊ ဖြေနိုင်မှ၊ ရှင်ဟာ . . . ကျွန်မ၊ ရဲ့၊ တကယ်ချစ်တဲ့၊ လင်ယောက်ျားဖြစ်ခွင့်ရမယ်”

မည်မျှချစ်သည်ကို၊ ပြောခွင့်ရတော့မည် ဟူသော အထင်ဖြင့်၊ အားတက်စွာ၊ မေးခွင့်ပြုလိုက်မိချေသည်။

“မေး”

ချစ်လွန်းလို့၊ ပြုမူမိခဲ့သမျှသော၊ လိမ်လည်ခြင်းများကို၊
ဝန်ခံရင်း၊ ဖွင့်ပြောတောင်းပန်ဖို့၊ အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေ၏။

“အချစ်ဆိုတာ။ ဘာလဲ”

“အာ . . . ကလေးကလား”

“ရှင်သာ ။ မင်းမျိုးနိုင် . . . ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့၊
အင်တာ နက်က နေ၊ ကျွန်မနဲ့၊ တကယ် စကား
ပြောခဲ့တဲ့သူမှန်ရှင်၊ ဒီမေးခွန်းကို၊ ရှင်၊ သေချာ
ပေါက်ဖြေနိုင်ရလိမ့်မယ်။ဖြေလေ။အချစ်ဆိုတာ၊
ဘာလဲ”

“မသိဘူးကွာ”

ပယင်းက၊ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ . .

“ရှင်၊ ဘယ်ဖြေနိုင်မလဲ။ ရှင်က၊ မင်းမျိုးနိုင်
မှာ မဟုတ်တာ။ ဒီ မေးခွန်းကို၊ မင်းမျိုးနိုင်ပဲ၊ ဖြေနိုင်
ခဲ့တာပါ ။ ကိုလူချစ်အောင်။

ကျွန်မက၊ မင်းမျိုးနိုင်ကို၊ မျှော်နေခဲ့တဲ့သူ။
ပယင်းလား လို့၊ ရှင်၊မေးခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ၊ ကျွန်မက၊
မင်းမျိုးနိုင်ကို၊ သိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့သူဆိုတော့၊ သတိ

လက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းမျိုးနိုင်လား . . . လို့
ဝမ်းသာ အားရ မေးလိုက်မိတယ်။

ရှင်ခေါင်းညိတ်တယ်။ အဲဒီ ခေါင်းတညိတ်
နဲ့။ ကျွန်မ . . ဘဝ၊ ကျွန်မ . . နှလုံးသားနဲ့။ လဲ
လှယ် လိုက်ရတာပါလား ကိုလူချစ်အောင်။

လက်ထပ်ပြီးမှ၊ ကြားရသိရတာတွေက၊ ရှင်၊
လူရှုပ်၊ လူပွေ . . တဲ့ ။ အခုမှ ၊ သေသေချာချာ
သိလိုက်ရတာက၊ရှင်၊လူလိမ်လူညာ။ဘယ်လောက်
အထိ၊ ပက်စက်သလဲ ဆိုရင်၊ သူငယ်ချင်း အရင်း
ခေါက်ခေါက် အပေါ်မှာတောင် ၊ မဝဲညှာတဲ့သူ။

ရှင်၊ ဘယ်လောက် လိမ်လိမ်ပါ။ ဘယ်လို
နည်းစံနစ်နဲ့ပဲ လိမ်လိမ်။ ဘယ်လို အင်အားနဲ့ပဲ
လိမ်လိမ်။ လိမ်လည်မှုတိုင်းမှာ၊ အားနည်းချက်
ရှိတယ်။ ရှင့်ရဲ့၊ အားနည်းချက်က၊တော့၊ အချစ်
ဆိုတာ၊ ဘာလဲ . . ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို၊ လုံးဝ၊ မဖြေ
နိုင်တဲ့၊ အားနည်းချက်ပဲ”

“ငါ့တောင်းပန်တယ် ပယင်း။ကိုယ်၊တောင်း

အလွမ်းဖြင့်နှိပ်ချပစ်လိုက်သည်

ပန်တယ်။ ကိုယ် . . ပယင်းကို ချစ်လို့ . . . အမှန် အတိုင်း ပြောလိုက်ရင် ချစ်ခွင့်မရမှာ စိုးလို့ . . ”

“မင်းမျိုးနိုင် ဆိုတဲ့။ ရှင့်သူငယ်ချင်းကို ရှင် တောင်းပန်လိုက်ပါ။ ကျွန်မကို လုံးဝ မတောင်းပန် ပါနဲ့။ အော့နုလုံးနာသွားတဲ့သူမှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ခွင့်မလွှတ်ခြင်းဆိုတာ သိပ် အရေး မကြီးတော့ ဘူး။

ကလေးက သိပ်ငယ်နေသေးတော့။ ဆေးရုံ ဆေးခန်းနဲ့နီးတဲ့ ကျွန်မ အိမ်မှာ သွားနေလိုက် ဦးမယ်။

ရွံ့တဲ့စိတ်၊ ကင်းသွားရင် ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ မယ်။ ရှင်လုံးဝ လိုက်မလာပါနဲ့။ ဘာအကြောင်း နဲ့မှ ကျွန်မကို မဆက်သွယ်ပါနဲ့”

“ကိုယ် . . နေမကောင်းဘူး ပယင်း။ နေ မကောင်းလို့ အိမ်ပြန်လာတာပါ”

“ရှင့် စကားကို ဘယ်စကားမှ ကျွန်မ မယုံတော့ဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရေရှိတယ် . . လို့။

မောင်လှပျို၊ ချင်းအောင်မြင်

ရှင်ကျိန်ပြောရင်တောင် လှေတွေ . . သင်္ဘောတွေ နဲ့ ပင်လယ်ထဲကို သားစဉ်မြေးဆက်၊ ကူးသန်းပြီး မှာ ယုံမယ်”

လိမ်လည်လှည့်စားမိသူ၏ မာယာသည်၊ အမှန်တရား၏ ခြေဖဝါးအောက်သို့ ရောက်ရသည်အခါ၊ မည်သည့် အင်အားနှင့်မျှ လှုပ်ခတ်၍ မရတော့။

“မင်းနဲ့ငါနဲ့။ ရန်ကုန်မှာ အတူနေခဲ့ကြတာ က၊ အစ။ ငါ၊ ပွေ့ခဲ့ရုံပဲခဲ့တာတွေ၊ အဆုံး။ အကုန် လုံး၊ ငါ၊ သူ့ကို ရှင်းပြပါတယ်ကွာ။

ဒါပေမဲ့။ သူလုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ သူ့မှာတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့ ဆိုလို့ ငါ၊ ဆေးရုံပေါ်မှာရှိတာ၊ သူ့ကို အသိမပေး ခိုင်းဘူး။

သေရင်တော့ ၊ အကြောင်းကြားပေးဖို့ ၊

www.burmeseclassic.com

ပိုးသားကို၊ ငါ့မှာ ထားတယ်။ ဘာပြဿနာဖြစ်
 တယ်ဆိုတာ၊ ပိုးသားကိုလည်း၊ ငါ့မပြောထားဘူး။
 မင်းလည်း၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။
 ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုမှ၊ နောက်တစ်ခေါက်ငါ့ဆီကိုလာ
 ပါ။ ဇနီးမယားနဲ့၊ ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး
 က၊ ခွင့် မလွှတ်ရင်တောင်၊ တစ်ယောက်ယောက်
 ခွင့်လွှတ်ရင်တောင်၊ ငါ့၊ သေပျော်ပါတယ်ကွာ”

ကျွန်တော်၊ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိခင်၊ လူချစ်အောင်၏
 အဖေနှင့်အမေ ရောက်လာကြ၏ ။ နှုတ်ဆက်၍သာ ပြန်လာခဲ့မိ
 သည်။ လူချစ်အောင်ကိုမည်သည့်စကားမျှ ၊ ကျွန်တော်မမှားကြား
 မိခဲ့။ ထို့နောက်၊ သိပ်မကြာခင်တွင်၊ လူချစ်အောင် ဆုံးပါးသည်။

“အခု၊ မောင်ဘာလုပ်မယ်စဉ်းစားသလဲ။
 ရက်လည်တော့၊ မမိတော့ဘူး”

“ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုပေါ့သက်ရယ်။ ဣတ်
 ဂူပေါ့၊ ပန်းစည်းတင်ပြီး၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် . . ဆို
 တာ၊ သွားပြောမလားလို့။

သေသူ သိမသိ။ မသေချာပေမဲ့။ ကျန်ရစ်ခဲ့
 တဲ့သူ၊ စိတ်ရှင်းတာပေါ့။ ပြောချင်ရာ စကားကို၊
 လူအနားမှာ၊ မပြောလိုက်ရပေမဲ့ ၊ ဂူ အနားမှာ၊
 ပြောလိုက်ရတော့၊ ပြောပြီးပြီ လို့၊ ခံယူဖြစ်တာ
 ပေါ့”

“မောင်၊ ဘာကြောင့် တော်တော်၊ စဉ်းစားခဲ့ရ
 တာလဲ။ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ဖို့ကို”

“သက်ကို၊ မပြောဘဲလည်း၊ မလုပ်ချင်ဘူး။
 ပြောရမှာကလည်း၊ သူတံပါးရဲ့၊ မကောင်းကြောင်း။
 . . ဆိုတော့၊ အကုသိုလ် စကားတွေ၊ ဖြစ်မှာစိုး
 တယ်လေ။

သူတစ်ပါး မကောင်းကြောင်းကို၊ ပြောရင်၊
 ပြောတဲ့သူမှာရော ၊ နားထောင်တဲ့ သူမှာရော ၊
 မကောင်းမှု အဟုန်ကိန်းတတ်တယ်လို့ မောင် . . .

www.burmeseclassic.com

စာလွှာဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

သိထားပြီလေ။

ကိုယ့်စကားကြောင့်၊ ကိုယ့်ဇနီးမယားရဲ့၊
စိတ်နှလုံးမှာ ၊ သူတစ်ပါးအပေါ်၊ မကျေချမ်းတဲ့
စိတ်မျိုး၊ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့”

“မဖြစ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ
. . လို့ ၊ နှလုံးသွင်းလိုက်ရုံနဲ့ ၊ ကိုယ့် အကြောင်း
မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ၊ ရှင်းနေတာပါပဲ”

“ကြားရတာ ၊ စိတ်ချမ်းမြေ့လိုက်တာ သက်
ရယ်။ မောင်ကတော့၊ သိပ်မချမ်းမြေ့ပါဘူး။ ကိုယ့်
အပေါ် ၊ မကောင်းတဲ့သူက ၊ သူယေချင်းဖြစ်နေ
တယ်။ ခွင့်လွှတ်စိတ်ထားတော့မယ်ဆိုပြန်တော့၊
သူမရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်အပေါ်၊ မကောင်းတဲ့သူကို၊
ခွင့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ၊ တော်တော်ခက်တဲ့ အလုပ်ပဲ။
ခက်တဲ့အလုပ်ကို၊ မောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမဲ့။
အခါတော့၊ နှောင်းသွားပြီ သက်”

“နှောင်းတယ်လို့၊ မယူဆပါနဲ့ မောင်ရယ်။
ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ၊ တစ်ဘက်သားက၊ နောက်မှာ

ဟောင်လှပျိုး ၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

ငြိမ်းချမ်းရတာပါ။ ခွင့်လွှတ်တဲ့သူက၊ အရင် ငြိမ်း
အေးရပါတယ်”

“ရွာကိုသွားရင်၊ သက်ပါ လိုက်ခဲ့နော်”
သက်ထားဆွေ ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးမှ . . ၊

“ပယင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်လည်း၊ လင်ယောက်ျား
အပေါ်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ဖို့၊ မောင်၊ အကြံပေးလိုက်
ပေါ့”

“မောင်နဲ့သူနဲ့က၊ အပြင်မှာ၊ မဆုံဖူးပါဘူး။
ဆုံရင်တွေ့ရင်တောင်၊ မောင် . . စ၊ ခေါ်မှ၊ သူသိ
နိုင်မှာပါ”

“ဆုံခဲ့ရင်လည်း ၊ အားပေးလိုက်ပါမောင်ရယ်” . . ဟု ၊
သက်ထားဆွေ အကြံပြု၏။ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

၁၉။

သက်ထားဆွေက၊ အမေတို့နှင့်၊ အိမ်မှာနေခဲ့သည်။ပိုးသား
ဦးဆောင်လျက်၊ ရွာရှိသူငယ်ချင်းများ၊ အိမ်သို့ ၊ ရောက်လာကြသေး
သည်။ နေစောင်းတော့မှ ၊ လူချစ်အောင်၏ အုတ်ဂူ ရှိရာသို့ ၊
ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့၏။

အုတ်ဂူ အနီးတွင် ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ၊ တွေ့
သည်။ပယင်း . . . ဟု၊ ကျွန်တော်သိ၏။ သူ ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ မသိနိုင်။
လက်ထဲမှ၊ ပန်းစည်းကို၊ အုတ်ဂူပေါ်သို့၊ ညင်သာစွာတင်
လိုက်ရင်း ၊ စိတ်ထဲ ရင်ထဲမှ၊ စကားတွေကို ၊ လူချစ်အောင်အား
ရည်စူးလျက် ၊ ကြေကွဲစွာ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို၊ ငါ၊ ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း။ မင်းနဲ့

ငါ၊ ခွဲရပြီ၊ သူငယ်ချင်း။

အထူးသဖြင့်၊ သေကွဲ ၊ ကွဲတယ်ဆိုတာ၊ ဘဝ၊
တစ်ခု၊ နိဂုံးချုပ်သွားတာပါပဲ။ မဖြစ်မနေ၊ နိဂုံး
ချုပ်ကြရမယ်ဆိုရင်လည်း၊ လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ၊ နိဂုံး
ချုပ်ချင်ပါတယ်ကွာ။

အဲဒါကြောင့်၊ ငါ . . . မင်းဆီကို၊ အရောက်

နဂါးဖြူနိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

လာခဲ့တာပဲ ၊ သူငယ်ချင်း . . ။ သေတာတောင် ၊
ခွင့်မလွှတ်ဘူး လို့ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ပေမဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အကြား၊ အမုန်းနဲ့၊ နိဂုံး မချုပ်ချင်
ဘူးကွာ။

ငါ၊ မင်းကို၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။
မင်း၊ ရောက်ရာနေရာက၊ ကျေနပ်ပါကွာ။ ငါ ၊
ပြုခဲ့တဲ့၊ ပြုနေတဲ့၊ ပြုဦးမယ့်၊ ဒါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊
ကောင်းမှုကုသိုလ် အားလုံးကို၊ မင်း၊ အမျှယူပါ။
အမျှ . . အမျှ . . အမျှ . . ”

ငယ်ပုံရိပ်တို့ကို၊ ပြန်မြင်ယောင်လာသေး၏။ မျက်ရည်
ဝေ့ကို ၊ ဖယ်ခွာရင်း၊ လွမ်းစရာ ပုံရိပ်များဟု၊ ခံစား၏။ အလွမ်းဖြင့်၊
နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

“ မင်းမျိုးနိုင်လားရှင် ”

ပယင်း၏ အမေးစကားသံ။

“ မဟုတ်ပါဘူး ” ဟု၊ ဖြေလိုက်ချင်မိသည်။

“ ကျွန်မ၊ ဓာတ်ပုံမြင်ဖူးပါတယ်။ မင်းမျိုးနိုင်
တို့၊ အိမ်နံရံမှာ၊ မြင်ဖူးတာပါ ”

မောင်လှမျိုး ၊ ခင်းချောင်းခြံ၊

“ ဪ ။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်၊ မင်းမျိုးနိုင်ပါ ”

“ ကျွန်မ၊ ပယင်းပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် သိပါတယ် ”

“ ကျွန်မ၊ အသက်မမှီလိုက်ဘူး ”

“ ကျွန်တော်လည်း၊ အခုမှ၊ ရောက်တာပါ ”

“ ကျွန်မ၊ စိတ်ဆိုးပြီး၊ သူ့ကို၊ ထားခဲ့မိတာ။

ဆေးရုံတက်နေတာလည်း၊ မသိဘူး ”

“ ကျွန်တော် ၊ ဆေးရုံကို ၊ လေး၊ ငါးခေါက်

ရောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့၊ ဆုံးတော့၊ မလာဖြစ်ဘူး ”

“ ကျွန်မ ၊ သားလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ။

မင်းမျိုးနိုင်ရော၊ ကလေးရပြီလား ”

“ ဟင့်အင်း။ မရသေးဘူး ”

“ အမျိုးသမီးမပါလာဘူးလား ”

“ ရွာထဲမှာ နေခဲ့တယ်။ သူက၊ အခုမှ၊ ရွာကို

ရောက်ဖူးတာလေ ”

“ ကျွန်မနဲ့။ မိတ်ဆက်ပေးဦးနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

www.burmeseclassic.com

ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြားရုံ

“မင်းမျိုးနိုင်၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီလား”

“ကျွန်တော်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းချင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်”

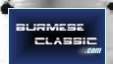
“ကျွန်မကတော့၊ ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ဖို့၊ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်ပါတယ် ပယ်လား။ ကျွန်တော့် ဇနီးကလည်း၊ မှာလိုက်ပါတယ်။ ပယ်လားနဲ့တွေ့ရင်၊ လင် ယောက်ျား အပေါ်၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့၊ အကြံပေးလိုက်ပါတဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်။ ကျွန်မကြိုးစားပါမယ်”

“တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ၊ သေကွဲပဲကွဲကွဲ။ ရှင်ကွဲပဲ ကွဲကွဲ။ မုန်းပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ရတာထက်၊ လွမ်းပြီး၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ၊ ပိုကောင်းပါတယ်။

လူချစ်အောင် ၊ ဘယ်လောက် မှားမှား . . . ၊ ပယ်လားကို၊ ချစ်လို့၊ ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲလို့၊ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ ပယ်လားလည်း၊ အဲဒီလို မြင်ကြည့်လိုက်ပါ”

မောင်လှမျိုး ၊ ဒုင်းဇောင်းမြ၊

“မြင့်မြတ်တဲ့ အမြင်ပါပဲ မင်းမျိုးနိုင်။ အဲဒီလို မြင်နိုင်အောင်၊ ကျွန်မ၊ ကြိုးစားပါမယ်။ ကြိုးစားနိုင်မှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”
ပယ်လား၊ ခေါင်းညိတ်၏။ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းရွေ့စဉ် . . .

“မင်းမျိုးနိုင်”

ကျွန်တော် ၊ လှည့်မကြည့်ဘဲ ၊ ခြေလှမ်းရပ်သည်။ ကျောဘက်မှာ၊ စကားသံကို၊ နီးကပ်စွာ၊ ကြားရ၏။

“ကျွန်မရဲ့၊ အရေးအကြီးဆုံး၊ မေးခွန်းတစ်ခုကို၊ ကိုလူချစ်အောင် မဖြေနိုင်ခဲ့လို့၊ သူနဲ့ ကျွန်မ၊ ပြဿနာဖြစ်ရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ၊ လူချစ်အောင် ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ပြောပြတယ်”

“အဲဒီ မေးခွန်းရဲ့၊ အဖြေကို၊ မင်းမျိုးနိုင် မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာမေးခွန်းများလဲဗျာ”

မမှတ်မိခြင်းကို၊ ထင်ရှားစေလိုသဖြင့်၊ ထိုကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်၊

၂၈၈ စာလွှာဖြင့် နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်

မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပယင်းက . .

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ . . ဆိုတဲ့ မေးခွန်း ရဲ့၊ အဖြေလေ။ မင်းမျိုးနိုင်ဖြေခဲ့ဖူးတာကို ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့။ အခု . . ကျွန်မကို ဖြေပြ ပါလားဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ မြင့်မြတ်ဖြူစင်ခြင်းနဲ့ တပ်မက်ညစ်ညမ်း ခြင်း ကြားထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်တစ်မျိုး” ဟု နှလုံးသားလိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ ကျယ်လောင် မြည်ဟည်း စွာ ကျွန်တော် ဖြေဆိုလိုက်ပါသည်။ သို့သော် . . နှုတ်မှ အသံမပြု။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖြေခိုင်းတာလဲဗျာ”

“ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်စိတ်နဲ့ ကြားချင်လို့ ဖြေခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ဖြေခဲ့ဘူးတဲ့ သူရဲ့ ဖြေဆိုသံကို ကျွန်မ တကယ် မကြားခဲ့ဘူး လို့ပါ”

ငိုဟန်မကင်းသည့် ရှိုက်သံ . . စကား။

“ကျွန်တော် မေ့သွားပြီဗျ”

“ရှင်”

တမင်မေ့ဟန်ပြုရသော ကိစ္စတိုင်းသည် အလွန် ခံစား ပြင်းရှလွန်းပါ၏။

တမလွန်ရောက် သူ့ခင်ပွန်းသည်အပေါ် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြီး ပမ်းချိန်တွင် ကျွန်တော့် မုသားများက အထောက်အပံ့ ဖြစ်လို့ ဖြစ်ညား ၊ ကျွန်တော် . . မုသားပန်းတို့ ကျဲဖြန့်ရပေတော့မည် အကျိုးသက်ရောက်ပါစေသတည်း။

“တကယ်မေ့သွားတာလားဟင်။ ကျွန်မ ကြားချင်ရုံပါ။ ပစ်မှားစိတ်နဲ့ မေးတာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ကျွန်တော် တကယ်မေ့သွားတာပါ ။ ဘာ ကြောင့်၊ မေ့ရတာလဲ ဆိုတော့ အဲဒီစကားက ၊ လူချစ်အောင်ရဲ့ စကားပါ။ သူ၊ ကျွန်တော့်ကို သင် ပေးခဲ့တာ။

ပယင်းကို သူ ချစ်နေလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ ဦးစားပေးခဲ့တာ။ နောက်မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့

www.burmeseclassic.com

အလွမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်

သူ . . အရယူလိုက်တာဖြစ်မယ်”

“တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ကျွန်တော် ပယင်းရှိရာဘက်သို့၊ မျက်နှာမူလိုက်ရင်း . .

“လူချစ်အောင်က၊ ချစ်လို့ . . လိမ်တယ်။

ကျွန်တော်က၊ ဘာအတွက်လိမ်ရမှာလဲဗျာ”

မျက်ရည်များလျှံတက်နေသော၊ မျက်လုံးတွေကို၊ တွေ့ရ၏။

ထို မျက်လုံးများက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ လိမ်လည်သူ . . ဟုယိုးစွပ်နေ

လေသလား ၊ (သို့တည်းမဟုတ်) သူ့ချစ်ရာ ဘဝ၊ တစ်ပါးသို့ ၊

လွမ်းတ၊စွာ၊ မှန်းမျှန်နေလေမလား။ မဝေခွဲဝံ့တော့။

“ကျွန်တော့်ကို၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ခေါင်းအညိတ်တွင်၊ မျက်ရည်တွေ၊ ပါးပြင်ပေါ်သို့၊ ပြိုကျ

၏။ အေးမြရာ အသွင်ဖြင့်စီးဆင်းသော၊ စိမ့်စမ်းရေတွေသာ၊ ဖြစ်

ပါစေသတည်း။

မောင်လှမျိုး ၊ ချင်းချောင်းမြို့ ၊

ရွှက်သံများ ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ကျွန်တော်နှင့်၊ မည်သို့မျှ

မသက်ဆိုင်သည့် . . ရွှက်သံ။

ရင်တွင်းသို့ ၊ လာရောက် ထိမှန်၏ ။ အရာရာ . . . ကို၊

အလွမ်းဖြင့်၊ နိဂုံးချုပ်လိုက်သည် . . ။ ။

လေးစားခင်မင်လျက်၊

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)

2009.May.17

9:00(p.m)

mhm.ccc@gmail.com